

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Paludan-Müller, Frederik.
Titel Title:	<u>Adam Homo : et Digt.</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	3. Udgave.
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : C. Reitzel, 1857
Fysiske størrelse Physical extent:	2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53, - 386.

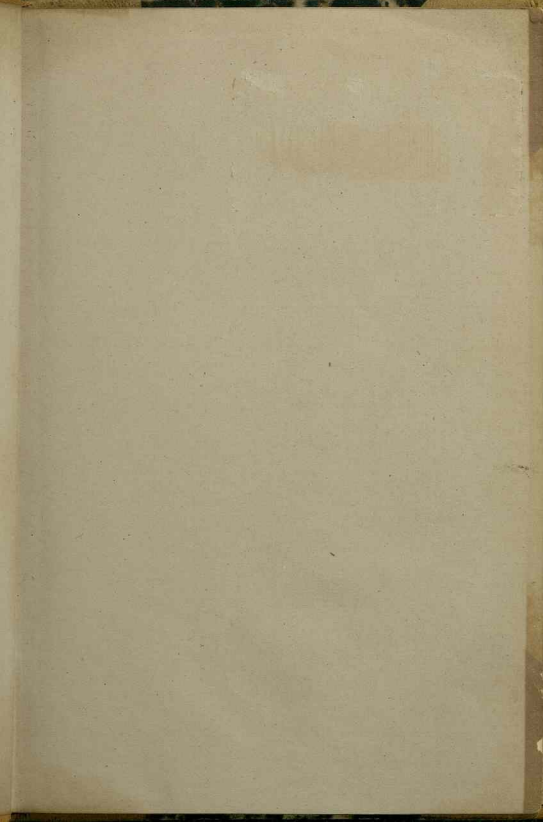
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

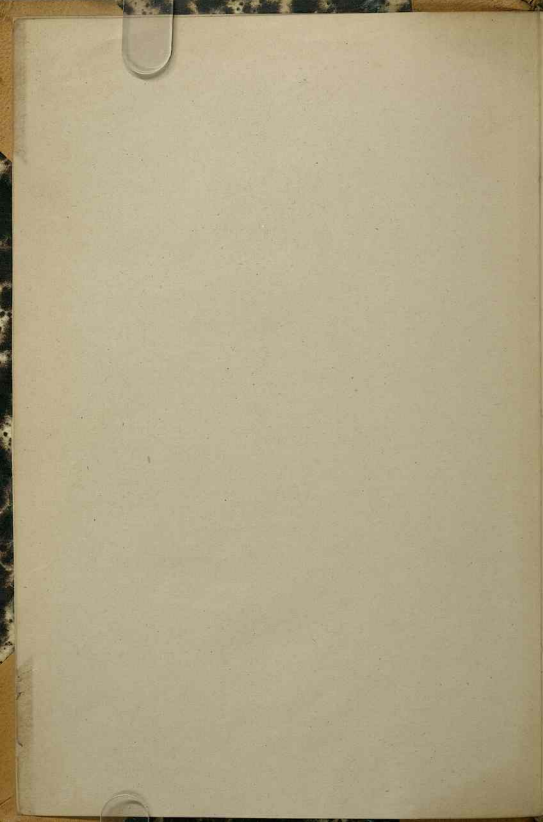

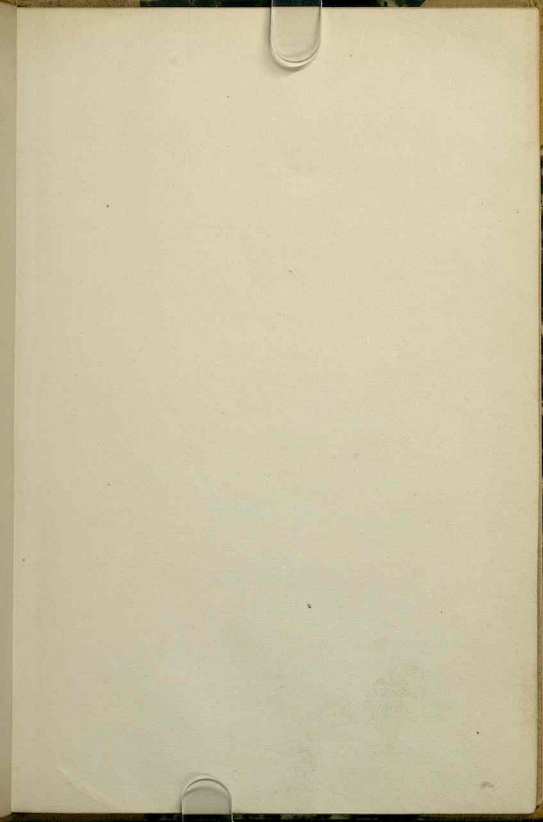
1 1 53 0 8 08025 1

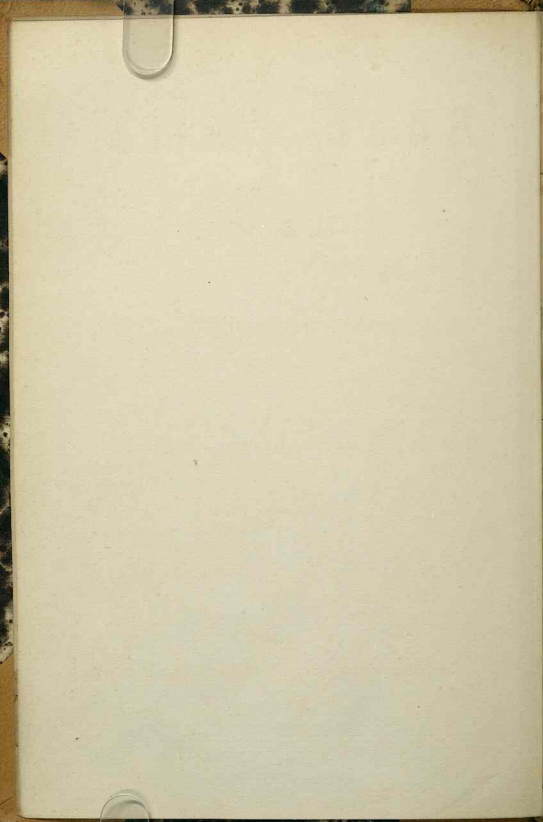
+ REX

Adam Homo,

et Digt

af

Frederik Paludan-Müller.

Tredie Udgave.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Førlagt af C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

1857.

Troft i Bianco Lunos Bogtrykkeri
ved J. S. Møhle.

Indhold af første Deel.

	Side.
Prolog	3.
Første Sang	10.
Anden Sang	41.
Tredie Sang	90.
Fjerde Sang	147.
Femte Sang	193.
Sjette Sang	249.
Syvende Sang	314.

Summary of Life

1. The first part of the life of the individual is the period of childhood and adolescence. This is the period of growth and development, and is characterized by a rapid increase in physical size and a corresponding increase in mental capacity. The individual is in a state of constant change, and is influenced by the environment and the people around him. The second part of the life is the period of adulthood. This is the period of maturity and stability, and is characterized by a more gradual increase in physical size and a corresponding increase in mental capacity. The individual is in a state of relative stability, and is influenced by the environment and the people around him. The third part of the life is the period of old age. This is the period of decline and death, and is characterized by a decrease in physical size and a corresponding decrease in mental capacity. The individual is in a state of decline, and is influenced by the environment and the people around him.

A d a m H o m o.

Forste Deel.

o m o Q m n 6 19

Prolog.

De gamle Tider ere længst forsvundne,
Da Bardens Harpe lød til Ekjoldeflang,
Da han begeistred Helte ved sin Sang
Og trostede med den de Overvundne.
De gamle Kæmpers Aander ligge bundne
Og vækkes ikke op for anden Gang:
Den, som i Sang om Kæmper nu fortæller,
Ny Viin paa gamle Læderflasker helder.

Saa er og svundne nu de gyldne Tider,
Da Digteren i Ridderborgen sad,
Hvor han, mens Diet rundt blandt Damer glider,
Om Ridder Lancelot og Roland quad.
Hvor fulgtes dengang Helt og Digter ad!
Hvor gjorde da de lyst til alle Sider!
Men Riddertiden — af! den var poetisk;
Vor Tid er idethoieste æsthetisk.

Enhver sig selv er nærmest, Ordet lyder,
 Et Ord som godt paa Tider passe kan:
 De Toner staae os allerbedst dog an,
 Hviis Efterklang vort eget Hjerte tyder.
 Derfor sig andre Baner Musen bryder
 I Poesiens grændseløse Land,
 Derfor i Former, som til Tiden svare,
 Vil nu sin Verden hun os aabenbare.

Dg da paa Sligt nu hver Poet er viis,
 Lang Tid holdt fangen af det Illusoriske,
 Saa seer man meer og meer det blot Historiske
 At synke qua poetisk Stof i Priis.
 Af Digtekonstens lyse Paradiis
 De nøgne Facta, om endog notoriske,
 De blotte Helte med de bare Struber,
 Forjages af de critiske Cheruber.

Fra Scylla i Charybdis dog man falder —
 Fra Dynen ned i Halmen, man i Nord
 Slig Falden i Charybdis ogsaa falder;
 En gammel Sandhed har et gammelt Ord.
 Den, som ei før det troede, vist det troer
 Ved Synet af en reent prosaisk Alder,
 Sat nogen ind i Genremalerier,
 Som daglig for Noveller ud man gi'er.

Men Billederne glæde; Hoben aner,
 At den paa Prent gaaer her sig selv forbi;
 Og Faa kun føle det Forfeerte i
 At faae for Junos Paafugl simple Haner,
 For Amors Lund kun et Drangeri,
 Og Gadegæes for Aphrodites Svaner.
 Hvad gjør man da? og hvilke Bud og Pligter
 Kan stilles op som Love for en Digter?

Ti Bud fik Joderne — det var for mange;
 Thi har ei heller Joderne dem holdt.
 Vi Christne fik kun to, som blot forlange,
 At Hjertet i vor Bryst ei bliver koldt.
 Men dette Tal endnu dog gjør os bange,
 Og har Alverden Bryderi forvoldt;
 Thi reduceerte man fra fordums Dage
 De ti og to til eet: Søg at behage!

I dette Bud Alverden sammenstemmer,
 Det staaer med gylden Skrift paa Hvermands Port;
 Den vise Fader til sit Barn det gjemmer,
 At Barnet blive kan til noget Stort.
 Behag, min Son! saa er din Lykke gjort —
 Og Sonnen ei letfindig Ordet glemmer;
 Han voxer op og la'er sig Skægget rage,
 Gaaer saa i Verden ud, for at behage.

Dg som han gaaer, han seer, at Barndomslæren
 Var ikke loiet Viisdom eller Tant:
 Som Ringen af en kostbar Diamant,
 Saa laaner deraf Lys den hele Bæren.
 Behage vil Tartuffen som Hetæren,
 Som Narren Helten, der en Krone vandt,
 Som Sangerinden, der paa Scenen galer,
 Selv Præsten, naar med Salvelse han taler.

Behage vil de Gamle som de Unge,
 Behage hvordan Pokker saa det gaaer,
 Thi dertil intet Middel man forsmaaer:
A vil behage ved sin skarpe Tunge,
B ved sit bløde Hjertes aabne Saar,
C ved sin syge Lever eller Lunge,
 Naar smægtende han staaer med blegnet Kind,
 Dg hoster sig i Damehjerter ind.

I dette Ord: behag! er altsaa Svaret
 Paa hvad der nys mig gjorde Hovedbrud;
 Thi hvad for hele Verden er et Bud,
 For det er Digteren ei heller sparet.
 Men hvem behage? det blev ikke flaret:
 Sig selv, sin Næste, eller og sin Gud?
 Det store Spørgsmaal jeg at løse vover,
 Idet jeg ikke hugger Knuden over.

Jeg vælger mig et Stof af Hverdagsnit,
 Hvis Farve spiller i det Nationale;
 Thi Helten, dansk i Sind og Skind og Tale,
 Skal sig i Hverdagslivet røre frit.
 Han holdes borte fra det Ideale,
 Han uromantisk gaaer i Prosaskridt,
 Han prøver Alt, men vælger ei det Bedste:
 En saadan Helt behage maa min Næste.

Dog, mens sin egen Sø jeg la'er ham seile,
 Og la'er ham blive gammel, blive graa,
 Skal dog tilsidst et Tankebilled speile
 Sig i hans Liv og frem af Digtet gaae.
 Maa jeg kun dette Maal ei her forseile,
 Saa Tankens Sandhed kan sin Prove staae:
 Da haaber jeg — om ei at takkes Brimlen —
 Ved Bærkets Hensigt at behage Himlen.

Endnu mit eget Bisald staaer tilbage,
 Som man bør troe, erhverves ei saa nemt.
 For det at opnaae og mig selv behage
 I Stoffet, af Naturen ubeqvemt,
 Vil jeg min Digtning mest paa Breden tage,
 I Haab, at derved Længden bliver glemt;
 Og alt som Pennen fort med Helten glider,
 En Smule see mig om til alle Sider. --

Og her Prologen nu jeg slutte kunde,
 Thi Planens Armod troer jeg ligger klar,
 Saa Ingen sige skal, der lovet var,
 Hvad Barket selv dog holder ingensunde.
 Hvis man for denne Fattigdom vil Grunde,
 I Tiden og i Autor man dem har;
 Men hvis til Autor man sig ene holder,
 Da svarer han igjen: min Tid det volder!

Jeg kunde slutte; men naar man begynder,
 Saa falder det, at ende, ei saa let.
 Tænk paa den Unge, som endnu ei træet
 Sig frem paa Livets lange Bane skynder,
 Og see, om strax af Livet han blev mæt;
 Tænk selv (hvis her det passer) paa en Synder,
 Til hvem Samvittigheden raaber: stop!
 Og see, om strax Patronen holder op.

Enhver Begyndelse, hvor rig og fuld,
 Som havde Herligheden ingen Ende!
 Betragt blot Morgenrødens Hav af Guld,
 Som vilde Himlen al sin Rigdom sende;
 See Baarens Blomstermyl af Jordens Muld,
 See Barnet, naar først Bogstav det kan kjende,
 See Kjærlighedens første Diekast,
 Der til Secundet binder Evigheden fast —

Dg anderledes ei det gaaer en Sanger,
Naar Digtets Spire fødes i hans Bryst;
Han hører forud hver en Fremtid'srøst,
Der gennem ham at yttre sig forlanger:
Haab, Elskov, Fryd og Beemod, Spot og Anger,
Den bittre Sorg med samt den søde Lyst,
Alt griber forud i hans Hjertes Streng,
Saa disse tone stærkt og zittre længe.

Første Sang.

Paa Jyllands Kyst, ei langt fra Byen Veile,
 (Der for det jydsk Paradiis har Ord)
 Paa Bredden af den smukke Veilefjord,
 Hvori sig Kystens Baffer evig speile,
 Mens Ekib og Baad forbi paa Bølgen seile,
 Og give kun et flygtigt Billeds Spor:
 Der, hvor paa Kortet man seer tvende Prikker,
 En Landsby med sin hvide Kirke ligger.

Det er ved Vintertide: frossen Jorden,
 Og rundtomkring, saa langt som man kan see,
 Er Mark og Skov som oversaaet med Sne,
 Og næsten heelt belagt med Is er Fjorden.
 De lette Spurve, graae og troe som Norden,
 Hvem ei de svigted i dens Vintervee,
 Sig sætte nu i Flok paa Bondens Tage
 Og tigge Smuler af hans Julekage.

Thi det er Juleaften; festlig stinner
 De vinterklare Stjerner's friske Krands,
 Der kaster over Sneens matte Glands
 Et Skjær saa sølverhvidt, som man kun finder
 Det paa den Doendes de hvide Kinder,
 Naar Evigheden aabnes for hans Sands.
 Alt er saa stille — knap en Vind sig rører;
 Ikkun fra Gjorden hist man Fodtrin hører.

Det er Hr. Peder Homo, Landsbypræsten,
 Som over Isen frem mod Kysten gaaer;
 Lidt kort og corpulent han er, forresten
 En rørig Mand i sine bedste Aar.
 Hans Klædedragt: Kavaien, Frakken, Vesten,
 Er graa og hjemmegjort, af egne Aar.
 Han nys har efterseet sin Fiskeruse,
 Og traver nu med raske Skridt tilhuse.

Og alt som over Marken hen han skrider,
 Imens han følger Stiens svage Spor,
 Hans Blik sig hæver op, hvor Lyset boer.
 Men snart igjen fra Himmelskumlens Sider
 Det ned mod Præstegaardens Vindue glider,
 Hvorfra paany det søger Stjerner's Chor.
 Man seer, at deelt imellem Jord og Himmel,
 Hans Tanke færdig er at blive svimmel.

Og intet Under; Julestjernens Skin
 Ham om den knap begyndte Præken minder,
 Som ved sin Hjemkomst paa sin Pult han finder,
 Og hvortil ret han samle vil sit Sind.
 Vig Hyrderne han derfor skuer ind
 Saa langt han kan i Himlen, til ham blinder
 Profilen af en englelig Gestalt —
 Da for hans Blik et Elor medeet der faldt.

Og intet Under; Vysets milde Skjær,
 Som glimter gjennem Præstegaardens Ruder,
 Og som det hyggelige Hjem bebuder,
 Hvis Tag han kommer meer og mere nær:
 Hans Sind nu drager ned til andre Guder,
 Til Julegroden og en Hustru kjær;
 I Præstegaardens lune Dagligstue
 Han i Forening snart skal begge skue.

Derhos han tænker paa sin lille Son,
 Midt i November født, og som til Daaben
 Imorgen bæres skal i Christenkaaben,
 Og med en Hue, guldbrodeert og grøn.
 I Anden alt han hører Drengens Raaben
 Ved Døbeacten og den lange Bon:
 Da seer han op — og atter Tanken mødes
 Med Kristusbarnet, som inat jo fødes.

Mens saadan rast henover Markens Sne
 Pastoren vandrer — til hans Dagligstue
 Jeg fører Læseren, og der vi see:
 Et kalfet Num, som Loftets Bjælker fue,
 En Kaffelovn, hvori en munter Lue,
 Sex Stole samt en gammel Canapee;
 Ved Stuehuret Buggen staaer paa Gænger,
 Og over den i Buret Fuglen hænger.

Og foran Buggen sidder fremad boiet
 Den unge Præstefone, fin og lille,
 Der med et Udtryk, yndigt og fornoiet,
 Sin førstefødte Søn betragter stille.
 Snart smile hendes Træk, de klare, milde,
 Snart svæver der en Alvorsfry for Diet,
 Til hendes glade Blik paany frembryde
 Bed Tanker, som i Ord jeg saa vil tyde:

Du lille Barn, som jeg i Verden satte,
 Hvorqvæger som mit Hjerte du mit Blik!
 Om En mig bød Alverdens Guld og Skatte,
 Din mindste Finger ei af mig han fik.
 O, hvad du er for mig, kan Ingen fatte,
 Du lille Engel og du store Strik!
 Du, som med dine Smil og dine Loier
 Ei Præsten blot men Provsten selv fornoier.

Hvor sødt du sover her med Rosenkind!
 De runde Hænder fast om Buden klemme;
 Dit lette Aandedrag jeg kan fornemme,
 Just som en varm og liflig Foraarsvind.
 Alt jeg høre kan i denne Stemme,
 Der ene fattes af en Moders Sind:
 Din Fremtids Jubel og din Fremtids Sukke —
 Al! for de komme, lad mit Pus mig vugge!

Paa eengang Stueuhrets Klokke slaaer;
 Af hendes Dromme Elaget hende vækker,
 Og op hun reiser sig og Bordet dækker,
 Mens Katten, som fra Dvnen langsomt gaaer,
 Med sagte Knurren Kroppen dovent strækker.
 I Gangen faste Trin hun høre faaer,
 Og efter Maden ud saa let hun springer,
 Just som ad Døren ind Pastoren svinger.

Paa Bordet dampende slaaer, Julens Grød.
 Da den fortæret er, sig Homo hviler
 En Stund ved Piben, mens tilfreds han smiler
 Til Sonnen, gjemt i Buggens lune Skjød.
 Derpaa han til Studerekamret iler,
 Hvor med sin Præken overtvært han brød,
 Imens, for Baand at sje paa Barnehuen,
 Hans Biv tilbage bli'er i Dagligstuen.

Der sidder atter hun som før saa stille,
 Med Huens Baand paa Skjodet for sig bredt,
 Og med et Blif, hvormed der langt blev seet
 I Skjæbnen ud, der venter paa den Lille.
 Hvad skuer ei en Moder! men Prophet
 Formaaer dog ingen Moder ret at spille;
 Dertil for dybt er Barnets Fremtid gjemt,
 Og hendes Haab og Dnske for bestemt.

Den Glædestaare hun ved Buggen græder,
 Og som i Barnet Fremtids-Helten gjaldt,
 Maaskee den rinder for en lille Skræder,
 Og for en Klodrian i Et og Alt.
 Det Smil, hvormed hun forud alt sig glæder
 Til det i Buggen gjemte Jordens Salt,
 Til dette Lys, hvis Straaler Ingen tæller:
 Det Smil et Mørkets Barn maaskee kun gjelder.

Saa dybt sig rørte Præstefonens Indre;
 Sin Son med Ben besaled hun til Gud,
 Saa skued hun igjennem Vindvet ud,
 Og saae paa Himlen Rattens Lamper tindre.
 Da faldt en Stjerne ned, og paa det mindre
 Der fulgte strax et større Stjernesud.
 Paa dette Tegn saa fast hun monne bygge;
 Thi samme Stund hun bad for Barnets Lykke.

Og her jeg Dækket nu vil lade falde
 For Juleaften, at med meer Behag
 Min Læser møde kan paa Juledag,
 Naar Solens Straaler skal til Liv den falde.
 Et Spørgsmaal har jeg dog at gjøre Alle:
 Om Noget er saa danskt i Aand og Smag,
 Saa ret fornøieligt, af Harm ublandet,
 Som Julen i en Præstegaard paa Landet?

Da seer man jo de langtfra komne Venner
 I saadan Mængde under Gaardens Tag,
 At Hjerterum maa tages i Beslag,
 Naar Huusrum mangler — som da ofte hænder.
 Sex i et Kammer, dermed tidt det ender;
 To i en Seng, nu er en afgjort Sag;
 Alt — tænker Præstekonen — er det Samme,
 Naar Sengene kun ei gjør mig tilskamme.

Og iblandt Gjesterne, som da man venter,
 Er gjerne Husets egen Son, med hvem
 Fra Hovedstaden en fem, sex Studenter
 For Morsskabs Skyld i Julen følge hjem.
 Med spændt Forventning, som i Alt sig prenter,
 De unge Præstedøttre vente dem;
 Og hvergang blot en Bogn de faae at høre,
 Strax Purpur deres Kinder sig iføre.

Men naar saa endelig er' samled' Alle,
 Hvem gammel Gjestfrihed til Huset trak,
 Da giver Huset Gjenlyd af en Snak,
 Som næsten babylonisk man kan kalde.
 Igjennem dunkle Skyer af Tobak
 Vel stundom Vittighedens Lynglimt falde;
 Men oftest, naar en Tordenlatter ruller,
 Er det kun Overgivenhedens Bulder.

Thi Hver faaer Røst, som blot har Talens Gaver,
 Og bli'er i Talens Lob fra bly til fry;
 Hvert Indfald, man har hørt, igjen man haver,
 Hver Anekdot, man veed, maa frem paany.
 Paa Politikens Marker rundt man travet,
 I Konsternes Paulun man søger Ly;
 Man stiger høit op til Metaphysiken,
 Og dumper ned til Kjeldermands-Logiken.

Saa gaaer det til, naar i en samlet Flok
 Sin Aand ved Theevandsbordet man befrier;
 Om Dagen man sig deler i Partier,
 Naar man ved Frokost har sig styrket nok.
 Til Vandring gribe Nogle Hat og Stof,
 Til lærd Diskurs en anden Part sig vier;
 Mens Andre, som ihast sig liste bort,
 Gaae op paa Kammeret og spille Kort.

I Dagligstuen bli'er endnu tilbage
 Et Par Studenter, som med Velbehag
 Æsthetisk Kundskab lægge for en Dag,
 For Husets unge Damer at behage.
 Hvert Ord, som fremmer Æsthetikens Sag,
 Til Hjerte sig de unge Piger tage,
 I den Grad, at for Julen er forbi,
 De tidt faae Smag paa Livets Poesi.

Mens Alt forinden saa er vel forvaret,
 Foruden gaaer det ikke mindre godt:
 Hund, Heste, Piger, Karle leve flot,
 Thi ei paa Levemaade bli'er der sparet.
 Til alle Tider har man det erfaret,
 Alt Menneſket af Brød ei lever blot;
 Men at i samme Forhold Glæden hyldeſ,
 Som Glasſet og Tallerkenerne fyldeſ.

Og derfor hvilket Liv i Kjøkken, Kjelder,
 Og hvilken Tappen af og Skjenken i,
 Og hvilken Rutten nu med Kryderi,
 Og hvilken Mængde Fjerkræ nu man fælder!
 Alt bruge ſig for Pigerne det gjelder,
 Og ærlig ſtaaer dem Præſteſonen bi;
 Og over hver en Gjeſt en Flod der regner
 Af Pebernødde, Julebrød og Kleiner.

Paa saadan Viis oplives Mand og Sandser,
 Mens hver en Dag henrinder som en Fæst;
 Om Aften man i Havestuen dandser,
 Hvis ei man samles hos en Nabopræst.
 Thi med Besøg i Egnen ei det standser,
 For man har gjestet rundt, i Øst og Vest,
 Hver geistlig Mand, der Fedekalven slagter,
 Hver dannet Møller, hver gentil Forpagter.

Besøg med Gjenbesøg besvaret bli'er,
 Først efter Nytaar Herligheden ender;
 Og midt i Jyl dens Tid sig tidt da hænder,
 At en Student til Præstens Datter frier.
 Vel er det Alt i Alt kun tvende Hænder
 Og tvende Hjerter man hinanden gi'er;
 Men her i Overflod hvor kan de Gode
 Fremtidig Mangel vel paa Brød formode?

En sliig Begivenhed forhoier Glæden,
 Og naar tilsidst nu Afstedstimen slaaer,
 Ei blot med Haandtryk man i Vognen staaer,
 Hos To et andet Sprog er traadt isteden.
 I tvende aabne Vogne, fulgt af Slæden,
 Hen over Gaardens Brosteen Toget gaaer,
 Og alle Husets Folk paa Bei det følge,
 At Porten ei for snart skal Synet dolge.

Endnu engang Farvel man der maa sige,
 Og Tak for Alt hvad Godt man nød og fik;
 Endnu engang de tvende Lykkelige
 Maae vegle deres Hjerter i et Blik —
 Da svinges Hatten efter gammel Skif,
 Og alle Gjester hoit et Vale skrige,
 Mens Raabet følger dem ad Veien hen:
 Farvel, Farvel, Farvel! Kom snart igjen!

Det var en Episode; thi saa stille
 Forresten Dagene paa Landet gaae:
 Den Sol gjør ingen Larm, hvis Straaler milde
 Belyse Livet i den ringe Braa;
 Og Maanen taus er, som i Aftenen silde
 Igjennem Bindvet skinner ind paastraa;
 Og Skov og Have, Mark og grønne Enge
 Vel røre dybe, men ei stærke Streng.

Gensformig glider Livets Bolge hen,
 Og al dens vilde Brusen her forstummer;
 Men steg den end, den brødes snart igjen
 Ved Dagens Arbeid og ved Nattens Slummer.
 Haab og Betragtning dog er Landets Ven,
 Og Phantasi den snævre Kredss dog rummer;
 Det er, som gled saa sagte Tidens Elv,
 At ret man skal fordybes i sig selv.

Men saq forskjellig Drift behersker Stovet,
 At Den, der lever tryk i Hyttens Skjul,
 Vil stræbe udad som en modig Fugl,
 At faae i Livets Storme Vingen øvet;
 Imedens Den, der Kampen ret har prøvet,
 Og smagt hvor Verdens Frugt er beest og huul,
 Vil Staven længselsfuld tilbage flytte,
 Og hige hjemad mod den stille Hytte.

Dog nu til Texten! — Homo's Dagligstue,
 Belyst af Morgensolens gyldne Skjær,
 Paa Juledagen atter aabnes her. —
 Om Bordet vi en heel Forsamling stue:
 Først Provst Matthias Holm med samt hans Frue,
 Der her til Gjest hos Svigersønnen er;
 Han, orthodox og streng i Ord og Tone,
 Hun, stille, blid, et Monstet paa en Kone.

Dernæst Hr. Pastor Jeremias Top
 Med samt Amalie, hans Hætesælle,
 Der beggeto for hellige vil gjelde,
 Endstjondt man Aanden skulde troe slugt op
 Af deres kjædelige, store Krop.
 Som Curiosum er om Top at melde,
 At mens den Helligaand han i sig troer,
 Han dog ei sjelden ved den Unde svoer.

Dernæst Hr. Pastor Henrik Flint med Søster,
 En Pige rank og kydsk, af Bægten stolt,
 Imedens Broderen, med Hjertet koldt,
 Sig af Forstandens skarpe Klarhed bryster.
 Han længst har vendt sig mod de nye Roster,
 Og hoit i Hre Doctor Strauß han holdt,
 Med hvem han superklog og skeptisk lytter
 Til Skriftens Udsagn som til Sagn og Myther.

Foruden dem endnu kun er at nævne
 Hr. Peder Homo selv, Rationalisten,
 Der vel beklipper Ordet efter Evne,
 Men dog bevarer Troen som en Christen.
 Ved dette Middel haabed Egoisten
 (Thi det var Homo) Udvei sig at levne,
 Idet han Alting efter sin Methode
 Snart bortfortolkede, snart atter troede.

Saa sad forsamled' nu i Kreds de fjære
 Og gode Benner, der var fjorte hid
 I Glæde, over Vintermarken hvid,
 For Faddere til Præstens Son at være.
 Den friske Julefage de fortære,
 Mens Kaffen bydes om fra Tid til Tid:
 Da hortes begge Kirkens Klokker klinge,
 For sammen Menighedens Hjord at ringe.

Og Døren den gif op i samme Stund;
 Og fra det kolde Kammer ind i Varmen,
 I sneehvid Dragt, med Eloifer over Varmen,
 Med blege Roser paa sin Kind og Mund,
 Med Daabens lille Candidat paa Armen,
 Fulgt af „Pasop“, den store Hønsenhund,
 Den unge Præstefone skyndsomt træder,
 Og Alle med sit milde Afsyn glæder.

Ned i sin Moders Arm hun fjærligt lægger
 Den lille Son, hvis skjønne Døbedragt,
 Istand ved hendes egne Hænder bragt,
 Almindelig Beundring sig tiltrækker.
 Fru Holm for Dattersonnen kjæledægger,
 Og gjør det Løfte: ret at give Agt,
 Om Barnet bli'er en Sanger — hvad man siger
 For afgjort Sag, naar det ved Daaben skriger.

Men Provsten Holm opløfter nu sin Røst:
 Op, og til Kirke! Timen den er slaaet;
 Op, nu vi har lidt Varmt i Livet faaet,
 At synge Psalmer af et christent Bryst!
 Op, mine Venner! Præsten alt er gaaet,
 Og i hans Godspor træde vi med Lyst.
 Sin Hat han ta'er — til Kirken Alle drage,
 Kun Barnets Moder ene bli'er tilbage.

Men i den lille Kirke, dennefinde
 Forgylt af Juledagens blanke Sol,
 Sad alt i Rader Bonden og hans Qvinde,
 Samt Byens unge Folk i Koft og Kjøl:
 Da aabned sig med Larm Baronens Stol,
 Og snart man seer ham selv med Gemalinde;
 Men Fadderne til Præstens Søn, der blunder,
 Gaae Plads i Stolestadet nedenunder.

Gudstjenesten begynder. Degnen bringer
 Sin Tale frem midt i det aabne Chor,
 Mens spillende hans ene Tømmelfinger
 Sig i en Cirkel om den anden snøer.
 Derpaa hans Stemme laaner Sangen Binger,
 Og skjøndt ham Tonen fast i Halsen groer,
 Fuldkommen dog hans Menighed forstod ham,
 Thi Tonen greb de, just som den forlod ham.

To Psalmer quædes. Man den tredie sang,
 Da fulgt af Degnen, flart beskindt af Solen,
 Med begge Hænder dybt i Præstekjolen,
 Hr. Pastor Peder Homo gif sin Gang
 Fra Sacristiet hen til Prækestolen.
 Nu gaaer han op ad Trappen, smal og trang;
 Nu staaer han ved sit Maal, slaaer Kors og sukker;
 Nu — for Baronens Stol han dybt sig bukker.

Hans Hoved synker — Alt han synes glemme;
 Og som han talte for sig selv i Lon,
 Han mumler til Indledning først en Bon.
 Derpaa han løfter kraftelig sin Stemme,
 Og læser Evangeliet om Guds Son,
 Saa man i hver en Krog det kan fornemme.
 Tilsidst til Hverdagsrøst han daler ned,
 Alt som han over i sin Præken gled.

Med denne Bending Texten han forlod:
 Alt Dagens Fæst hoist vigtig var for Alle,
 Alt dette Thema her han dog lod falde,
 Alt et beslægtet Stof han derimod
 Frem for Betragtningen nu vilde kalde,
 Idet hans Tale skulde slaae sin Rod
 I den Art Frygt, der her med Haabet mødes,
 Hvergang et Stovets Barn til Verden fødes.

Et Barn er født! saa udbrod han med Glæde,
 Idet hans Haand paa Prækestolen faldt:
 O, hvo kan fatte, hvad til Liv er kaldt
 Med Livet, som begynder i den Spæde?
 Først Graad, thi det begynder med at græde;
 Saa Latter, thi af Fryd det smiler alt;
 Saa Verdens mange Haab og mange Sorger;
 Thi Barnet — mærk det vel! er Verdensborger.

En Verdensborger — hvad vil det nu sige?
 Min kristne Broder! mon du ret det veed?
 En Aand betyder det, der stiger ned
 Fra Himlen af, for her paa Jorderige
 At tage Skikkelse, og hjem at hige,
 For om at skabes til sin Herlighed.
 En Aand, der til sin Deel kun Støv annammer,
 Skjøndt dybt den føler, at fra Lys den stammer.

Men fra en modsat Kant — saa tænke Flere —
 En Verdensborger og medrette hed
 Hiin Skabning gjort af Jord, der nød og led,
 Der lod af Drift og Attraa sig regere,
 Der tog en Biv, for Slægten at formere,
 Der aad sit Brød udi sit Ansigts Sved;
 Der endelig, naar Gud det vilde have,
 Sig mod sin Villie lod tilsidst begrave.

Da Ordet folgelig har tvende Sider,
 Og Manges Liv kun een tilskue bar,
 Jeg sikkert Ret i denne Paaastand har:
 At naar et Væsen frem til Livet strider,
 En Følelse af Frygt med Haabet strider
 I dem, der Grund til Sammes Fødsel var;
 I dem, der saa at sige skal forsvare
 Bed Barnet selv, at de Forældre vare.

Thi hvordan Barnet eengang sig betragter:
 Om det som Sværmer blot en Aand sig troer,
 Og Livet og dets Syssel her foragter;
 Om det forglemmer alle høie Magter,
 Og roder som en Myre kun paa Jord;
 Om det sin hele Gjæld, med andre Ord,
 Til Gud som og til Cæsar her vil klare:
 Hvo kan mig disse Spørgsmaal vel besvare?

O, med et Blik paa hvad i Verden seer
 Apostlen siger: „i hvert Huus maa være
 Ei Kar til Vre blot, men til Vanære,
 Ei Solvkar blot, men Kar af Træ og Leer.“
 Hvo maa for Skjændselskar nu Frygt ei bære,
 Skjøndt som et Solvkar Haabet Barnet seer;
 Et Haab, med Glæde Skriftens Ord omfattende
 I Sanct Matthæi Rittende og Attende.

Med Skriftsprog Taleren blev ved en Stund,
 Og tidt hans Hænder nu med Bælde begge
 Slog ned i Prækestolen, hvormed kun
 Hans Hensigt var, til Andagt Folk at vække.
 Derpaa sin Daase frem man saae ham trække,
 Og op en Priis han hented fra dens Bund,
 Imens i Prækenen han Pause gjorde,
 Hvorpaa han atter tog med Kraft tilorde:

Om Haab og Frygt abstract er hidtil talt;
 Til det concrete Liv jeg nu mig vender,
 Til det, der ta'er paa os med haarde Hænder,
 Og intet mindre er end idealt;
 Til Livet, som i Danmark man det kjender,
 Til Livet, der gaaer skjævt og der gaaer galt,
 Og her min christne Ven jeg nok gad spørge:
 Skal man ved Barnets Fødsel glædes eller sørge?

Thi see omkring dig, du, som Dine har!
 Og brug dit Dre, du, som eier Dre!
 Og sig mig saa, om Landet forhen var
 I sig en Gjæring og i saadant Røre?
 Tro, Stat og Videnskab man om vil gjøre,
 Folk, Fæ og Jord paa anden Viis man ta'er:
 Enhver kan rive ned — men hvo kan bygge?
 See, deri Brødre! stikker vor Ulykke.

Og hvilken Tanke nu: Mit Barn jeg kaster
 Ud i den rivende og dybe Flod.
 Hvor skal den lille Solle staae imod,
 Naar Skibet kantrex med de store Master?
 Hvordan bevares Tro og Haab og Mod
 Midt i en Verden, sammensat af Laster?
 Hvor finder Barnets Dyd en Baretægt
 Iblandt den svage, den forventte Slægt?

Det var Moralens Røst. Hør nu Forstanden,
 Hvis Udsagn ikke mindre ængste kan:
 Bort Danmark er et lille fattigt Land,
 Hvori den Gne tynger paa den Anden.
 Men som et Kar kun fyldes kan til Randen,
 Saa gaaer det og hver enkelt Stat og Stand:
 Naar ingen Stand kan flere Folk forsørge,
 Hvor skal man da om Brød til Barnet spørge?

Lad Drengen blive Landmand, du vil sige.
 Vel! dertil horer Mark og Eng og Gaard,
 Men jeg gad vide, hvordan Jord man faaer,
 Naar Alt er ploiet op i Kongens Rige.
 Saa lad ham blive Kjobmand! — Ei saa lige
 Min christne Vens Beregning jeg forstaaer:
 For Een, der kjober, Ti jo nu vil sælge,
 Hvor skal vor Kjobmand da sig Kunder vælge?

Hos Embedsclassen ingen Trost jeg henter.
 Ved Bon om Levebrød faaer jeg til Svar:
A nyder det; **B** efter **A** det venter,
 Og **C** paa samme dernæst Løfte har.
 Hvis en Student paa Raad jeg ifkun ta'er,
 Strax hedder det: der vrimler af Studenter!
 Og saadan taler mindre eller meer
 Hver Kunstner, Haandværksmand og Officeer.

Hvad er at gjøre? Barnet dog skal leve.
 Naar saa jeg spørger, og man svarer ei,
 Da i min Bibel atter læser jeg
 De gamle Ord, som fordum talte bleve:
 See Fuglene, der under Himlen svæve!
 See Lilierne, der voxe paa din Bei!
 Vil Gud for Fugl og Lilie gaae i Borgen,
 Hvorfor da grue vel for Næringsforgen?

Her i sit Es sig Homo ret fornemmer;
 Thi Frygt for Mangel er den Plageaand,
 Der holder Dag og Nat hans Sjæl i Baand,
 Og under Ravn af gammel Gjæld ham flemmer.
 Hver Næringsforg han derfor sonderlemmer,
 Hver Nød han blotter med en øvet Haand,
 Og seent fra Digressionen hjem han vendte,
 Hvorpaa med disse Ord han Talen endte:

Om Barn, som Genus, før jeg har mig dreiet;
 Nu ved min egen Søn jeg stander stil,
 Thi ham jeg egentlig dog sigted til,
 Mens jeg har Livet og dets Skjæbner veiet.
 Og er mit Haab, at Talen om mit Eget
 Gi noget Hjerte her forarge vil;
 Thi, sandelig! som Præst jeg Regnskab skylder,
 Hvordan min Faderpligt jeg selv opfylder.

Saa viid da nu, min kjære Menighed!
 At her idag min Søn jeg lader døbe,
 For Ret til Raaden tidlig ham at kjøbe,
 Og faae ham reddet for han Skade led.
 Hans Navn, hvis Klang vil ham hans Udspring robe,
 Er ældst af Navne; thi vi Alle veed,
 Med Jordens Skabelse det sammen falder:
 Adam min førstefødte Søn jeg kalder!

At gudeligt jeg Drengen vil opdrage,
 Jeg knap fornødent at forsikre troer,
 Imidlertid om Tingen et Par Ord:
 Han hærdes skal fra sine første Dage
 Paa Sjæl og Legem, og bestandig smage
 Et Tugtens Riis, indtil han bliver stor;
 Hvergang han med en Løgn blot vil begynde,
 Strax skal han føle, hvad det er at synde.

Altid den Sandhed skal mig staae for Die,
 Som næsten nu forglemmes af Enhver,
 Og som Forældre huske bør især:
 Mens Grenen den er ung, man skal den boie.
 Men ei med Boining blot jeg vil mig noie;
 Som Qvisten podes ind i unge Træer,
 Saa i min Søn vil tidlig jeg indprente
 Ethvert Princip, jeg selv for godt erkjendte.

Saa, til Exempel, er det ei min Agt,
 Hans Tro til Mennesker for stærkt at nære,
 Men heller ei at stille ham paa Bagt,
 Som var der altid noget Ondt igjære.
 Nei! fri for Illusion skal fa st han være,
 Og aldrig hylde Videnskabens Magt,
 Men altid ved det Gamle trofast hange,
 Indtil det Nye han seer igjennem trænge.

Sin Vre skal i gavnlig Daad han finde;
 Og under alle Tidens Brøst og Bræk,
 Og midt i Fristelsernes stride Væk,
 Sig fikker Holdning og et Standpunkt vinde,
 Ved aldrig mod sit Maal at gaae iblinde
 Og fra Forstandens Lygte løbe væk;
 Dens klare Lys skal gjennem Jordebrimlen
 Saa mildelig ham lyse frem til Himlen.

See der, min christne Ven! den Bei, jeg trækker
 For Drengens spæde, uerfarne Fod;
 Vel kjender Faren jeg for Kjød og Blod
 Paa Livets Vandring, men den ei mig skrækker.
 Naar jeg min Indsigt til hans Evne lægger,
 Og min Erfaring til hans unge Mod,
 Da — naar jeg atter Haab mod Frygt afveier —
 Da i mit Hjerte vinder Haabet Seier.

Men hvordan i det Ydre det skal gaae ham:
Om Skjæbnens Kampe godt han kommer fra,
Om hvilken Retning vel hans Liv vil ta'e,
Om Verdens onde Born maaskee forsmaae ham,
Om Lykken med sin Krands maaskee vil naae ham,
Og om i Høihed op han stiger da —
See, derom bør ei tales in extenso,
Thi Alting er endnu jo in suspensio.

Derfor jeg nu kun vil ham anbefale
Til Menighedens Gunst og til Enhver,
Der Præstens Son i Præsten haver kjær,
Hvorpaa jeg slutter denne Juletale.
Paa Christi Fæst jeg har forsøgt at male,
Hvad der en kristen Fader ligger nær;
Og nu — befalende os Allesammen
Til Himlens Varetægt — jeg siger Amen.

Her af sin Pande Homo torred Sveden,
Hvorpaa han mumlede sin Slutningsbøn,
Mens Menigheden skotted til hans Son,
For at see Spor af Fremtids-Herligheden.
Men skjøndt nu denne skjulte sig besteden,
Hvor sandt de Talen dog saa sand og kjon!
Ud fra den lige Bei den aldrig svaied:
Om Præsten og hans Son sig Alt jo dreied.

Men samme Bisald Taleren ei høstede
 Hos Pastor Flint, der paa sin vante Biis
 I Selskab med sin Søster sig forlystede,
 Ved Alt at tugte med Satirens Riis.
 Selv gamle Holm tidt paa sit Hoved rystede
 Og sad ved Prækenen saa kold som Is.
 To Gange for sig selv han hørtes sige:
 Nei, fra sin Text en Præst bør aldrig vige!

Om hvad der meer i Kirken foregik
 Paa Juledag, kan her jeg kort mig fatte,
 Da Homo's Offer ei var store Skatte,
 Uagtet han paa Alteret dem fik:
 Snart fire Skilling, snart en Mark man satte
 For Sjælehyrden frem med venligt Rif;
 Ved Syn af fire Skilling Homo sukked,
 Ved Synet af en Mark han mild sig buffed.

Da Daabens Act gik for sig, man fortæller,
 At i sin Iver Manden gik for vidt;
 Thi om det nu var Faderomsforg eller
 Et geistligt Lune, der sig yttred frit:
 Nok, da Fru Holm mod Daaben Barnet helder,
 Med Vand han overøste det saa tidt,
 At Barnet, som ei længer Badet taalte,
 Høit om Barmhjertighed til Himlen skraalte.

Dg Himlen var barmhjertig; ogsaa jeg
 Vil mod den kjære Læser nu det være,
 I det jeg med et længer Ophold ei
 Ham i den kolde Kirke vil besvare.
 Til Præstegaarden hjem skal Sangen bære
 Ham over Jordens sneebelagte Bei,
 Mens som paa Tidens egne snare Binger
 Fem Timer frem i Tiden jeg ham bringer.

Altsaa — i Præstegaarden nys fra Bordet,
 Da Barnets Skaal var druffen, man stod op
 Med avæget Sjæl og med en styrket Krop.
 I Glasfæt hver Betyrning dybt var jordnet;
 Med Piben tændt, og ved en Kaffeop,
 Man satte sig i Kredss og vegled Ordet:
 De gode Damer hvistende og strikkende,
 De gode Præster Pibespidsen slikkende.

Dg som nu her de sad og nød den svale
 Dg stærke Kaffe, mens i Skyer svøb't
 De ligned Guder i Olympens Sale,
 Kom blandt den lærde Geistlighed paa Tale
 Det Bibelsprog, hvis danske Text er støbt
 I Verset: „hvo som troer og bliver døbt,
 Skal blive salig;“ — dette Punkt indrømmes —
 „Men hvo som ikke troer, han skal fordømmes.“

Om dette Punkt var Meningerne deelt'.
 Hr. Jeremias Top holdt for, at Alle,
 Paa hvem ei Daabens Bud blev opfyldt heelt,
 I Kloen paa den Dunde maatte falde;
 Thi, sagde han — mens derhos han saae skeelt
 Til Pastor Flint, som vakke tidt hans Galde —
 Thi naar selv dobt Folk til Helved fare,
 Hvor tør den Ikke-dobte da vi spare?

Den Slutning, smilte Flint, forstaaer jeg ikke,
 Og altfor høi for mig er slig Logik.
 Men selv om ei den Lære holder Stik,
 Som tydske Philosopher nu os skikke:
 At død er død — at neppe værd en Skik
 Er Sjælen, naar crepeerte først vi ligge:
 Saa — hvad forresten angaaer samme Sprog —
 Saa, kjære Top! har jeg min Mening og.

Jeg holder nemlig for — og saa gjør Flere —
 At Tjablen om en vis Mand gjelder ei,
 Og at vi Alle gaae den samme Bei,
 Naar først i Jorden vel vi putted' ere.
 Jeg over samme Kam vil Alle skære:
 De, gode Pastor Top, saavel som jeg,
 Min Søster ligerviis som Fru Amalie,
 Vi Alle, tænker jeg, skal blive salige.

Men saa troer ikke jeg! gjenmælte Top,
 Imens hans Kone høit slog med sin Nakke:
 For slig en Himmel vil jeg mig betakke,
 Hvor Grefhi og hvor Plethi tages op.
 Foruden Daab bli'er Ingen salig! — Stop!
 (Nu raabte Flint) lad med Raison os snakke.
 Troer David De fordømt? Ja, eller Nei? —
 Nei! (suffed Top) men salig er han ei.

Paa denne Viis blev begge ved en Stund,
 Imedens Holm og Homo paa dem horte,
 Hvor paa den hede Kamp man overførte
 Fra Daabens Vand til Troens faste Grund.
 Her tog nu Top for Alvor fuld sin Mund,
 Han talte saa hans Indvold stærkt sig rørte,
 Han talte som af hellig Ild antændt;
 Men mod en Flint hvad hjalp hvert Argument?

Min Mening (sagde Flint) er den, at Biden
 Til Tro, selv til en Top-maalt, slaaer Sparto;
 Thi, ærlig talt, jeg er i Tro kun liden,
 Da Christentro paa Myther skal beroe.
 I Biden løses Alt — det spaaer os Tiden;
 Men lutter Knuder gjør mig kun min Tro.
 I Biden har jeg Liv; men fyldt med Troen
 Paa Græsset, mens det groede, døde Koen.

Her faldt nu Homo ind: Med anden Allen
 Jeg be'er Dem maale Troen, kjære Flint!
 I Deres Slutning er De for gesvindt;
 Lad med en Vignelse mig klare Taler.
 Som Korn paa Møllen knuses maa ved Malen,
 At det som Meel kan blive blødt og lunt,
 Og brugeligt til Brød for en Befolkning,
 Saa Christendom maa luttres ved Fortolkning.

Men naar dens Indhold godt man sigtet har,
 Og ved tilbørlig skarp og kritisk Tvætning
 Har klaret hver en tvivlsom Bibelsætning,
 Hvis Tal desværre meer og meer tilta'er:
 Da bliver Troen renset, puur og klar,
 En Ledestjerne for hver Livets Retning;
 En Tro, som med Honneur kan holdes paa,
 Og det er den, hvorefter jeg vil gaar.

Men her sig reiste Provsten Holm, den gamle,
 At vove med sit Præsteskab en Dyst;
 Thi op med alle Tre han kunde hamle
 Ved sundt Begreb, ved Iver og ved Rost.
 Den Bredesty, der, som en Storm i Høst,
 Sig længe paa hans Pande saaes at samle,
 Brød i en Tale, fuld af Kynd og Klem,
 Saalunde med behørig Styrke frem:

Alt længe til med Harmen hører jeg!
 Er det at tale som sig Præster sommer?
 Som Ederes Provst ved Provsteret jeg dommer,
 Alt Christendom i Taler findes ei.
 Hr. Top, der alt fuldkommen selv sig drømmer,
 Som Pharisaeren jo ta'er paavei,
 Naar Himmerig han for sig selv beholder;
 Men i Hr. Glint jeg dog ei seer en Tolder.

Mig synes fast han taler som en Synder,
 Saavel som J, min kjære Svigersøn!
 Thi ligelidt jeg trostket Klogskab ynder,
 Som den Art Viisdom, der endnu er grøn.
 Jeg holder for, J beggeto begynder
 At finde verdslig Kundskab altfor kjon,
 Og — for at tale reentud — jeg kun spytter
 Ud jer Fortolkningskonst og jeres Myther.

Jeg er en orthodox og gammel Præst,
 Jeg ta'er ei fra, ei heller til jeg lægger,
 Og aldrig over den moderne Læst
 Min gamle Bibel og min Tro jeg strækker.
 Jeg gaaer i Kamp naar man min Iver vækker,
 Men tænker dog, at Freden den er bedst;
 Hvorfor jeg ogsaa her Protesten ender,
 I Haabet, at jer Uret I erkjender.

Saa talte Provsten Holm som nu er meldt,
 Og med hans Ord vil Dagens Fæst jeg ende.
 Jeg har holdt for, min Læser burde kjende
 De trende Faddere til Digtets Helt.
 Man nemlig har den Tro ved lille Bælt,
 (Fra hvilken Tro min Bog nok skal omvende)
 At hvert et Drengbarn — tænkt hvilken Sladder!
 Ei ligner blot sin Fader, men sin Fadder.

Anden Sang.

O, fjerne Barndomstid! som os forlod,
 Som vi forlod, og som i Mindet sover:
 Hvor er den Fryd, der udsprang af din Rod,
 Som Tidens tunge Muld nu ligger over?
 Et Haab du er, som Paradiis os lover;
 Thi altid loffed fremad du vor Fod
 Med Løftet, der til Vandring maa anspore:
 „Alt kommer nok, naar først I blive store!“

Vi voge op, og frem vi gaae iblinde,
 Beständig stolende paa Haabets Ord;
 Lidt efter lidt forvandles dog til Minde
 Den Herlighed, der lovtes os paa Jord.
 Medet vi standse da og os befinde;
 Vi see vort Haabs tilbagevendte Spor,
 Og Røsten bag os toner nu saa stille:
 „Dit Paradiis var kun da du var lille!“

End er vi Vandringmænd — vi fremad gaae,
 Og Veien stiger nedad allerede,
 Og Blomsterne paa den er kun saa faa.
 Men under Dagens Byrde, Dagens Hede,
 Dog efter vor forlorne Skat vi lede,
 For, for vi Altting tabe, den at naae.
 Rundt søge vi — og hiit er Natten, Døden;
 Men hvor er Barndomstiden, Morgenrøden?

Og som et Skud af Barndomstiden bringer
 Jeg for min Læser Adam Homo frem,
 Der alt af Aar tilbagelagt har fem.
 Et gyldent Haar hans friske Kind omringer,
 I Byer og i Troie let han svinger
 Sig som en lille Fugl om i sit Hjem;
 Og medens sine Bornefæ han træder,
 Han spiser, drikker, synger, leer og græder.

Han alt har lært at elske og at frygte,
 Hiint af sin Mo'er og dette af sin Fa'er;
 Thi alt fra Buggen af Hr. Præsten ta'er
 Sin Son med Strengthed, for tilgavns at røgte
 Det Lærerkald, som her Naturens var.
 Kun sjelden derfor han med Drengen spogte,
 Kun saare, saare sjelden hans Profil
 I Adams Paasyn viste frem et Smil.

Men ganske anderledes fød hans Moder
 Sig aabenbared for den lille Dreng:
 Hver Morgen sang hun bort hans smaa Unoder,
 Hver Aften hun med Kys ham bar i Seng;
 I Havens Blomsterbed hun med ham roder
 Og leger med ham paa den grønne Eng;
 Alt deler hun: hans Glæde, hans Beklagelse,
 Og tænker dog ved Alt paa hans Opdragelse.

Det var en yndig Sommer-Morgenstund,
 Da paa sin Skammel med sin Bog den Lille
 I Haven sad hos hende, medens stille
 Han stavende bevægede sin Mund;
 I Bogen yppigt ned hans Taarer trille,
 Thi vel han læser, men han fatter kun
 Det Mindste af det Hjælpeverbum være,
 Af, som hans Fader gav ham for at lære.

Thi ei blot Ramsen-op, men fuld Forklaring
 Hr. Pastor Homo af sin Adam vil,
 Da selv han veed, af dyrefjæbt Erfaring,
 At klart Begreb i Alt der hører til.
 Thi ta'er han Lectien ei som Bornespil,
 Men fordrer af sin Son bestemt Besvaring
 Af hver Quæstion i Sproglogikens Codex,
 Og mangler Drengen Svar — da vee hans Bodel!

O Moder — sukked Adam — Moder, fjære!
 (Ved hvilke Ord med Dine store, blaae,
 Han fra sin Skammel op til hende saae)
 O Moder! siig mig, hvad det er, at være?
 Slet Intet jeg af Ordet kan forstaae,
 Og dog vil Fa'er, jeg det tilgavns skal lære.
 Min Lectie nu jeg kan til Punkt og Prikke,
 Men hvad det er at være, veed jeg ikke.

At være? gjentog sagte Provstens Datter
 Med stille Smil og estertænksomt Sind,
 Idet hun med sin Haand streg Barnets Kind:
 Saa dette Ord, min Adam, ei du fatter?
 Nu, lad mig see, at ei du græder atter!
 Høst paa, tilsidst man græde kan sig blind.
 For dine Dine! Jeg dig nok skal lære,
 At kjende Meningen af Ordet være.

Saa talte hun og reiste sig fra Bænken,
 Mens Drengen begge Hænder sammen slog,
 Og fuld af Glæde kasted hen sin Bog,
 Der her ham fastholdt, som en Slave Lænken.
 Kom, sagde derpaa efter kort Betænken
 Hans Moder, mens ved Haanden hun ham tog:
 Kom, Adam! Du og jeg vi vil spadserere,
 Saa kan vi om din Lectie tale mere.

Igjennem Haven ned de begge gif,
 Og fuld af Jld og med en Skjelm i Diet
 I Buksen ind tidt Adam sprang fornøiet,
 Og raabte til sin Mo'er fra Skjulet: Rig!
 Som gjennem Sidegangen saa de boied,
 Just som de Mark og Eng at skue fik:
 Fløi der en Fugl forbi paa lette Vinger,
 Og høit i Lustens Blaa den op sig svinger.

See Fuglen! talte Moderen til Drengen,
 Der stirred efter den mod Himlens Skyer:
 See, hvor den lille Fugl nu hjemad fly'er,
 Og daler ned i Reden hist paa Engen.
 Hør hvor den synger, mens den reder Sengen
 For sine Unger, for de bitte Dyr;
 Thi synge, flyve, deres Unger nære,
 Det, Adam! kalde Fuglene at være.

Og seer du hist den store Snegl, der skyder
 Sig sagte hen ad Gangen sort og tyk?
 Den, som de lange Horn dig altid byder,
 Og som du altid siger er saa styg:
 Naar den sig glæder, mens den Gode nyder
 Og Solen skinner paa dens frumme Ryg,
 Da siger den, men du kan ei det høre:
 At være, er i Solskin sig at røre!

Dg hvis blot Træerne de havde Munde,
 Som nu paa Qvistene de Blade har,
 Saa at de Alting dig fortælle kunde,
 Da, naar du spurgte dem, fik du til Svar:
 At være, er at staae i grønne Lunde,
 Dg sthyde Blomsterknopper Par ved Par,
 Dg slynge Grene ud som lange Arme,
 Dg have nok af Regn og nok af Varme.

Mens saa fra hendes Hjertes rige Kilde
 Ustandset valded Talens friske Strøm,
 Stod Adam stirrende som i en Drom,
 Til Talen lyttende, alvorlig stille.
 Dengang hun taug, urolig blev den Gille,
 Dg med en Stemme, bedende og om,
 Paany han sagde: Mo'er! du maa mig lære
 Endnu engang, hvad det da er, at være.

Beed jeg det selv, hun hvisted halvt i Lon,
 Hvorpaa, bevæget mildt af Modervarmen,
 Hun løftede fra Jorden op sin Søn
 Dg tryffed ham med disse Ord til Barmen:
 Naar dig, min lille Dreng, jeg har paa Armen,
 Dg beder i den samme Stund en Bøn
 For dig og for mig selv og mine Kjære,
 Da bedst jeg føler, hvad det er, at være.

Men til din Fader hen vi nu vil gaae,
 At Ordet han os rigtig kan forklare;
 Maaskee vi hos den Store kan erfare,
 Hvad ubegribeligt er for os Smaa.
 Idag Hr. Peder skal Hr. Adam svare,
 Os beggeto han skal til Regnskab staae,
 Og beggeto et Kys vi ham forære,
 Hvis han os siger, hvad det er, at være.

Hvad dem Hr. Præsten svared, vides ei;
 Men vist det er, han lod Logiken ligge
 Fra samme Dag, og fordred selv nu ikke
 Forklaret slige Ord som du og jeg.
 Fra Theorien vendte sig hans Blikke,
 Og paa en sund og practisk Lærevei
 Han førte Drengen ind, da Grammatiken
 Han lod ham bytte om med Gymnastiken.

Men selv paa denne tryffed han sit Stempel
 Af Iver, Strengthed og Bestandighed,
 Og hele Timer Adam stod og red
 Nu tidt paa Træhest i Naturens Tempel.
 Selv foregik han Drengen med Exempel,
 Ved Springen, Klattren i sit Ansigts Sved;
 Saa Fa'er og Son omkap drev Konsten begge,
 Til Gavn for deres respective Lægge.

Paa begges Iver og paa den Methode,
 Som Homo brugte, kun en Prove her:
 Han og hans Søn for Havegroften stode,
 Saa dyb og muddret som et Gadesjør.
 En Springestof i Haanden holdt Enhver,
 Og beggeto, med hævet Fod og Ho'de,
 Nu vented blot Signalet Gen, To, Tre,
 Fra Rudsten Lars, saa skulde Springet stee.

Gen! raabte Lars: da saaes de frem at rende.
 To! raabte han: og ned i Jorden stak
 Med Lynets Fart de Stoffens ene Ende,
 Og Overkroppen lidt tilbage trak.
 Tre! skreg nu Lars: og uden længer Snaf
 Man saae dem lige op i Luften vende
 De fire Been, idet med dristigt Sving
 Ved Stoffens Hjælp de gjorde Mesterspring.

Men enten det nu Mangel var paa Die,
 Hvorved det rette Maal ei her de fik;
 Hvad heller de beregned ei saa noie
 Det Quantum Kraft, der holdt i Springet Stif:
 Nok, som to Jearus'er det dem gif;
 Og begge faldt fra Flugten mod det Hoie
 I Groften ned til Halsen, saa at Lars
 Forfræffet raabte: Josses! Gu' bevar's!

Paa denne Maade henrandt Adams Tid
 Med Hop og Spring, og hvad der blev tilbage
 Fra Gymnastiken, med utrættet Flid
 Man saa hans Moder i Beslag at tage.
 I fuld Betydning Sonnen op at drage
 Mod Himlen, stræbte hun i al sin Id;
 Og lig sin Mand, saa fulgte hun, den Gode,
 En egen Plan og en bestemt Methode.

Saa, til Exempel, for paa Nidmyghed
 Og stadigt Sind at give Smag den Lille,
 Hver Dag hun op af Gulvet lod ham pille
 De Trevler og de Traade, som faldt ned.
 Alt tidlig gav hun ham et eget Sted,
 For alt sit Toi i Orden op at stille;
 Og som en daglig Pligt hun Drengen bød,
 At give Fuglen Vand og Hunden Brød.

Saa lærte hun ham og bekjendte Sange
 Udsatte til en simpel Melodi;
 Thi selv poetisk var hun ikke bange
 For ham at skade ved lidt Poesi.
 Og smukt det var at høre mange Gange,
 Naar hun og Barnet begge stemmed i,
 Og qvad en Begjælsang, med Toner skære,
 Til Fædrelandets Priis, til Danmarks Cre.

Om Morgnen læste hun for ham en Spalte
 Af Skriften og forklared ham dens Ord;
 Om Aftenen hun til Vindvet hen ham kaldte,
 Og viste ham det klare Stjernerchor.
 Da om Guds Magt og Storhed hun fortalte,
 Og om hans Skabning paa den vide Jord;
 Og Mo'er og Son, der til med Andagt hørte,
 Til Slutning bleve begge lige rørte.

Hun aned hvad Opdragelse vil sige,
 En Kunst, som sjelden vogne Folk forstaae,
 Der frem sig stille som i Aanden rige,
 At Barnet ret sig fattigt føle maa;
 Da dog Opdrageren just ned bør stige,
 Og trods sin Viisdom blive lig de Smaa:
 En ny Methode, som først Gud anvendte,
 Da os sin Son som Menneske han sendte.

Og ved Methoden ret med Fryd, som sagt,
 Den unge Præstefone syntes dvæle:
 Hun med sin Aldam var som tvende Sjæle,
 Der gav i Fællesskab paa Livet Agt.
 Mens hendes Sjæl gav Tanken Form og Mæle,
 Stod hans opmærksomt lyttende paa Bagt;
 Og Mælet lod saa barnligt for hans Dre,
 At han sin egen Tanke troede høre.

Saa voged Adam op, en blod og blandet,
 Men derhos velbegavet smuk Natur,
 Om end som Guldet ei saa riig og puur.
 En Jord han var, af tvende Kilder vandet:
 Thi hans Forstand, ved Homo's Ledning dannet,
 Antog en kantet og lidt skjæv Figur,
 Imedens Sind, og Sands for Lyst og Smerte,
 Tog Præget af hans Moders fulde Hjerte.

Og hendes Billede han ogsaa bar,
 Dog havde han sin Faders brede Hænder,
 Hans stærke Haarvæxt og hans skarpe Tænder,
 Der Been saa let som Rjød igjennem skar.
 Men videre til Gavn ham ei det var;
 Thi sjelden kun det Raadne ud han vender,
 Og endnu sjeldnere han fra sig bed:
 Langt heller græd han, naar lidt Ondt han led.

Men ham af Hjertesorg kun mødte Lidt,
 Den hele Præstegaard paa Hænder bar ham;
 Thi Rudsken Lars, hvergang han gjør et Ridt,
 Foran paa Hestedæknet gjerne ta'er ham;
 Og Karlen Hans en lille Rive skar ham,
 Og Tærskeren sin Pleil ham laante tidt,
 Naar ned han kom i Løen efter Davren,
 Og vilde prygle Byggen eller Havren.

Med Pigerne man saae ham Smør at kjærne
 Og malke Præstegaardens Køer og Faar,
 Ved hvilken Leilighed en lille Taar
 Han for sin egen Botte fished gjerne.
 Tidt løb han ogsaa med, naar de gik Gr'n'e
 Til Skyttens eller Sognefogdens Gaard;
 Og da han var — imod det var ham ikke —
 Som Præstens Søn et Maal for Alles Bliffe.

Saa tidlig altsaa Ambitionen rørte
 (En lille Slange lig) sig i hans Bryst;
 Og intet Under, da han hver Dag horte
 Det Udsagn af den faderlige Røst:
 At Gren, Gren det er Livets Lyst,
 At Grens Bei til Lyffens Tempel forte;
 Og at han noget Dygtigt maatte blive,
 Saa han til noget Stort det kunde drive.

Men ved det Smaa endnu han dog sig holdt;
 Og af Bedrifter her kun er at nævne,
 Hvordan om Sommeren han spillede Bold
 Med Byens Ungdom efter bedste Evne;
 Hvordan han tilgav, og ei vilde hevne
 Hvad Uret, der i Leg ham blev forvoldt;
 Hvordan han med sin Mo'er tidt blev befunden
 At plukke Blomster eller Bær i Lunden.

Hvordan han ofte, naar det Høstid var,
 Saae til, naar Hans og Christen Leen hværsed,
 Og Agrens gule Straa igjennem skar;
 Hvordan han fjorte Kornet eller Græsset
 Med dem fra Marken ind, mens høit paa Læsset
 Han Tolesen af Frygt og Hoihed har;
 Hvordan han derpaa hjalp at kaste Rugen
 Fra Bognen ind paa Loftet gjennem Eugen.

Hvordan han endelig gif mellem Alle,
 Her i sit hjemmegjorte Klædebon,
 En lille Huusalf og en Fredens Aand;
 Thi hvergang man istykker slog en Valle,
 Og hvergang en Tallerken monne falde
 I Gulvet ned fra Koffepigens Haand,
 Og hvergang Lars brød Bogn itu ved Aagen,
 Strax maatte lille Adam jævne Sagen.

Men af hans Reiser fra hans Barndomsaar
 Jeg ifkun Søndagsreisen vil anføre,
 Naar han hveranden Uge saaes at kjøre
 Hen til sin Bedstefaders Provstegaard.
 Hvor sødt det er, at turde Alting gjøre,
 Det Barnebarnet Adam her forstaaer;
 Hvor rart det er, at være Pot og Pande,
 Det maatte her den Lykkelige sande.

Men efter sliq en Sondag fordøtmeste
 Man Drengen doven og nartig saae,
 Bekræftende den Sandhed, som de Fleste,
 Selv Fader Adam, er Bevist paa:
 At Den, hvem Paradisets Sol omkredste,
 Gi helmer, for dens Straaler reent forgaae;
 Thi det er Nemesis, at Paradiset
 Som Rimet efter sig forlanger Riset.

Saa voved Adam op, og rundt i Egnen
 Der fandtes ei saa flog en Dreng som han;
 Men for end meer at skærpes paa Forstand,
 Og for at lære Skriven, Tegnen, Regnen,
 Gif een Dag han om Ugen hen til Degnen,
 Der længst — hvorfor han og var Dann'brogsmand —
 Indbyrdes Underviisning havde grebet,
 Og mangt et Bondebarn ved Samme flebet.

Og til Methodens Priis det havde fort,
 Hvis her man Præstens Son og Degnens Hanne,
 En lille Pige med en flogtig Pande,
 Indbyrdes sig belære havde hørt.
 Hvordan to Væsner kan hinanden danne,
 For Alles Blik var blevet klart aflort,
 Naar her man havde hørt dem, som to Degne,
 I Munden paa hinanden høit at regne.

Thi Ansigt knap mod Ansigt siltet de,
 Og to Gang' To knap Adam hortes lire,
 For Hanne raabte: To Gang' To er Fire,
 Men siig, hvormange da er tre Gang' Tre?
 Ei fik hun Lov til her at spørge tiere,
 Thi som en Ulv, naar Lam den faaer at see,
 Paa Byttet styrter strax med Raseri,
 Saa skreg nu Adam: Tre Gang' Tre er Ni!

Og som med Regnen saa det gik med Tegnene,
 Saavel som og med begges Skrivers;

Men naar han var i godt Humeur, gav Degnen
 Dem tidt en Timestid af Dagen fri.
 Da gjerne Havens Gang de vandred i,
 Hvorfra de havde Udsigt over Egnen;
 Og ivrigt da i Snak, med frygt Blik,
 Med Armen om hinandens Hals de gik.

See, taled eengang Adam til sin Hanne:
 Det hvide hist er Horsens Vandervei,
 Om tre Aar henad denne kjører jeg,
 For mig i Aarhus til Student at danne.
 Da siger jeg Farvel til Veile-Vande,
 Men dig, det kan du troe! jeg glemmer ei;
 Som Præst jeg kommer her tilbage — Ja men,
 Saa afbrød hun: da gifte vi os sammen!

Ja, gav til Svar den syvaars-gamle Dreng:
 Da i vor Præstegaard vi hen vil flytte
 Og kjøbe os en deilig Himmelsjeng.
 Glem (raabte Hanne) ei en Melkebotte!
 Troer du jeg Køerne kan lade skjotte
 Sig hele Dagen selv i Mark og Eng?
 Nei, der maa malkes! at ei Smørret, Osten,
 Skal mangle paa vort Bord til Vesperkosten.

Sorg du for Mad og Drikke! Adam svared,
 Imens jeg vore Børn opdrage vil,
 Alt noget Dytigt de kan blive til.
 Ja, ei paa Tosene skal blive sparet
 Det som jeg selv har lært og har erfaret,
 Afbrød ham atter Hanne, fuld af Jld:
 Jeg skal dem lære læse, regne, strikke,
 Og meer af Degneborn forlanges ikke.

Men Degn vil ei jeg være! raabte vred
 Den ærefjære Dreng med Kinder hede:
 En Præsteson jeg er nu allerede,
 Og Bedstefa'er er Provst, som vel du veed.
 Den lille Skofe Pigen i sig bed,
 Og svarede sin Adam uden Brede:
 Nu, Præst og Degn det er jo lige sedt,
 Fa'er tidt har sagt, det kommer ud paa Gæt.

Nei, gjentog Adam: Præsten Bisp kan blive,
 Men Degnen han maa evig blive Degn;
 Bel kan han, som din Fa'er, faae Dann'brogstegn,
 Men høiere vil aldrig han det drive.
 Ih! hortest kjæft til Svar ham Hanne give:
 Da har man dog et Ordsprog i vor Egn,
 Som Degnens bedre Lykke godt betegner:
 Paa Degn kun drypper, naar paa Præst det regner.

Dermed for denne Gang adskiltes de;
 Og paa en anden Bane vil jeg bringe
 Min Helt nu frem, hvem jeg la'er overspringe
 Et Tidsrum, der af Aar udgjorde tre.
 I disse var Forandringen kun ringe,
 Der i hans ydre Levnet monne skee,
 Mens i det indre meer og meer Erfaring
 Gav ham paa Livet og ham selv Forklaring.

Ti Aar han altsaa gammel er; endnu
 Dog i den lærde Skole ei han fattes,
 Skjøndt hverken Hoved eller Hyst ham fattes;
 Men Sagen var, det Homo randt i Hu,
 At meer end al Latin og Græsk nu skattes
 Realiteter, som for Livet due,
 Og at reale Skoler var igjære,
 Hvor Barnet skulde Mandens Gjerning lære.

Mens nu paa disse Skoler Homo vented,
 Gif Drengen Adam ledig og drev om,
 Og ei blot classist Smag for Otium hentet,
 Men slentred paa romantist Viis sig tom.
 Alt Dovenskab sit Mærke paa ham prented,
 Da Skjæbnens Haand medeet imellem kom,
 Og kasted Homo hen paa Sygesengen,
 Til største Lykke og til Held for Drengen.

Thi Adams Moder, hvem det længst fortrød,
 At saa den gyldne Tid han skulde spille,
 Paa eengang Sagen overtværs nu brød.
 For Bognen lod hun spænde ganske stille,
 Og mens Pastoren sov, en Aften silde,
 Sin Son at pakke hurtig ind hun bød.
 I Bognen begge steg, og bort de fjorte
 Ad Beien, som til Aarhus Skole forte.

Den næste Dag de Skolens Rector fandt,
 Som veied Adam og hans Rundskabs Masse,
 Og domte ham til Fug i sidste Klasse,
 Bed hvilken Dom hvert Duxehaab forsvandt.
 I Kost han sattes hos en Skræder Brandt,
 Der loved Drengen som sin Son at passe;
 Og efter Middag Mo'er og Son adskiltes
 Med mange Kys, mens mange Taarer spildtes.

Og hjem drog Madam Homo, for at doie
 (Det vidste hun) et Uveir af sin Mand;
 Og Adam blev tilbage med et Die,
 Af, som den hele Dag stod fuldt af Vand.
 I Husets Dvæst, ad Trappen op, den høie,
 Med Skræd'ren imod Aften fulgte han;
 Og der han saae sin Seng, sit lille Kammer,
 Og der han lodes ene med sin Jammer.

Til Bindvet gif han hen, og ud han saae,
 Og Tiden, nys saa lang, hvor hurtig randt den!
 Han ledte nemlig efter Beile-Ranten,
 Thi der hans Hjem og der hans Hjerte laa.
 Men da nu endelig tilsidst han fandt den
 Bag Skovens Rand, som Taagen hvilede paa:
 Da paa sin Seng den taares Dreng tog Sæde,
 Og gav saa bitterlig sig til at græde.

Af, sukked han: ni lange Miil nu ere
 Imellem mig og Beiles blanke Fjord;
 Maaskee i denne Verden aldrig mere
 Jeg faaer at see min gode Fa'er og Mo'er.
 I Skolen Hanne mig at finde troer,
 Men ei af Regnestykker gjør vi flere;
 Og mine Duer — hvordan skal det gaae dem?
 Maaskee for sidste Gang igaar jeg saae dem.

Bort fra mit Hjem jeg reves jo saa brat!
 Og Bedstefa'er og Bedstemo'er ei vidste
 I Søndags Aftes, at det var den sidste,
 Den sidste Gang jeg onsket dem Godnat.
 De har jo Allesammen mig forladt!
 Og eensom nu mit Liv jeg her skal friste
 Paa dette mørke Kammer, som vi fandt
 Hos denne fæle, stygge Skræder Brandt.

O, hvem der hjemme var i Præstegaarden!
 Det lille Føl vist springer nu sin Dands,
 Og Lars paa Hoppen Grimen gjør i Orden
 Og rider alle Hestene tilvands.
 Og Grethe gaaer med Botten ud til Hjorden,
 Og Maren skærer Smørrebrød til Hans,
 Og Christen staaer i Loen, for at sei'en,
 Og Mo'er — af, det er sandt! hun er paa Veien.

Der kommer Maanen — see, hvor rød og stor!
 Nei, anderledes kjon den dog var hjemme.
 Ja Beile-Maane vil jeg aldrig glemme,
 Det er den smukkeste paa denne Jord.
 Der staaer den store Bjørn — og der er Nord!
 Og der — her sank paa eengang Drengens Stemme:
 Der Syden er og Soen, hvor man seile
 Kan langs med Jyllands Kyst, og hjem til Beile.

Saa trosted Adam nu sig selv ved Klagen,
 Til dybt han faldt i Sovn midt i sin Nød;
 Og op han vaagnede først næste Dagen,
 Da Skræderdrengen med et Slag paa Bagen
 Ham vakte, og fra Mesteren ham bød,
 At komme ned og faae sit Allebrød;
 Thi Kloffen meer end Syv var efter Solen,
 Og Kloffen Otte skulde han paa Skolen.

Men dengang tre Qvarteer saa Uhret slog,
 Da saaes han sine Boger sammen sanke;
 Hvorpaa, mens Hjertet heftigt monne banke,
 Til den latinske Skole hen han drog.
 O, hvilke flemme Dreng! var hans Tanke,
 Da strax i Døren ham et Skrig modtog,
 Just som ham høit imode raabte Duxen:
 Op, Kammerater, lad os hilse Fuxen!

Og strax omstimlede ham Classens Dreng
 Og banked ham til Velkomst dygtig af,
 Hvorpaa en Dreng et Dgenavn ham gav,
 Som han fra den Dag maatte bære længe;
 Thi da i Laarer Adam dybt lod hænge
 Sit Hoved og paa Medynk gjorde Krav,
 Da raabte Søren Jensen: Ecce Homo!
 O monstrum hominis in scholæ domo!

Dg Sorens Bittighed ei kunde falde
 I bedre Jord; thi fra den Stund man saae
 Dem Adam Homo Ecce Homo falde,
 Et Ravn, som var ham tungt at bære paa.
 Men hvad formaaer den Ene vel mod Alle?
 Dg mod de Store hvad formaae de Smaa?
 Saalænge monne Adam de correge,
 Til nolens volens han lod Ravnet Ecce.

Min Læser! hvis du nogenfinde var
 En Skoledreng, især en af de mindre:
 Hiin første Læretid du vil erindre,
 Som du med Smerte gjennemgaaet har,
 En Smerte, som kun Tiden kunde lindre;
 Thi af, fra Hjemmets Skjød, som blødt dig bar,
 Hvis Sødhed vel kan føles, men ei fattes,
 Hen paa den haarde Skolebænk du fattes.

Dig Livets Alvor traadte da imode
 I Form af den latinske Grammatik,
 Dg lagde dine gyldne Dromme ode.
 De Brygl, som du af Kammerater fik,
 Forhærdede din Sjæl den barnlig-blode.
 Din bittre Angst og Taaren i dit Blik
 Hvergang din Lærer frem lod Røret hente,
 Til Skjæbnens haarde Slag dit Hjerte vænte.

Medeet blev du erfaren, snild og flog;
 Og du, som idethøieste kun jusked,
 Naar før din Portion Viisdom ind du tog:
 Du, lille Synder, allerede fusked!
 Det Halve af din Lectie knap du husked,
 Det Halve læste op du af din Bog,
 Som under Bordet skjult du holdt i Næven,
 Med Frygt, med indre Angst og Hjertebæven.

O sig, om du fra den Tid du var liden,
 Til nu, da du formodentlig er stor,
 Saa mægtig en Forandring spored siden
 Bed Livets Begelspil paa denne Jord?
 Du gif vel uden Tvivl dog frem med Tiden:
 Maaskee fra Lieut'nant af du blev Major;
 Statsraad fra Justitsraad; dog din Vandring
 Den frembød aldrig meer saa stor Forandring!

Saa tænk dig her i Adam Homo's Sted,
 Hvorved Fortællingen du vil mig lette;
 Thi Drengens Arbeid, Fremgang og Fortræd
 Da ganske kortelig kan frem jeg sætte.
 Og ei behøver da jeg følge med,
 Hvergang han gjør det Gale og det Rette;
 Hvergang hans Glid man roser, eller ind
 Hans Feil ham prenter i det bløde Skind.

Og da fornødent det ei heller gjøres,
 Alt følge ham i daglig Skolegang,
 Hvor som et muntert Føl, der steg og sprang,
 Han frem paa Videnskabens Bane føres;
 Hvor snart han kjedes og hvor snart han rores
 Ved danske og latinske Skjaldes Sang;
 Hvor han begeistres af Historiens Epos,
 Og hvor han sværmer for Cornelius Nepos.

Og da kan ogsaa godt jeg overspringe,
 (Thi for min Læser Eligt jo er bekjendt)
 Hvordan i Beg han ofte fik en Binge,
 Og hvordan tidt ham blev en Krage vendt;
 Hvordan han aldrig, hvad der end var hændt,
 Sit høie Drengesværd dog agted ringe,
 Og synded imod Grens første Punkt
 Ved Sladdren til sin Rector og Adjunct.

Ja, da tør vel endog jeg forbigaae,
 Hvordan han gjorde gjeldende sit Ego
 Ved overlegen Aand iblandt de Smaa,
 Saa han som Dug snart kunde sige rego;
 Hvordan man tidt ham hørte hviſte nego,
 Ja stundom hoit en Latter op at slaae,
 Naar Adjunct Stær, en theologisk Stakkel,
 Forklarede paa sin Viis et Mirakel.

Men hvad nødvendigviis jeg maa berette,
 For ei at svinge her min Autor=Pligt,
 Skjøndt Læseren vist og erfared Sligt:
 Det er, at ved et Skoleliv som dette,
 Paa Kundskabsfrugter og Bedrifter rigt,
 Man snart vor Helt i Sky saae Næsen sætte;
 Saa han, der før beskeden var og bly,
 Befandtes, tolv Aar gammel, stolt og fry.

Det kjendtes allerbedst, naar han var hjemme
 I Ferien; thi da han løfted høit
 Blandt vogne Folk en kjæk Discipel=Stemme,
 Og lod dem mangen Sandhed føle droit.
 Men ei med sliq Triumf var Adam noi't;
 Til Bønderdrene han monne gjemme
 Sin hele Viisdom og sit Livs Historie,
 Og da han stod iblandt dem med en Glorie.

Thi medens gabende de ham beskued,
 Ja ham beundred som en halv Prophet,
 Da talte han, imens hans Dine lued,
 Om hvert Mirakel, som med ham var skeet;
 Da brugte Ord han, hvorved fast de grued,
 Som Rhombe, Paradox, Intensitet;
 Da lærte han, at Jorden er en Kugle,
 Og at vort Danmark egentlig hed Thule.

Da viste han dem Stjernernes Bevægelse
 Forklaret meget let ved Tyngdens Lov;
 Men sagde man imod, saa blev han grov,
 Og talede om Bonderknoldes Spægelse,
 Om Aanderne, der ind paa Landet sov,
 Om Sjælens Torst og sande Bederqvægelse
 Ved Videnskaben, hvoraf Nof man fik,
 Naar man den lærde Skole gennemgik.

Man seer, at Adam holdt sig selv i Gre,
 Og at paa gode Veie her han var
 Til ei at blive blot en lille Nar,
 Men at en Egoist og var igjære.
 Hvordan nu Drengen Andet fik at lære,
 Saa ei blot anden Retning Tanken ta'er,
 Men Hjertet i hans Bryst igjen faaer Stemme,
 Det skal den fjære Læser nu fornemme.

Dengang just fjorten Aar var lagt tilbage
 Af Heltens Liv, det nemlig sig tildrog,
 At Skrædermester Brandt i samme Dage
 Sin anden Hustru, Stine Hansen, tog.
 Hr. Brandt var alt da graa paa Kind og Hage,
 Men Stine neppe tyve Somre vog,
 Og gif med sin uskyldig-søde Mine
 I Byen under Navn af „smukke Stine“.

Hvad havde denne Skjønhed vel bevæget
 Til at formæle sig med gamle Brandt,
 Hvis stride Haar alt Tiden havde bleget,
 Og som saalidt var yndig som galant?
 Var af hans Godhed blidt hun vederqvæget?
 Var det Taknemlighed, som hende bandt?
 Var Vren af at blive Mesterinde
 Til Pigens Handling Grunden dennesinde?

O nei, sit Jomfrunavn kun Stine skifted,
 Fordi man eengang jo det skifte skal,
 Og med den gamle Brandt hun kun sig gifted,
 Fordi jo Giftermaal er Pigers Kald.
 Ei Længsels Pust til Amors Lue vifted,
 Da med sin Ven hun aabned Hymens Val,
 Og ei begejstret til sit Hjerte drog hun ham;
 Hun skulde giftes jo — see, derfor tog hun ham.

Ei Stines Handlemaade her jeg roser,
 Og dog jeg holder for, hun synded ei,
 Som Den, der vakler mellem Ja og Nei,
 Til veiet forst er Friermændens Poser,
 Hans Herregaard med Eng og Skov og Moser,
 Hans faste Trin paa Embedsstigens Bei,
 Hans Plads i Rangforordningens Capitel,
 Hans mulig snare Død, samt Enkens Titel.

Nei, Stines Handling sikkert ei jeg priser,
 Og dog jeg troer, hun gjorde vel saa godt
 Som Den, der gaaer til Brudesengen blot,
 Fordi det sidste Haab hun snart forliser;
 Som Den, der Kjærlighed til Gjengjeld viser,
 Fordi hun sex Par Bornekoe har traadt;
 Som Den, der i sit tred'vte Aar benytter
 Den Kaal, hvori med atten Aar hun spytter.

Til Stine Brandt blev altsaa Stine Hansen,
 Og fik Madame=Pligt, Madame=Ret,
 Og gif som Jomfru hurtig bag ad Dandsen,
 Men dandsed dog som Kone ganske net.
 Hver Dag nu Adam hende saae i Glandsen
 Af Ungdom og af Skjønhed, der saa let
 Bedaarer gamle Mænd og unge Drenge,
 Og la'er til beggeto det sive længe.

Ja, Skjønheds Magt vor Adam fik at føle
 I saa vidunderlig og stærk en Grad,
 At Intet snart hans Glamme kunde føle.
 Ved Bordet tidt som i en Drom han sad,
 Og i Minuter saae man ham at nøse
 Med Skeen i det fyldte Suppesad;
 Men traf tilfældigviis ham Stines Blikke,
 Da meer at spise Drengen mægted ikke.

Hans unge Bryst blev af en Magt hendraget,
 Som af den stærke Sol en svag Planet;
 Thi Dag og Nat hans Hjerte var betaget
 Af det Fortryllende, han havde seet.
 Først i en Slummer havde han opdaget
 Det Underfulde, som med ham var fleet,
 Da Stine, med to Englevinger smykket,
 Sit Drommekys ham ømt paa Læben tryffed.

I Skolen selv — hvo skulde vel det troe —
 Paa hendes Billed han ei sjelden stødte
 Bed Læsning af den gamle Cicero.
 Og i Virgil med Dido tidt han blødte,
 Og tidt i sin Ovid et Sted han modte,
 Hvorved han atter, neppe bragt til Ro,
 Sig maatte væbne som en anden Hector,
 For ei at robe Sorgerne for Rector.

Men af, hans unge Læbe tidt var bleg nu,
 Og mangengang, foruden mindste Grund,
 Et Purpurchav i Kinderne ham steg nu,
 Og sank saa pludselig i samme Stund;
 Og Munterheden gaaſte fra ham veg nu,
 Og Gensomhedens Skjul han søgte kun,
 Og mørk han stirred ud paa Soens Bove
 Fra Randen af de løvbedækte Skove.

Men som enhver fortvivlet Elsker søgte
 Bor Helt nu her i Digtekonsten Trost,
 Og vandred om ved Maanens blege Lygte
 Og quad om sine Smerter og sin Lyst.
 Naar Engens Skygger hen han saae at flygte,
 Naar Rattergalen gav hans Længsel Rost,
 Da kunde Adam ei sig længer styre;
 Han quad — tag her en Prove af hans Lyre!

Seer jeg i den dunkle Skov
 Hunden gaae paa Spor og Rov,
 Hører Bøssen jeg som fnalder,
 Hører Hornet jeg som gjalder,
 Al, imens det trufne Dyr
 Gisper under Himlens Skyer
 Ud sit Liv i Dødens Pine —
 Tænker jeg paa Stine.

Staaer jeg ved det dybe Hav,
 Al, saamangen Somands Grav,
 Om hvis Død end Bolgen hvisker:
 Og jeg seer den gamle Fisker
 Over Bøvens blanke Top
 I sin Krog at drage op
 Fisk med bleg og blodig Mine —
 Tænker jeg paa Stine.

Bandler eensom og forladt
 I den ravnensorte Nat
 Jeg omkring ved Kirkegaarden,
 Døstende mig dybt i Jorden:
 Da, naar fra de Dødes Hjem
 Glemte Sukke stige frem,
 Medens Nattens Binde hvine —
 Tænker jeg paa Stine.

Ingen kjender til min Dval,
 Selv i Skolens Høresal
 Gav min Elskov ei jeg Tunge;
 Men naar Nattergale sjunge
 I Naturens Helligdom
 Sød og smeltende derom,
 Ak, med Toner, klare, fine —
 Tænker jeg paa Stine.

Saa hørtes Aldam sørgeligt at flage,
 Og dunkle som en Skygge nu henrandt
 I Hjertesorg hans fagre Ungdomsdage.
 Men — siger Læseren — men Stine Brandt,
 Hvor finder man til hendes Blindhed Mage,
 At Nøglen til hans Sorg hun aldrig fandt?
 Jeg siger ei, at hun fandt Nøglen ikke,
 Jeg siger kun, hun vidste sig at stifte.

Thi naar vel stundom hendes Sind og Tanke
 Med Jvrighed sig antog Adams Qval,
 Da tænkte hun medeet: Men er jeg gal?
 Begynder og som Drengen jeg at pjanke?
 Hvorpaa hun saaes sit Sytoi sammen sanke,
 For bort at sye de Suk, der frem sig stjal.
 Saa gif en Tid — da Noget der sig handte,
 Hvorved for beggeto Romanen endte.

En Sommeraften, just som Skræder Brandt
 Stod i Pæstiar med Klædefræmmer Fine
 Bag Byens Haver, nærved Soens Kant:
 Da lagde sig, paa Grund af Hovedpine,
 Lidt paa sin Sopha ned den smukke Stine,
 Hvor snart i Hvilen hun en Lindring fandt.
 Til Haven ud var Bindverne oplukket,
 Saa tydelig det hørtes naar hun sukked.

Mens saa forinden Stine laa for Anfer,
 Foruden, i Naturens Gensomhed,
 I Gangen, langs det store Jordbærbed
 I dyb Betragtning Drengen Adam vanfer.
 Ei jeg fortæller, hvad min Læser veed,
 Hvis Billede det var, han bar i Tanker:
 Han gif, og stod, og gif, og just han stod,
 Da Stines Suk medeet sig høre lod.

Forundret nærmed Adam sig til Muren,
 Og, boiende sig gjennem Bindvet ind,
 Han skuer Mesterværket af Naturen
 Belyst ved Aftensolens røde Skin.
 Saa yndig henstrakt seer han her Figuren
 Af Den, der evig fylder op hans Sind,
 At ei han meer kan modstaae — Alt han vover,
 Og Bindveskarmen sagte steg han over.

Og bævende han stod nu midt i Stuen,
 Hvor dybt i Sovn — han tvivled ei derpaa —
 Den smukke Stine paa sin Sopha laa;
 Og som fortabt han dvæled i Beskuen
 Af dette Afsyn, mildt og blidt som Duen,
 Af denne Liliekind med Roser paa,
 Af denne Svanebarm, der høit blev vugget,
 Af disse Læber, aabned' nys af Sufferet.

Hvad stred ei nu i Heltens unge Bryst!
 Hvor monne stærkt sig i hans Hjerte røre,
 Paa samme Tid som Lidenstidens Rost,
 Frygt, for at Stine skulde her ham høre;
 Skræk for den Gjerning, som han vilde gjøre,
 Hvortil saa inderlig han foler Lyst;
 Kamp mod den Tanke, som hans Sjæl nu frister —
 Af, som paa eengang Seiren fra ham vrister.

Paa Taa han nærmer sig den Skjonne — tys!
 Selv Aandedragets Lyd han dæmpe stræber;
 Sit Hoved ned han boier, og et Nys
 Han trykker zittrende paa Stines Læber.
 Men knap lidt Nectar ved hans Mund der flæber,
 Knap har om Paradiis han faaet Nys,
 For han i Krogen flygter ræd tilbage,
 Med Purpur paa sin Pande, Kind og Hage.

Thi Bindverne slog i, skjøndt ingen Vind
 Han i den stille Aften kan fornemme,
 Og paa den samme Tid en Skræderstemme
 Gjenlød som Torden dybest i hans Sind.
 Og, o Mirakel! rød blev Stines Kind
 I samme Stund; og Sovnen reent at glemme
 Og rask fra Canapeen op at staae,
 Den sønderknuste Adam hende saae.

Forhør, Proces og Dom jeg gaaer forbi,
 Hvorved det unge Hjerter reent blev knuset;
 Thi Følgen var, at han kom ud af Huset
 Og maatte søge sig et nyt Logis.
 Saa styrtede da første Gang i Gruset
 Vor Helt paa Kjærlighedens bratte Sti.
 Hvorved han practisk maatte Budet lære:
 Du skal din Næstes Hustru ei begjære! —

Og speiler Eder her, I flogne Fædre,
 I flogne Modre! som jert kjære Barn
 Tidt giver hen i en Sirenes Garn,
 Hvem I som agtbar Danneqvinde hædre;
 Thi sæt, ei Stine havde været bedre,
 Og derhos mindre bly og meer erfar'n:
 Hvordan var Drengen Adam da det gaaet?
 Maaskee han sin Befomst alt havde faaet.

Og speiler Eder og, I smukke Qvinder!
 Som tænke, at en Dreng paa fjorten Aar,
 Der stundom for jert Die Naade finder,
 Paa Elskov sig aldeles ei forstaaer.
 Husk paa, et fjortenaarigt Hjerte slaaer
 Saalænge, til at sexten Aar det vinder.
 Handl derfor med de fjorten Aar lidt varlig,
 Thi viid, en Dreng paa sexten Aar er farlig.

Og speiler endelig Jer ogsaa her,
 I Skoledrenge! som paa Livets Bane
 Snart faae ifigte Amors røde Fane,
 Og alt i Skolen faae Couleuren kjær.
 Husk paa, at Amor har til Sladder Bane,
 Og sladdre skal til Rector han især,
 Som da i Glassen la'er Jer sidde længe,
 Af, som forelskede og dovne Drenge.

Thi saadan Helten Adam just det gif.
 Paa Grund af sine Sorgers tunge Maasse
 Kun maadeligt han Skolen kunde passe,
 Saa han ved Marsexamen ei holdt Stif.
 Han kom ei denne Gang i fjerde Glassee,
 Og Noes og Glidsbelønning ei han fik;
 Thi det, som man ved Proven stærkt ham fandt i,
 Var ene og alene ars amandi.

Gud veed hvormeget der af Drengens Glid,
 Ved slig Omtaagelse af Elskovsduften,
 End kunde være gaaet op i Lusten,
 Og gjort ham reent til Skole-Invalid:
 Hvis ei, til Lykke, efter nogen Tid
 Han heelt igjen var kommen til Fornuften
 Ved to Begivenheder, der ham slog,
 Saa Pokker ved hans Elskov hurtig tog.

Den ene var: at syg hans Moder skrev,
 Paa samme Dag som han blev confirmeret,
 Om Pligtens Bud til ham et kraftigt Brev,
 Saa mellem dobbelt Jld han blev placeret;
 Den anden var: at vaer en Dag han blev
 Sin Stine, som paa Gaden promenered,
 Hvor hun, der før hensvæved rank, ungdommelig,
 Nu gif og roffede som hoit frugtsommelig.

Ved dette Syn som Blod blev Aldam rød,
 Og medens Blik og Hoved bort han vendte,
 Han hastig om ad Sidegaden skod,
 Hvorfra han hurtig ud i Skoven rendte.
 Her Drengens sidste, bittre Taarer flød,
 Med hvilke Taarer sig hans Dvaler endte;
 Thi da til Byen atter han gik ind,
 Da som befriet folte han sit Sind.

Fra denne Stund paa Bøgerne han kasted
 Med Iver sig, og ikke meer paa Skromt,
 Og ind at hente nu ved Flid han hastet,
 Hvad gjennem Maaneder der var forsomt.
 Ei meer ham Amor med sin Piiil antasted,
 Og skjøndt som for hans Hjerte banked omt,
 Dog aldrig meer paa Aarhus' Skolebane
 At sukke eller sværme fik han Bane.

Nu af den tørre Cicero han suged
 Kun stoisk Blisdom, mens i Speil han seer
 Sig paa de tappre Helte hos Homer.
 Nu for det Grundige hans Sjæl kun lued,
 Nu bag Historien han kritisk skued
 Den Verdenslov, hvorefter Alting skeer;
 Nu fordred han Tendens af Poesien,
 Nu søgte han Stringens i Geometrien.

Nu løste han med Færdighed Problemer
 Ved Hjælp af Algebraens x og y ;
 Nu grubled han paa Livs-Philosophemer,
 Hvis Toppunkt skjultes af en taaget Sky;
 Nu byggede han endogsaa smaa Systemer,
 Der havde samme Kraft som alle nye,
 Thi Tidens Pust omkuld dem alle blæste;
 Alt under hvilket fort dog Adam læste.

Saa henrandt trende Aar, og Stud fra Roden
 I ham alt Videnskaben havde sendt,
 Da Rector fandt ham, attenaarig, moden
 Til at faae Borgerbrev som en Student.
 Thi trak den nye Støvle han paa Foden,
 Thi blev de gamle, sorte Klæder vendt,
 Thi tog en Morgenstund han nu paa Raffen
 Sit Reisetoi og seiled bort med Smakken.

Hans Pas endnu er til. Dets Slutning lod:
 „Stud: Adam Homo, her af Aarhus Skole,
 Der taler Dansk og er ved Veile fød,
 Begiver nu, med Kinden hvid og rød,
 Med Dine blaae og skinnende som Sole,
 Med blonde Haar og i en halvslidt Kjole,
 Sig hoi af Væxt til Sjælland. Gi man mindes,
 At nogen smitsom Syge her der findes.“

Paa Sjællands Grund han satte fjæk sin Fod,
 Og strax til Hovedstaden ind han fjorte,
 Hvor hæderlig Examen han bestod,
 Mens Navnet Rus med stille Fryd han horte.
 Det Brev, som hjem hans Laud til Jylland forte,
 Paa Gjensvar ham ei længe vente lod,
 Thi snart vor unge Homo til Oplivelse
 Fra gamle Homo ankom denne Skrivelse:

Min brave Dreng! saa blev du da Student.
 Med Gre din Examen har du faaet;
 Bort med dit Land i Kommen er du gaaet,
 Og min og din Befymring nu er endt.
 Hvor glad du er, det veed jeg saa omtrent,
 Thi ogsaa jeg jo har engang bestaaet;
 Men hvad jeg ikke veed, hvad ei angivet
 Stod i dit Brev, det er din Plan for Livet.

Thi efter Hensigt bør jo altid føres
 Et Liv, et Studium, ja selv en Leg,
 Der bliver til en simpel Narrestreg,
 Naar planløs hen i Veiret Spøgen gøres.
 Derfor kan tidnok ei den Sandhed høres,
 At allevegne, til et Fingerpeg,
 En Leveplan er Mennesket fornøden,
 Undtagen — du vel Spøg forstaaer — i Døden.

Paa Banen frem med Haab jeg seer dig gaae,
 Nu Skolen bag og Verden for dig ligger.
 Dig Andres Glands i Diet stærkt nu stiffer,
 Og selv du Andre stiffer ligesaa.
 Dig mange, gode Huse aabne staae,
 Dog kun saalænge som du vel dig stiffer;
 Din Ro, din Fred, din Lykke, din Credit
 Beroer tildeels paa dine første Skridt.

Men end med Verden du er ubekjendt;
 Og i den Kundskab er du vist tilbage,
 Hvordan en ubemidlet, ung Student
 Bør Tingene og Menneskene tage.
 Lad mig fortælle da, hvad mig er hændt,
 Og hvordan jeg, i mine unge Dage,
 I Alt mig hjalp tilrette med Forstand;
 Hvad jeg har gjort, du ogsaa gøre kan.

Som din var ogsaa da omtrent min Stilling:
 Til Selskabslivet havde jeg Tendens,
 Og, skjønt af Lykken kun en ringe Billing,
 In sano corpore dog sana mens.
 Som dig det tidt vil skorte paa en Skilling,
 Saa min Pung ogsaa mangan Gang var lens.
 Som du min Son, saa havde jeg den Lykke,
 Ei just at regnes til de meget Stygge.

Min Leveplan lad derfor tjene dig!
 Til Folk og Forhold skarpt jeg lagde Mærke,
 Og alle svage Sider, alle stærke,
 Hos Den og Den, jeg strax notered mig.
 Jeg gjorde som de gamle kristne Klærke,
 Der Bei med Christendommen banded sig,
 Idet paa samme Viis de handled ikke
 I hvert et Land, men efter Folkets Skikke.

Saa — til Exempel — hos Etatsraad Zelle,
 (En Mand, hvis Gunst var ligegyldig ei,
 Og som holdt stærkt paa det Cer'monielle)
 Til hver en Fødselsdag lykønsked jeg.
 Men derimod hos Kammerherre Bjelde,
 Hvis Kone stod paa Ungdoms Skillevei,
 Og ei af Aar og Dage ønsked flere,
 Der gif jeg aldrig hen, at gratulere.

Et nyt Exempel! Hos Professor Reeter,
 Som elsked fremfor Alt en stiv Disput:
 Der lod jeg Stemmen tone høit og lydt,
 Og bagedes med ham som Poul med Peter;
 Men derimod hos Conferensraad Gether,
 Som gjerne vilde gjøre Folk fornytt,
 Og med sit eget Ord kun tog tiltakke:
 Der sad jeg stille og lod Manden snakke.

Maaskee du sige Ting vil kalde smaa?
 Nuvel! det Stores Navn jeg ei dem giver;
 Jeg siger kun, som Verden er, den bliver,
 Og den maa kjendes, skal man Fremgang faae.
 En Hyflers Navn paa Den jeg aldrig skriver,
 Der Menneskenes Svaghed tænker paa:
 Slig Tager Hensyn er ei blot ufylldig,
 Men som den sande Klogskab altid gyldig.

Fast daglig nu foreged jeg min Sum
 Af Regler, som i Livet selv erfares,
 Og snart man saae mig, primus inter pares,
 Bestandig boielig, men aldrig frum.
 Jeg gjorde Alting med, hvad kan forsvares:
 Var blandt de Kloge klog, blandt Dumme dum;
 Med flittige Studenter var jeg flittig,
 Med lystige jeg munter var og vittig.

Blandt ældre Damer bragte jeg paa Bane
 Den Tid, da ogsaa deres Actier gjaldt;
 Blandt unge Piger svang jeg Haabets Fane,
 Og mellem Mænd Debatten var mig Alt.
 Men sige stik imod var ei min Bane,
 Og slaae en Mening fast, ei ind mig faldt;
 Thi sliq Bestemthed reent er oversflodig,
 Mig skader den, og Andre see den nodig.

Ei andre Folk i Skif man saae mig sætte;
 Altid jeg lod det være deres Sag,
 Imens jeg selv i Godt kun fandt Behag,
 At finde sig med deres Dyd tilrette.
 Jeg taled aldrig Ondt paa Nogens Bag,
 Men yppede for Noes ei heller Trætte.
 Tilbageholdende og tolerant
 I Tale som i Dom mig Berden fandt.

Paa denne Viis jeg yndet blev af Alle,
 Og banede, skjøndt fattig, snart mig Vej;
 Fast hver en Middag ude spiste jeg,
 Og Manges Pung jeg min nu kunde kalde.
 I Splid med Berden ei man saae mig falde,
 I Kamp med Livet jeg geraaded ei;
 Og havde da blot Jura jeg studeret,
 Var paa min Bane snart jeg avanceret.

Men nok herom! Jeg haaber du forstaaer,
 Hvad egentlig det er, at her jeg mener.
 Der gives Folk, som altid gjøre Scener,
 Af hvem man altid Sandhed høre saaer,
 Skjøndt sliq Oprigtighed til Intet tjener,
 Og Sagen i Qvæstion dem ei angaaer;
 Som altid have Lyft paatværs at vandre,
 Og just at lobe lige buus paa Andre.

Item der gives Folk, som altid bole
 Med daarlig Stoltthed, kun dem selv til Meen;
 Som raabe: man bør staae paa egne Been,
 Og her i Livet paa sig selv kun stole;
 Imedens dog der ikke gives Een,
 Som uden Andres Hjælp faaer blot en Kjole.
 Fly disse Daarer, hvem kun Stoltthed sporer,
 Saavel som hine Sandheds-Professorer.

Tro mig, som prøved Verden og som kjender
 Tilfulde Livet her paa denne Jord:
 Den unge Prædikant af Sandheds Ord
 Som Gammel sig til Vognen gjerne vender;
 Og næsten altid som en Prækker ender
 Den Stolte, der paa egne Kræfter troer.
 Thi vist det er, til Noget kun man bliver
 Ved det, de Franske kalde savoir vivre.

Følg mine Raad, det vil dig sikkert fromme,
 Og grib dit Liv med Kraft og Klogskab an;
 Thi om den Unge handler med Forstand,
 Det lærer inden lang Tid ham hans Komme.
 Forresten vil jeg her nu ikke komme
 Med det, som godt dig selv du sige kan:
 Det er jo klart, at du skal være dydig,
 Din Gud, din Konge, din Professor lydig.

Endnu Get! Af den ny Philosophi,
 Hvori nu alle lærde Hjerner svømme,
 En dygtig Slurk du og maa see at tomme;
 Thi naaer du end ei Viisdoms Nummer Ni,
 Dens Nummer Nul sig ei for dig vil somme.
 En Modesag ei reent tør gaaes forbi;
 Især man Terminologien kjende maa,
 Med den begynde og med den man ende maa.

Hvis et Compendium du skulde finde
 Af samme Videnskab i kort Begreb,
 Hvormed man kan sig hjælpe hvis det kneb,
 Da vilde du ved det mig ret forbinde.
 En Tour til Kjøbenhavn jeg har ifinde,
 Hvis ikke Pungen siger: Seilet reb!
 Men hvis den nu gif for sig paa det Samme,
 Jeg vilde nødig der staae reent tilskamme.

Men fuldt er mit Papiir — jeg Afsted ta'er;
 Din Moder seer jeg og sit Brev at ende.
 Endnu til Slutning maa jeg blot dig sende
 En Hilsen fra din gamle Bedstefa'er.
 Farvel, min Søn! og gid du maa erkjende
 Det Hjertelag, jeg altid for dig har.
 Forresten intet Nytt fra Præstegaarden,
 To Duer kun forleden tog os Maaren.

Her endte Brevet, og et kraftigt Stød
 Bor Adam følte sig ved samme givet,
 Til ret med Klogskab at benytte Livet;
 Til rast at klavre op ad Lyffens Skjød,
 Og ret at blive boielig som Sivet.
 Derpaa sin Moders Brev han iilsomt brød,
 I hvilket først til Laud hun gratulered,
 Og saa paa denne Viis continuered:

Du husker nok vor Poppelpiil-Allee,
 Som sidste Aar din Fader lod forlænge
 Fra Havelaagen lige til vort Bænge,
 Hvorfra man over Gjorden ud kan see.
 Da til Motion min Helbred nu kan trænge,
 Jeg der saa ofte, som det blot kan skee,
 Spadserer op og ned, frem og tilbage,
 Mens Tænkerne de gaae som de behæge.

Hvem mener du jeg mest da tænker paa? —
 Paa Den, hvis Kjærlighed min egen nærer!
 Paa Den, hvem Dag og Nat i Sind jeg bærer,
 Paa Den, jeg elsked, før mit Blik ham saae;
 Paa Den, hvem allernødigst jeg undværer,
 Til hvem nu allerhelst jeg vilde gaae;
 Imellem hvem og mig nu Bolger ere —
 Paa Den, hvem Tiden fjerner meer og mere!

Al ja, min Aldam! længer bort du kommer,
 Alt som i Livet længer du gaaer frem;
 Thi hver en Fremtidsstjæbne, som dig frommer,
 Dig fører ud i Verden fra dit Hjem.
 Hvad skal min Fryd nu være næste Sommer,
 Naar Roser komme, men ei du med dem?
 Hvem skal jeg nu saamangen Aftenrøde
 Forventningsfuld paa Veien gaae imøde?

Igaar af mine Tanter blev jeg vækket.
 Jeg saae en Høne, der en Ulling har,
 Længs Kjøret løbe op og ned forkrækket;
 Den saae med Angst paa Bandet ud, som bar
 Dens lille Ulling, knap af Duun bedækket.
 Al! Hønenes Uro just min egen var;
 Du flyder fjernt nu paa en ufjendt Bølge;
 Jeg staaer i Afstand og kan ei dig følge.

Dog lad mig tie om mig selv! thi jeg
 Vil altid høit i Sjæl og Sind mig fryde,
 Naar du kun finder Fremgang paa din Bei;
 Naar du din saure Ungdom kun maa nyde;
 Naar du kun Livets Roser glad maa bryde,
 Mens dog af Tornene du saares ei.
 Gengang igjen, om ikke her saa hisset,
 At leve med dig er jeg dog forviiset. —

Nu om en anden Sag jeg tale maa.
 Jobergaars afgif herfra til Veile,
 Til Skipper Poulsen, som idag vil seile,
 Saa Kjobenhavn for Sondag han kan naae:
 Forst sex Par Soffer, som endnu dig seile,
 Af hvide tre Par, tre Par af de graae;
 Saa dine Kraver med de brede Borter,
 Og endelig de fire nye Skjorter.

Med samme Leilighed du vil modtage
 To Skjepper Vbler af det bedste Slags,
 Som ei du nodig har at spise strax,
 Da godt de holde sig til Vinterdage.
 Fremdeles tvende Polser og en Lax,
 Med hvad af roget Kjød vi har tilbage;
 Der Alt tilsammen ligger vel indsvøbt
 Bed syv Pund Tællelys, jeg selv har støbt.

Af Penge denne Gang jeg ingen sender,
 Du selv kan sagtens tænke dig min Grund;
 Men vær taalmodig! Naar din Fader kun
 Gaaer solgt sit Korn — hvad nok om kort Tid hænder —
 Da, hvordan jeg det ender eller vender,
 Og hvad der saa end bli'er paa Kæfsens Bund:
 De fyrretyve Daler skal du have,
 Som vi har lovet dig til Julegave.

Og nu Farvel, og lov mig tro at blive!
 Ja lov mig vist, at hver en Maaned du
 Om dig og al din Færd til mig vil skrive,
 Og altid komme denne Bøn ihu.
 Lad saadan os hinanden Haanden give,
 Skjøndt Land og Band os begge skiller nu;
 Ja, lad paa denne Jord os holde sammen!
 Hertil af Hjertens Grund jeg siger Amen.

Her slutted Brevet — og som Dagens Kjerte
 Tidt synkende sit Guld paa Skyn skrev,
 Saa modtog Hølelsen i Adams Hjerte
 Et lifligt Indtryk af det læste Brev.
 Han følte Haabets Fryd og Længsels Smerte,
 Og op sit Vindue han hurtig rev,
 Og stirred længselsfuld ud mod det Fjerne —
 Fjernt over Jylland op der gik en Stjerne.

Tredie Sang.

Der er en Lov for Alting her paa Jorden,
 For Alt hvad er, hvad kommer eller var,
 For Alt i Østen, Vesten, Syden, Norden,
 Naar blot en Gnist af Liv det i sig har;
 For Alt, hvad i den ydre Verdensorden,
 Som i den indre, Form og Skabning ta'er;
 Og Loven lyder i sin Simpelhed
 (Thi simpelt er det Store): Op og Ned.

Op flyver Fuglen mod de høie Zoner,
 For snart at dale paa den lave Bred;
 Op bygges Spiret, som i Skyen throner,
 For i Ruiner dybt at styrte ned;
 Op stræber Helten efter Laurbærkroner,
 Til Lykken svigter, paa hvis Bud han stred;
 Thi op og ned gaaer Skjæbnen, gaaer vor Lykke:
 Hvad stolt gaaer op i Glands, gaaer ned i Skygge.

Og op og ned i denne Verden gaaer
 Ei Solen blot og Maanen, Nattens Dø,
 Ei blot de gyldne Stjerner i det Høie,
 Ei blot det Hav, hvis Bolgeslag os naaer:
 Men hvert et Hjerte, som paa Jorden slaaer,
 Som hæves snart af Fryd og snart af Møie;
 Thi Glæde, Smerte, Frygt og Haab og Fred,
 Alt gaaer som Bolgeslaget op og ned.

Og op gaae Stovets Bonner, medens Svaret
 Fra Oven stiger ned med himmelsk Røst;
 Og Sorgen, der blev nedlagt i vort Bryst,
 Naar til sin Tid den trofast er bevaret,
 Dybt fra vort Hjerte stiger op som Lyst.
 Alt, hvad vi haabed, elsked og erfared,
 Det synker vel i Tidens Strømme ned,
 Men dukker deraf op for Evighed.

Dog iblandt Alt, som stiger og som daler,
 Og som paa denne Jord gaaer op og ned,
 Ei noget Rligere jeg nævne veed,
 End Livet selv i Døgang, naar det maler
 Sig for vort Blik i Lys af Ideal,
 Forgyldt af Haabet om Lyksalighed.
 Naar Dødens Stund jeg sætter kun til Siden,
 Hvad har da Kraft og Glæde som Ungdomstiden?

Ja Haabets dybe Brønd, hvor rig er du!
 Dybt paa din Bund, hvor Livets Rilde rinder,
 Hvert deiligt Eventyr den Unge finder,
 Hvortil fra Barndomsdage stod hans Hu.
 Naar ned han seer i dig, da i et Nu
 En gylden Krands sig om hans Billed vinder;
 Men strækker efter Krandsen han sig hen —
 Brat svinder bort i Taage den igjen.

Og fylbt af dette Fremtidshaab probeerte
 Bor Adam Homo sig i Livets Dands,
 Mens nu som ung Student han Alt studeerte
 Med flare Dine og med aaben Sands.
 Sit hele Liv med Rødt han coloreerte,
 Han spared ei paa Farver og paa Glands,
 Og som han optog Alt, saa frem sig stilled
 For ham i alle Ting hans eget Billed.

Sad han i Studiigaardens Høresale,
 Imens af Viisdom han tog ind sin Part,
 Og hørte der han sin Professor tale
 Og demonstrere saa det havde Art:
 Da gjerne Phantasien i en Fart
 Hans egen lærde Fremtid monne male;
 Da paa Cathedret han i Tanke saae
 Sig selv som Polyhistor eengang staae.

Gif Sondagformiddag med Hat og Stof
 I sorte Klæder han paa Promenaden,
 Og saae den unge, smukke Dameslok,
 Som, naar det blot er Solskin, Hovedstaden
 Udsender for at see og sees paa Gaden,
 Og som skjøndt stor dog aldrig stor er nok:
 Da saae vor Helt — klarsynet som de Færreste —
 I hver en yndig Glut sin Fremtids-Kjæreste.

Stod han i Kirken, hvor en talrig Skare
 Andægtig lyttede til Præstens Ord,
 Da Livets Gaader for sit Folk at klare,
 Og blive geistlig Taler, Adam soer.
 Gif i Theatret han, og fandt han bare
 Paa Scenen af Talent det mindste Spor,
 Saa Digteren ei reent gif bag ad Dandsen:
 Da vinked ham i Vanden Konstnerfrandsen.

Ja, hvordan ret sin Ungdom Adam nød,
 Og hvordan Livets uafbrudte Stromme
 Sig i hans Hjerte rigt og fuldt udgod,
 Og avled glade Følelser og Dromme,
 Hvorover, som paa Volger, hen han flød:
 Derom min Læser allerbedst kan domme,
 Bed Gjennemlæsning af det første Brev,
 Som efter Julen til sit Hjem han skrev.

Min søde Moder — saa begyndte Brevet —
 Et glæd'ligt Nytaar først jeg onsker dig,
 Saa takker jeg for hvad du sidst har skrevet,
 Samt for det Mammon, som du sendte mig.
 End mit Stipendium dog holder sig,
 Hvoraf jeg hidtil som en Prinds har levet;
 Og derhos har ved Hjælp jeg af Patroner
 Erholdt paa Christianshavn Informationer.

Heraf du seer at jeg er ovenpaa,
 Og at din Sorg for mig er overflodig;
 Thi Alt jeg næsten har, hvad jeg har nodig,
 Og sig at hjælpe maa man her forstaae.
 Forleden Dag en Skræder jeg ærbodig
 Har spurgt, om jeg paa Regning kunde faae.
 Han sagde Ja — saa tænk dig nu, min Moder,
 Din Son i rustfist Frak med Silkefoder!

Hvormed min Tid gaaer hen, du vide vil,
 Og i dit sidste Brev du bad mig melde
 Dig ret noiagtigt hvordan Alt staaer til.
 Istedetfor mit Liv nu at fortælle,
 Et Svar jeg kunde give, som kan gjelde
 Bed hver en Leilighed som Trumf i Epil.
 Thi Alt med disse Ord jeg kunde sige:
 For mig er Kjøbenhavn som Himmerige.

Men hvordan Dagen gaaer, du nu skal høre:
 Naar Søg paa Kirketaarnet Uhret slaaer,
 Da med et Spring jeg ud af Sengen staaer,
 At ei til længer Sovn den skal forføre.
 Derpaa mit Smørrebød jeg selv maa smøre,
 Mens op fra Bertens min Kop Mælk jeg faaer;
 Naar den er drucken, strax jeg Bogen tager,
 Og læser et Par Timer saa det knager.

Paa Forelæsninger jeg saa gaaer hen,
 Hvor mellem Benner prægtigt jeg mig morer,
 Og hvorfra nødig jeg gaaer bort igjen;
 Thi vi har flere lærde Professorer,
 Hvem Aanden springer ud af alle Porer,
 Som paa de ægte geniale Mænd.
 Ved alle Ting de stadigt har for Die,
 Studenterne at gavne og fornøie.

Er Klokken Gæt, forlader jeg de Bise,
 For, som du veed, ved et Familiebord
 At faae den ypperligste Middagspise,
 Bestaaende af Suppe, Kjød og Roer.
 Der har min Plads jeg hos en Jomfru Lise,
 Hvis Omhu og Opmærksomhed er stor;
 Thi hun — som og Familiens andre Lemmer —
 For mig at byde ofte selv sig glemmer.

Saasnart af Bordet her man tager fun,
 Strax i Studenterklubben ned jeg iler,
 Hvor mellem Musasønner jeg en Stund
 Ved Læsning og ved Snak mig herligt hviler.
 Der lever man, mens Musen evig smiler
 Fra flere aldrende Studenters Mund,
 Som der man altid træffer, og som flittige
 Vel ei kan kaldes, men særdeles vittige.

Har et Par Timers Tid jeg der hendrevet —
 Jeg siger drive, men det hedde maa:
 Har et Par Timers Tid i Bid jeg levet,
 Da hjem i største Hast man seer mig gaae.
 Da Bogen atter jeg mig kaster paa,
 Og hvad om Formiddagen ned er skrevet
 Med flygtig Pen og tidt med flygtigt Sind,
 Dybt i min Pande da jeg prenter ind.

Det Aften bli'er. Ei Folk bør sidde ledige,
 Det siger jeg mig tidt og tidt igjen;
 Thi gaaer jeg snart til Kammerater hen,
 Snart, naar jeg dertil Raad har, paa Comedie,
 Hvoraf jeg bliver meer og meer en Ven.
 Af Alting mest behager mig Tragedie,
 Hvori der glimrer nu en ung Actrice,
 Som ikke noksom her jeg kan dig prise.

Tænk dig en middelmaadig høi Figur,
 Med Præg af Aandens Seir og Kjødets Spægelse;
 Tænk dig en Sjæl, hvis Form er reen og puur,
 Hvis mindste Blik er Hjertets Bederqvægelse,
 Hvis luttrede og yndige Natur
 Sig viser i enhver gracios Bevægelse,
 I Smil og Suk, i Jubel og i Klage —
 Tænk dig det Alt! og Meer dog staaer tilbage.

Blandt andre Nydelser, som her jeg har,
 Jeg og maa nævne dig en Dandseovelse,
 Hvori hver Lordag Aften Deel jeg ta'er.
 Jeg nylig der blev underkastet Prøvelse,
 Til Fryd for Damerne, til min Bedrøvelse,
 Thi slemt iveien det venstre Been mig var.
 Derhos bestandig skreg vor Dandselærer:
 Hr. Homo! Deres Hoved skjævt De bærer.

Men hvor de unge Damer der er nette,
 Og hvor paa deres Smag man stole kan!
 Især jeg nævne maa en Froken Jette,
 Som i den hele Cirkel fører an.
 Hvor hendes Fodder er i Balsen lette,
 Og hvor hun har en ypperlig Forstand!
 Naar flart i Dandsen hendes Die spiller,
 En Graties Dands jeg ret mig forestiller.

Foruden disse Dvælses, hvis Mening
 Er sig at more og fornøie godt,
 Ind i et andet Selskab er jeg traadt:
 En udstrakt videnskabelig Forgrening,
 En Tale- og en Disputeer-Forening,
 Hvori Latinersproget høres blot.
 Hver Onsdagaften her man disputerer,
 Og i en aandig Kamp sin Kraft prøberer.

Endnu omtaler jeg vor Exercering,
 Thi som Student du veed man er Soldat:
 Min gamle Kjøle har jeg til Mundering,
 Gaa jeg laaner hos en Kammerat.
 Ved Bataillonens Evingen og Formering
 Jeg alt har lært at tjene Land og Stat;
 Men langt det vilde overgaae min Evne,
 Hvis alle Vøier her jeg skulde nævne.

Du seer, jeg lever i et evigt Røre;
 Thi naar til Alt endnu jeg voier, hvad
 Du i mit sidste Brev jo fik at høre:
 At end jeg ingen Søndag hjemme sad,
 Da maa du tilstaae, jeg har nok at gjøre.
 Og dog ved dette Liv er jeg saa glad,
 At tidt jeg er som salig heel og holden —
 Da maa jeg ud i Luften, ud paa Volden!

Da gaaer jeg frem med raske Skridt, mens Vinden,
 Der ofte blæser stormende fra Øst,
 Med sine Binger suser mig om Kinden,
 Og puster som til Flammen i mit Bryst;
 Da bæres jeg foruden og forinden,
 Og rast jeg iler ned til Sundets Kyst,
 Hvor da jeg staaer, i Tanker dybt begravet,
 Og skuer taus og længe ud paa Havet.

Hoit bruser det, og hoit mit Bryst sig hæver,
 Og dybt jeg sofer, jeg til Alt har Mod;
 Ja, hver Bedrift, som Livet af mig kræver,
 Da ofte fuldendt for mit Die stod.
 Da tidt min Fremtid sig tilsyne lod
 I Skyens Guld, der over Strommen svæver,
 Og Lysets Efterstjær paa Hav og Kyst
 Mig da et Minde var i Folkets Bryst.

Men hvorhen løber atter løbst min Pen?
 Bedst er det nok at pludselig jeg tier,
 At disse Dromme, disse Sværmerier
 Meddeet ei falde over mig igjen.
 Mit Uhr, jeg seer, paa Otte viser hen,
 Og end ved Skriverbordet her jeg bier,
 Og end er ei jeg vasket eller redt,
 Skjondt jeg til Aften er i Selskab bedt.

Det hos en Mand er, som paa Børsen veier,
 Og som i Handelsverd'nen er bekjendt:
 En Hr. Statsraad og Grosserer Dreyer,
 Hvis Navn du sikkert tidt har seet paa Prent.
 Jeg med hans Son blev sidste Gang Student,
 Og af og til med ham jeg Dmgang pleier,
 Af hvilken Grund jeg og idag er Gjæst
 Ved Fru Statsraadindens Fødselsfest.

Lad da Farvel mig sige for det Første,
 Og bruge Tiden, som endnu er min;
 Thi mine Klæder jeg endnu skal børste,
 Og tage Pletter af med Brændeviin.
 Ja, Elegancen være bør den største,
 Med Silkevest, med Halsklud superfiin;
 Thi bag sit Ydre maa man godt forstaaes,
 Man vil endogsaa vide, der skal dandses.

Saadan Epistelen til Hjemmet lod;
 Men da vor Helt nu Toilet skal gjøre,
 Min Læser hen til Dreyers vil jeg føre,
 Hvor Fruen just bon jour til Gjæster bød.
 Det hele Huus var i Tumult og Røre,
 Og over alle Bredder Theevand flød.
 En broget, pyntet Sværm man alt seer prale
 I trende rigtbelyste, store Sale.

I den, hvor Borten Spillet faaer i Gang,
 Stod otte nye Mahogni-Spilleborde,
 Hvortil sig ingen Andre sætte turde,
 End Mænd, som deres Kors paa Kjolen hang
 Og idetmindste nod Justitsraads Rang;
 En Kammerraad Undtagelse dog gjorde.
 Kortpengene, ved Dreyers smaa Cabaler,
 For hver bestemte var til to Rigsdaler.

Naar rundt i denne Sal sit Blik man sendte,
 Da saae man Stjerner, Kors og Baand, hvis Skin,
 Om end det ingen Anden gjorde blind,
 Dog idetmindste Giermanden blendte.
 Thi naar han af og til, med Smil paa Kind,
 Med mod sin egen Hæder Blikket vendte,
 Da saae han atter op, forblindt af Skjæret,
 Med Diet halvtilluft, med Næsen hoit i Veiret.

Forresten gif Beskueren det her,
 Som i de klare Nætter mange Gange,
 Hvor Diet ei et enkelt Lys kan fange,
 Fordi det drukner i den hele Hær.
 Han vidste, der af store Mænd var mange,
 Han saae jo at Fortjenesten var nær,
 Men just da Storheds Sum var saa uendelig,
 Hver enkelt Storhed hartad var ukjendelig.

I Salen Nummer to, hvor Thee man laver,
 Og hvor en Kreds af ældre Damer sad,
 Laae midt paa Bordet Fødselsdagens Gaver:
 Uhr, Ringe, Kjæder, Schavler, Kjoler, Kraver,
 Handsker og Kapper, Strimler Rad i Rad,
 Og under Alt et tætbekrevet Blad,
 Hvorpaa enhver Present var numereret,
 Og hver en Givers Navn og Stand noteret.

Nei, hvilken Rigdom! raabte Fru von Pappe,
 Idet hun kjælent til Fru Dreyer saae:
 Jeg reentud sagt Dem nu bekjende maa,
 At her jeg havde Lust til Lidt at nappe.
 Som, for Exempel, denne hersens Kappe,
 Som Deres Datters Haand har virket paa.
 O, hvilket Arbeid! For mit Blik det swimler
 Bed disse Musetækker, disse Strimler!

Og dette Schavl! — saa skreg nu hendes Søster,
 En nygift Dame, men som græmmed sig:
 Fra Hoved og til Fod at svøbe mig
 I slikt et Schavl! blot Tanken mig forlyster.
 For hver en Sorg et saadant Stykke troster;
 Ja De, Fru Dreyer, De er lykkelig!
 De har en Mand, som Dem paa Persisk klæder,
 Og som paa Dansk Dem elsker og tilbeder.

O, hvilken Ring! Og hvilken prægtig Kjæde!
 Nei, hvilken Laas! Nei, hvilken Diamant!
 Saa raabte man omkap fra hver en Kant
 Nu til Fru Dreyers inderlige Glæde.
 Man færdig var hinanden ned at træde,
 Man puffedes endog lidt ugalant,
 I det man, stuvet sammen rundt om Bordet,
 Her i Begeistring vegelvīs tog Ordet.

I Salen Nummer tre, der for de Unge
 Til Samlingssted iaften var bestemt,
 Og hvor man skulde lege, spille, sjunge
 Til et Klaveer, der stod bag Døren gjemt:
 Sad langs med Bæggen Damerne beflemt'
 Og voved knap at røre Haand og Tunge,
 Imens forlegne unge Herrer stode
 I Krogen, og fra Siden dem beglo'de.

En spændt Forventning malet var paa Alle;
 Men Ingen var istand til at forstaae,
 Hvordan man Bugt med Stivhed skulde faae,
 Saa Glædens ladte Bøsser kunde knalde.
 En Hjælp der ned fra Himlen maatte falde,
 Og tidt med Længsel man til Døren saae,
 Om ei en Mand der kom, hvem Magt var givet
 Alt løse op for Selskabs=Enorelivet.

Get Bæsen kun i denne spændte Kreds
 Med Sikkerhed og Frihed sig bevæged:
 En Herre mellem Tred've og Halvtreds,
 Thi hen paa begge Aldere han peged.
 Hans Haar af Tiden var en Smule bleget,
 Men som en Ungling, rank og selvtilfreds,
 Han dog paa lette Been gif om i Salen,
 Kjendt under Navn af Particulier van Bahlen.

Det var en Cavaleer, galant barberet,
 Hvis Rigdoms-Strom endnu ei sagde stop;
 Hvis Tid var altid ledig som hans Krop,
 Hvis Smag til unge Benner inclinered.
 Men nu en lille Gaas han conversered,
 Dg trak — som man det kalder — hende op;
 Dg Gaasen vilde just sit Svar fremsamme,
 Da Dorene sig aabned idetsamme.

Dg see! vor Adam Homo traadte ind;
 Dg Alles Blik sig hurtig mod ham vendte,
 Imens han sine klare Dine sendte
 Omkring i Salen med frimodigt Sind.
 Som Purpur begge Kinder paa ham brændte,
 Hans Loffer flød som Volger for en Vind,
 Hans stramme Klæder, hvori Toi var sparet,
 Den ranke Skabning herligt aabenbarede.

Men som en Helt, der skrider frem til Seier,
 Hen over Gulvets Tæppe rast han gik,
 Og gjorde Complimenten for Fru Dreyer,
 Og gratulered efter Pligt og Skik.
 Med Bisten spillende vor Frue neier,
 Huldtsaligt takkende med Smil og Nis,
 Hvorpaa hun Haanden op til Hjertet lagde,
 Idet hun skjelmst og ret med Udtryk sagde:

Saa lang en Tid Hr. Homo neppe voved
 At lade Damer vente Dem omsonst,
 Hvis ei De altid sikker var paa Gunst.
 Men Folk vi nødig har med Deres Hoved;
 Bort unge Selskab næsten ind er sovet,
 Og kan kun vækkes op ved Deres Konst.
 Gjør nu Dem Glid! Tag Damerne i Skole!
 Paa Particulier van Pahlen kan De stole.

Hvor gjorde denne Tale Adam godt!
 Hvor folte han sit Hjerte stærkt at banke,
 Bed denne smigrende og stolte Tanke,
 At Fruens Haab paa ham nu hvilte blot.
 Hans glade Dine straalte dobbelt blanke,
 Og uvilkaarlig smilte han saa smaat,
 Mens i sit stille Sind han selv sig loved,
 For slig en Tillid ret at vise Hoved.

Da derpaa — præsenteert for Bahlen — noie
 Han saae paa Manden, tænkte Hver paa Sit:
 Beundring læste man i Adams Die
 For Particulie'ens Væsen, let og frit;
 For Kjølens Elegance, for det høie
 Og stive Halsbind af moderne Snit;
 Og Bahlen tænkte da han Adam skued:
 En saadan ung Recrut til Ven just dued.

Men efter Fruens Bon i to Partier
 Det unge Selskab nu sig løser op,
 Idet en Deel sig under Bahlen gi'er,
 Mens Andre slutte sig til Adams Trop.
 Til Ordsprogslegen derpaa man sig vier,
 Og maiende sig ud fra Taa til Top,
 Hvert Ordsprog man anskueligt fremstiller,
 Idet man skifteviis Comedie spiller.

Og her indlagde sig den største Ære
 Iblandt dem Alle Adam Homo nu;
 Altid de bedste Ord ham randt i Hu,
 Altid forstod han genial at være.
 Hans Phantasi og Aand var stærkt igjære,
 Han Legens Knude stedsse skar itu,
 Og Modpartiets Bid af Sadlen lettede,
 Hvergang med sjelden Klogt han Ordet gjettede.

Da Leg var endt, var Spisetiden kommen,
 Og nu paa hvert et Ansigt blev det klart;
 Og rundtomkring der nu blev spurgt og svart
 Med mere Liv — thi Livet det er Bommen.
 For alle Skranker nu man aabned Bommen,
 Det hele Selskab her blev enigt snart;
 Thi hvert et Blik kun hvilte paa Fru Dreyer,
 Der selv nu bar omkring de smaa Posteier.

Da Skaalen skulde driffes, Alle reiste
 Som i Begeistring sig, og Glædens Flag
 Meddeet hvert halvbedrøvet Ansigt heiste,
 Til Vre for den endte Fødselsdag.
 Med Tak og Reien, baade for og bag,
 Den rorte Dame midt i Kredsen kneiste,
 Mens rundt man stemmed i, til bredfuldt Maal:
 Og dette være skal vor Frues Skaal!

Høit toned Sangen, men af Alle sang
 Dog Adam hoieft i sin Hjertensglæde;
 Ja, i Begeistring hændte ham engang,
 Stærkt paa en Frosens spæde Fod at træde,
 Saa ynkeligt man hende horte græde,
 Imens fordoblet høit hans Hurra flang;
 Men da tilsidst med Fruen selv han klinked,
 Af sand Deeltagelse hans Dine blinked. —

Dg det var Alt? min Læser siger skuffet;
 Ja, kjære Læser! Meer du ei kan faae,
 Dg værre Skjæbne har ei her dig truffet,
 End Folkene, der bort fra Gildet gaae.
 Men som jeg ind i Selskab har dig puffet,
 Saa vil Erstatning jeg dig foreslaae:
 Lad Gjesterne os følge hjem i Hælene,
 Dg gjøre beggeto et Rig i Sjælene.

Naar gudskeelov, vi er igjen paa Gaden!
 Udbrod med hørligt Suk Statsraad Lem:
 Thi Sandhed er det, Liv er meer end Maden,
 Dg bedst man har det i sit stille Hjem.
 Til os at gjøre Selskab nu er Raden!
 Hans Frue dog med Jorighed brod frem:
 Honneteteten vil, at ei man spiser
 En fremmed Mad, naar ei man Gjengjeld viser.

Saa De, hvor Fru von Pappe Dine gjorde,
 Dengang hun taledede med Cap'tain Bals?
 Med Blik hun sagde: hvis jeg bare turde,
 Da faldt jeg gjerne strax om Deres Hals.
 En saadan Frakthed næsten pidskes burde,
 For hver en Herre hun jo er tilfals —
 Saa tordnede den kydske Jomfru Stengel,
 Der fulgtes til sit Hjem af Lieut'nant Engel.

Hvormange Penge tabte du ved Spillet?
 Til Broer Conf'rensraad hvisted Kam'raad Franz.
 Gæst tred've Daler, svared Broder Hans:
 Kortpengene dog meer end Alt mig drilled!
 Hvem havde slikt et Smæk sig forestillet?
 Ved hvert Bord otte Daler — to tilmands.
 Man vist forlange vil, om ei ret længe,
 Theekop= Tallerken= Glas= og Flaske=Penge.

O, min Emilie! — saa Frosken Fine
 Ved sin Venindes Arm gav nu sig Luft:
 Naar blot jeg kunde faae i min Fornuft
 Den Hjertets underlige Sorg og Pine,
 Den melankolske, veemodsfulde Duft,
 (Som og hos dig jeg sporer i hver Mine)
 Der altid efter Selskab mig beta'er,
 Og gjør Alverden mig saa tom og bar.

Men Den, der ikke Tomhed fandt i Alt,
 Var Adam Homo, der, mens Stjerner tindred,
 Gik til sit Hjem, idet han sig erindred
 Den svundne Aftens Rigdom og Gehalt;
 Idet sin Tankes Op-sving ei han hindred
 Ved Reflexioner, som for ham ei gjaldt;
 Idet paany han gennemgik det Hele,
 Samt hver af denne Aftens mindste Dele.

Til Afsked havde Fruen til ham sagt:
 Nei, reentud talt, Hr. Homo! jeg maa sige,
 At endnu aldrig fandt jeg Deres Lige
 I Munterhed og Bid, i Smag og Tact.
 Derhos ham Pahlen havde Haanden raft
 Med disse Ord: Bekjendtskab ei vi svige!
 Vi tales ved, jeg haaber, snart igjen;
 Regn mig fra denne Dag for Deres Ven.

Saa lykkelig han iilde til sit Hjem,
 Hvor ved sit Skriverbord sit Lys han tændte,
 Og Brevet til sin Moder heelt fuldendte,
 Idet af Eider fast han fyldte fem:
 Om Alt hvad denne Aftenstund ham hændte,
 Om Gjesterne, og om hans Snak med dem,
 Om Pahlens Haand, der til Farvel blev raft ham,
 Om Fruens Mund, og hvad den havde sagt ham.

O Læser! Hvis min Helt dig forekommer
 I Manden her lidt fattig og lidt arm,
 Saa grib, jeg beder, i din egen Barm,
 For du opfaster dig til Adams Dommer.
 Husk paa, hvor tidt i Ungdoms lyse Sommer
 Du for det Smaa begejstret blev og varm;
 Hvor tidt du da med Bravo hortes lønne,
 Hvad nu du neppe agter værd en Bonne.

Alt kommer jo paa Diet an, der seer,
 Og paa det Speil, hvormed man Alt opfatter:
 Maaskee det Billed, hvoraf nu du leer,
 Engang med Taarer du betragter atter;
 Maaskee den Smukke, som nu høit du skatter,
 Dig snart som Duffe gjelder Intet meer;
 Thi Livet er Udvikling, og dets Kjærne
 Tidt bærer modsat Frugt i samme Hjerne.

Den første Frugt, hvor er den sød og blod!
 Blot ved dens Nærhed Læberne bedugges,
 Saa Appetit er her den mindste Nød.
 Og den behøver ei engang at plukkes;
 Den falder af sig selv, mens Diet lukkes,
 Ned i den Uersfarnes aabne Skjød.
 Man ryster bare Træet — strax da kommer
 I Skjødets ned de søde, bløde Blommer.

Den anden Frugt er modsat af Natur;
 Thi ved Erfaring kun man kan den vinde,
 Og selv naar den er vunden, vil man finde,
 At den at smage paa er haard og suur.
 Den om den faste Vinterfrugt kan minde,
 Der til at nydes strax jo ikke duer,
 Da Kulde først en Tid maa den omgive,
 Hvis sød og aromatisk den skal blive.

Men naar ei Sommer blot men Høst er funden,
 Og Livets Vinter standser Haabets Spil,
 Da sidder ældet man, til Arnen bunden,
 Mens sin Erfarings Skat man langer til.
 Den Frugt, som eengang haard og suur blev funden,
 Den nyder nu man foraarssfrisk og mild
 I sin Betragtning og i sin Bestuen,
 Ved sin Grindringelampes klare Luen. —

Dog til vor Adam! hvem vi nylig saae
 I Dreyers Selskab spille Vid og Kræfter,
 Og som nu giver Mode, Lordag efter,
 Ved Dandseovelsen i Aabenraa.
 Her mere reent hans Billed kan man faae;
 Men før min Læser Blikket paa det hester,
 Vil Salen, straalende ved Lysets Skjær,
 Hos Dandselærer Friis jeg aabne her.

Den gamle Friis man seer Fiolen stemme,
 Mens en syv, otte unge Piger, som
 Fra Byen nys til Dandsetimen kom,
 I Skabet Raaber og Galoscher gjemme;
 Hvorpaa i smalle Skoe de Foden klemme,
 Og svinge let paa Taa i Kredts sig om,
 I det Hr. Friis de spørge: om han venter,
 At see iaften alle sex Studenter?

Af, mine Damer! svarer gamle Friis,
 I det i Position han Guden stiller
 Og langsomt af sin Daase ta'er en Priis:
 Betænk, hvor Skjæbnen dog idag os driller!
 Hr. Holm, Hr. Steen, Hr. Dst, Hr. Mehl, Hr. Miller
 Har sig forfølet ved at gaae paa Gis.
 Ikkun Hr. Homo gi'er iasten Mode;
 Hans Overflod paa Mangelen maa bode.

Der er han! raabte Alle som i Chor.
 Og virkelig: medeet han kom tilstue
 I Døren, og tog af sin laadne Hue,
 Just som imode Damerne ham foer.
 Ved sliig Modtagelse hans Kinder lue,
 Dog meer ham overraske disse Ord:
 Hr. Homo, tænk! idag De forestiller
 Dem selv, og Dst og Steen og Holm og Mehl og Miller!

Hvorledes, mine Damer? Adam siger;
 Men Pigerne, som hans Forundring see,
 Paa eengang stifte høit nu i at lee,
 Thi Batter blev jo født med unge Piger.
 Da — mens lidt frænket han tilbage viger —
 Tilraaber ham den gamle Friis: Maaskee
 Til Sagens Klaring Bei et Ord kan bane:
 I Kurven De idag er ene Hane.

Hvor virked dette Ord som Trylleri!
 Paa eengang sig de unge Piger mindede,
 At de var Høner, og at klarest skinned
 Blandt Hønenes Dyder hendes Modesti.
 Thi luffed alle Næbbene sig i;
 Men paa sin Haneværdighed befinded
 Paa samme Tid vor unge Helt sig og,
 Thi gav han nu sig Lust i muntert Sprog.

Saa lod hans Ord: De fældet har min Dom,
 Og over Damer's Dom tør ei man klage;
 For altsaa mine Damer at behage,
 Mit Gættal til et Sættal gjør jeg om.
 Sex Damer op til Balsen vil jeg tage,
 Sex Hjerter i mit Hjerte gi'er jeg Rum,
 Og sværmende for Sex, hvis De befaler,
 For Sex jeg dandser og for Sex jeg taler.

Sit Løfte holdt han og sig efterrettelig,
 Det maatte Damerne bekjende her:
 Han kjørte dem i Binden Gen og Hver,
 Paa Svingenom og Balsen reent umættelig;
 Han conversered uafbrudt, utrættelig;
 Han gjorde Cour, og Hanebeen især;
 Han brugte Fod og Mund med lige Lethed,
 Men paa ham selv man spored ingen Træthed.

Get var der kun, som ved hans Iver, led:
 Hans tynde Skoe, hvis svage Grundlag rokker,
 Saa han til Slutning halv paa Hosesokker
 Til Alles latter gennem Dandsen stred.
 Men da han endelig sig sætter ned,
 Det hele Pigechor sig om ham flokker,
 For mere nær hans Skotoi at beseer:
 For hvert et Hul de fandt, de maatte lee.

Saa hængsløi Aftenen til Alles Øst.
 Men for man skilles ad, for hjem at vandre,
 Man sætter sig i Halvfreds høs hverandre,
 For lidt at koe Kind og Hals og Bryst.
 Syng! raabte da den lille Alexandre
 Til Jomfru Vine med den klare Røst;
 Hr. Friis paa Violin accompagnerer,
 Og nok Hr. Homo Sangen secunderer.

Ja syng! Ja syng! saa stemmed i nu Alle.
 Hvad skal jeg synge? spurgte Vine rød.
 Syng, hvad i Hovedet dig først vil falde,
 Til den Forlegne Svaret atter lod.
 Da horte Adam man saa smaat at tralle,
 Da skued Vine nedad i sit Skjod,
 Og medens gamle Friis slog Tact med Foden,
 De denne Vise sang, som var i Moden:

Nu er Vintrens folde Tid,
 Kort og mørk og trist er Dagen,
 Stormen Bingen slaaer med Bragen,
 Sneen ligger som et Lagen
 Over Marken tæt og hvid.
 O, men mindes du den Tid,
 Hvori Træet Knopper sætter,
 Hvori Blomsten Engen spætter,
 Varme Dage, lyse Nætter,
 Med en Sommerluft saa blid!

See, hvor her bag Bæg og Muur,
 Sluttet ind af Staaltraadstænger,
 Juglen nu saa stille hænger:
 Al, den synger ikke længer,
 Staffels Fange, sat i Buur!
 Høst dens Toner's Mol og Dur,
 Da vi fanged den i Skoven,
 Da den op og ned som Boven
 Daled flyvende fra Oven,
 Friheds Barn i fri Natur!

Al, hvor rig er Tidens Høst!
 Mine Haar som Solv nu skinne,
 Du er nu en gammel Qvinde,
 Og vi leve af vort Minde

Halv med Sorg og halv med Trost.
 Dog den Tid er end min Lyst,
 Da i Løb jeg vandt fra Hinden,
 Da du Rosen bar paa Rinden,
 Da din Lof den flød som Binden
 Om dit hvide Evanebryst.

Gyldne Dage, som foer hen!
 Som, af Graven vakt' ved Klage,
 Lige et Sørgechor nu drage
 Med den fordums Krands tilbage
 Til jer gamle, glemte Ven:
 For mit Die stil Jer hen!
 Seer mit Blik Jer dog saa gjerne;
 Eder's Liv er som en Stjerne,
 Dagens Straaler Eder fjerne,
 Natten kalder Jer igjen.

Her Vine taug og Adam gjorde stop,
 Og gamle Friis, som følte Længselspinen,
 Med stille Suk nedlagde Fiolinen,
 Mens Diet han mod Himlen hæved op.
 Med Sangens Veemod præget af i Minen,
 En Stund i Taushed sad den hele Trop,
 Som spored alt man Tidernes Forandring —
 Da mindet Uhret Damerne om Vandring.

Vor Helt dem fulgte hjem, endnu ei træt;
 Og ved hver Dames Dør hans Dine tindred,
 Idet galant den Skjonne han erindred,
 Om Folgeskabets fast bestemte Ret.
 Mens halv hun saa det tillod, halv det hindred,
 Paa hendes Kind et Kys han trykked let;
 Og med dem Alle gav han samme Scene,
 Til, mæt af Kys, tilsidst han stod alene.

(Undskyldning gjør jeg her i Parenthes,
 Fordi min Helt, aldeles umoderne,
 Sig over flige Ting fornoier gjerne,
 Og næsten Intet criticere sees.
 Hvorledes saae det ud dog i hans Hjerne!
 Den Staffel! Han medrette maa belees
 Af Folk, der la'er dem selv og Alt i Stikken,
 Naar bare de beholde maae Critiken.

Af Folk, der skue, høre, føle, bare
 For Synet, Følelsen og Lyden om
 At sætte i en skarp og critisk Dom;
 Af Folk, der i Betymring for den Fare,
 At tage slette Ting for gode Vare,
 I gode Varers Nærhed aldrig kom;
 Af Folk, der for det Mindste de tør nyde,
 Kritik-Uhyret først til Gjest maae byde.

Thi pleiet af Enhver Uhyret trives,
 Og farer hungrig løs paa Liv og Land:
 Kroner og Roner og Krandsse sondertrives,
 Bedrifter, Skrifter falde for dets Tand;
 Hvert Fremtidshaab i Buggen strag aflives,
 Ja døde Folk ei længer skaanes kan;
 Vorherre selv, var ei han vel forvaret,
 Critiken i sin Hunger neppe spared.

Men naar dens Værk er endt — hvad dog maa hælde:
 Naar Alt er skambidt og i Stovet traadt,
 Naar Sort fra Hvidt ei længer man kan kjende,
 Og alle Ting kun Farve har af Graat;
 Naar Niveleringen er bragt tilende,
 Naar Sædt er Gæt med Smurt, og Ondt med Godt,
 Da maa Critiken — vil den ei ta'e Stenene —
 Tilfældst sig æde Kjødet selv af Benene.

Og deri just vort Haab om Frelse ligger.
 Trost Jer, I Konger, Skjalde, store Mænd!
 I rige Matadorer! — Trost dig, Tigger!
 Du som ei heller af Critik er Ven:
 Naar først det sultne Udyr Benet sliffer,
 Og Intet af sit Kød har meer igjen,
 Da kan som Nød det leve kun Minuter —
 Med denne Trost jeg Parenthesen slutter.)

Den næste Formiddag vor Adam sad
 Bed Hjørnevinduet paa sin lille Stue,
 I sine Søndagstanker roet og glad.
 Hans Blik henover Bolden kunde skue,
 Hvor Vintersolens blanke Straaler lue
 Paa nøgne, affloreerte Træers Råd,
 Mens rundt paa Taget, ved hans Vindue oppe,
 De luftige, de lette Spurve hoppe.

Da hørte fjernt i Taarnet han det ringe,
 Og den af Vinterlusten baarne Klang
 Det Bud fra Oven syntes ham at bringe,
 Alt ret han burde samle sig engang.
 Jo dybere de klare Klokker klinge,
 Deshoiere hans Hjerte Psalmen sang,
 Der loffede med sine Toner's Mildhed
 Fra Verdens Larm ham ind i Tankens Stilhed.

See — sukker han — see Jorden ligger død,
 Og nogne staae Kastanietræets Grene.
 Det er ei mig, som haaber nu alene;
 En Bon og stiger op fra Jordens Skjod,
 Fra hvert et Træ, mod Himlen, til den Gne,
 Der hører Alt, hvad falder, i dets Rod.
 Han af sin Rigdom lader Baaren komme,
 Alt fylde alt det fattige og Tomme.

Blandt alt det Levende han mig ei glemte,
 Rundhaandet fra min første Stund han var;
 Thi og i mig, det skrøbelige Kar,
 De rige Spirer af sin Aand han gjemte;
 Og dette Bryst han til en Harpe stemte,
 Alt paa hans Tale det skal give Svar;
 Og til min Sjæl han fæstet Tankens Vinger,
 Alt op fra Støvet den til ham sig svinger.

Det gjelder nu at bruge hver en Evne,
 Og lade den i Virksomhed slaae Rod;
 Det gjelder nu, i Livet frem at stævne
 Med kraftig Villie og med freidigt Mod;
 Det gjelder, ingen No mig selv at levne,
 For Aanden i mig vorder Kjød og Blod,
 For selv jeg bliver Eet med Idealet,
 Og faaer dets Herlighed i Daad udtalet.

Fyldt af sit Forsæt han bevæget sad,
 Og just han sig opbygged ved den Tanke,
 Alt Godes Kjærlighed og Ondes Had
 Som Frugt han af sin Stræben vilde sanke,
 Da han paa Døren rast det hørte banke,
 Hvorpaa med høflig Røst „kom ind“ han bad.
 Sig Døren aabned — ind van Pahlen traadte,
 Ved hvilket Syn han hoit da rødme maatte.

Thi strax han tænkte paa sin ringe Bolig,
 Og paa sin tarvelige Klædedragt,
 Der imod Pahlens Pynt stak af utrolig.
 Men Pahlen paa hans Rødmen ei gav Agt;
 Med Hat i Haand han nærmede sig rolig,
 Og med et muntert Smil blev derpaa sagt:
 Min unge Ven! De boer tilveirs som Høgen,
 Men skjøndt en Røvsugl, maa jeg dog besøg'en.

Bort ny Bekjendtskab maa jeg dyrke lidt;
 Thi Slægt og Venner er i disse Dage
 Paa Landet, for i Harens Spor at jage,
 Saa halv jeg levet har som Eremit.
 Et Ordsprog siger: Krage søger Mage;
 De boer i Gellen her saa høit og frit,
 Saa skilt fra Verden, at man knap kan hitt'en,
 De just et Selskab er for Eremiten.

I samme Tone let at stemme i,
 Saagodt som i Besippelsen han funde,
 Nu Adam søgte; men aldeles fri
 Midt i sin Spogen var han ingenlunde.
 Dog snart gif hans Forlegenhed forbi,
 Og snart omfap løb begge Herrers Munde;
 Og medens Pahlen ham i Indfald stak,
 Gi kortest Straa i Ord vor Adam trak.

Saa hengled der en Time ret behagelig,
 Og mens Enhver var med sig selv tilfreds,
 Var og han for den Andens Bid modtagelig,
 Især paa Adams Smil var Pahlen vis.
 Med Nis sig Denne tog det mere magelig,
 Ja eengang lo endog saa han lidt spids.
 Men Adam mærked Intet; lutter Dre
 Han sad paa Stolen, for sin Ven at høre.

Ru op for Diet Bennen holdt sit Uhr,
 Hvorpaa han sagde: Lad mig ei det glemme!
 Hvis man imorgen her Dem træffer hjemme,
 Jeg kommer til Dem i Jockey-Figur,
 For i min Gig Dem Dagen over gjemme,
 Og kjøre Dem en Galopadetour.
 Paa Veien see vi først ind til min Søsters,
 Og saa til Bellevue, at spise Østers!

Med Glæde loved Adam ham at gæste,
 Og Pahlen vedblev: De er just min Mand!
 Thi mine Følk jeg vælger blandt de Bedste,
 Da til at spise Østers skal Forstand.
 Er selv man Østers, spiser man sin Næste,
 Og Eligt i vore Tider gaaer ei an.
 Han gif — og see, vor Helt stod reent forvirret,
 Og ud i Luften som begejstret stirred.

Hvor underfuldt! Han, fattig Præsteson,
 Hvis Haab om Lykke laa endnu i Bleen,
 Meddeet var bleven Ben med Particulie'en,
 Der af Fortuna kronet fik hver Ben;
 Der ei af Lykken eied blot Ideen,
 (Thi den besad han selv saa frisk og grøn)
 Men Nøglen havde — lig en anden Peder —
 Til Paradisets tusind Herligheder.

Den næste Dag han altsaa Tour nu kjørte,
 Og hans Taknemlighed forøget blev,
 Da Pahlen videre sit Venskab drev,
 Og ham om Aft'nen i Theatret førte.
 Fra denne Stund hans Hjerte heelt tilhørte
 Den noble Ben, hvis Høimod ham henrev,
 Og ved hvis Arm han, uden Blik for Andre,
 Nu næsten daglig saaes paa Gaden vandre.

Men forend ham som Ben jeg skildrer her,
 Høst dig, o Venskab, lidt jeg dvæle vilde;
 Ja, ved dit Alters Fod jeg gad mig stille,
 Og tænke paa en Ben, som var mig kjær,
 Og offre dig en Skjerv, om nok saa lille,
 Dog knap jeg veed, om du er Offer værd.
 Hvert Stund snart hanger vißent ved din Stamme,
 Og trænger haardt til Kjærlighedens Amme.

Thi hvor faaer man det Venſkab nu at ſee,
 Som i Patroklos og Achilles lued?
 Hiint Sammenhold i Alt, i Vel og Bee,
 Naar Glæden vinked og naar Døden trued;
 Hiin ædle Lidenſkab, af Alt maaskee
 Det Høieſte, ſom Hedensſkabet ſkued;
 Der ſtærk og voldsom ſiltes kun igjen,
 Naar den ſin Flamme mødte hos en Ven.

Hvor blusſed høit den i den græſke Helt,
 Naar for ſin Ven han Livet ſaaes at vove!
 Naar ſorgfuld han om Natten i ſit Telt
 For Tanken paa ſin Ven ei kunde ſove!
 Naar Vennens Skygge Hevn han hørtes love,
 Og op han ſprang fra Leiet vildt og ſnelt,
 Og i ſit Raſeri om Graven ſlæbte
 Tre Gange rundt den Helt, der Vennen dræbte!

O Venſkab! knap dit Billed meer man kjender;
 Den vilde Lidenſkab aſlagde du,
 Og Form af alle Dyder har du nu.
 Thi nu man ikke blot har mange Benner,
 Men upartiſke Benner, i hvis Hænder
 Vel ſtundom Vennens Rygte gaaer itu;
 Men Rygtet brydes da med ædel Værdighed,
 Og altid kun paa Grund af ſtreng Retſædighed.

Dg Benner har man, venlige, deeltagende,
 Som ei paa Fødselsdage komme blot
 Dg ønske deres gode Ven alt Godt,
 Men som ved Condolance staae beklagende;
 Ja, selv naar Uveirsskyen kommer dragende,
 Naar Bennen gaaer i Qvas med Stort og Smaat,
 Dg lider Tab paa Verden og dens Herlighed:
 End har et Suk for ham af christen Kjærlighed.

Dg Benner har man, o, saa kloge, vise,
 Begaved' med saa skarp en Sands forinden,
 At længe forud de kan lugte Binden,
 Hvorved den kjære Ven de skal forlise;
 Dg Benner, tolerante, som hos Tjenden
 Af deres Ven til Middag gjerne spise;
 Men dog saa troe; thi vil man Bennen hugge paa,
 Da deres Uergrelse med Viin de slukke maae.

Ja Benner har man, fleer end man vil have,
 Hvis Bensklabs-Mølle gaaer med Vand og Vind,
 Dg som i Solskin tidt er reent aflave,
 Dg kun i daarligt Veir ta'e Skiltet ind.
 Men Bensklab selv? Ja, det kan man begrave!
 Koldfeber dybt har hulet ud dets Kind,
 Dg her det maatte doe, berovet Varmen,
 Gif Adam ei med Pahlen Arm i Armen.

Men hvor var Adam lykkelig; thi fundet
 Han havde jo sit Jegs det sande Du:
 Den Sjæl, hvori først Hvile fandt hans Hu,
 Den Broderaand, mod hvem han havde stundet!
 Hidtil, han sølte, havde han kun blundet,
 I Benslafs Arme sødt han vaagned nu;
 Thi her ham vistes, ved to Hjerters Gløden,
 Et Sammenhold for Livet og for Døden.

Og hvor var Pahlen lykkelig! Den Tid,
 Hvis Byrde fast hans Taalmod monne knække,
 Han over nu paa Bennen kunde lægge,
 Der altid under Byrden smilte blid.
 De Indfald, som ei mere vilde trække,
 Hvormeget end sig Autor gjorde Ild,
 De Phrafer, som ei Andre meer gad høre,
 Hvor klang de lifligt dog i Adams Dre!

Thi hang han og ved ham som Borren fast,
 Hvorpaa saa hjerteligt af Adam skjønnes,
 Alt fast af Følelse hans Hjerte brast.
 Men hvor en saadan Trost og ogsaa lønnes!
 Bed Pahlens Side Livets Træ ham grønnes,
 Og ud for ham dets Blomster sprang i Hast:
 Billard, Theater, Kortspil, Kjøren, Riden,
 Bar Bennens Offer; — selv han offred Tiden.

Men nu ved Bogen saaes han sjelden mere;
 Thi næsten hver Dag, naar med adspredt Sind
 Han havde sat sig ned for at studere,
 Bips! kom van Pahlen gjennem Doren ind,
 Og havde tusind Ting at proponere.
 Da travede man ud i Veir og Bind,
 Da dangled man omkring paa Promenaden,
 Og angled efter Tidsfordriv paa Gaden.

Engang paa slig en Tour vor Helt fik Lyst
 Til ret at gennemtrænge og at raade
 Hiin dybe, hiin forunderlige Gaade,
 Der indesluttet laa i Vennens Bryst,
 Og aabenbared tidt paa selsom Maade
 Sig i hans dybe, melankolske Røst,
 Ja malte sig i Skyer paa hans Pande,
 Der syntes selv Tilværelsen at bande.

Hvis De tillader — sagde Adam da,
 Just som van Pahlen Nynker trak i Banden,
 Og, suffende, paa eengang lo: ha, ha!
 Hvis De tillader, at Dem her en Anden
 Et Spørgsmaal gjør, der gjelder Dem som Manden,
 Men et oprigtigt Hjerte kommer fra,
 Da vilde jeg deeltagende Dem spørge:
 Hvor er det muligt dog, at De kan sørge?

Hvor er det muligt, at i Dem forborgen
 Saa stor en Sum af Smerte ligge kan?
 Thi melankolsk De tidt seer ud som Sorgen,
 Skjondt Sorgerne De bærer som en Mand.
 Kan De da lide? De, som hver en Morgen
 En Plan for Dagens Fryd kan ha'e istand —
 Men længe har jeg anet Deres Smerte:
 Betro Dem til mig, aabn mig Deres Hjerte!

Da tegned Alvor sig paa Bahlens Kinder,
 Og stivt og længe han paa Adam seer.
 Min Ven — han siger — viid, der gives Minder,
 Som aldrig, til vor Dval, os slippe meer;
 Og Verdens Lavhed rundt om sig man finder,
 Og snevre Hjerter — her han bittert leer,
 Og vildt i Luften segtende med Hænderne,
 Han mumler Ordet „miskjendt“ mellem Tænderne.

Nort svarer Adam: lad endog Grindring
 En Skygge kaste hen paa Deres Bei,
 For Hjertets Fred den er dog ei en Hindring,
 Og miskjendt er af Alle De dog ei.
 Kan ikke Det da være Dem en Vindring,
 At jeg tilfulde kjender Dem — at jeg
 Vil vandre som et Haab ved Deres Side,
 Hvergang af Mindets Qualer De maa lide?

Saadan at troste Vennen Adam søgte;
 Men Pahlen gi'er til Svar, mens spodsk han leer:
 De Borneeskoe, der længst Alverden trykte,
 Dem har jeg snart slidt op, som vist De seer.
 Hvad er det vel, at haabe og at frygte?
 Til begge Dele kjender knap jeg meer.
 Jeg holder mig, som en Tragedieskriver,
 Til Skjæbnen, der tilsidst hver Helt afliver.

Munter, min unge Ven! Hvad er vel Livet?
 Spørg Digteren derom, og faae til Svar:
 Det hele Liv er kun et Pust i Sivet,
 Ja Bibelen til Hø gjør Kjød saagar.
 Paa Gravens Rand at bygge blev os givet,
 Og selve Diebliffet kun vi har.
 I Jordens Jammerdal og vor Glendighed,
 Lad os da nyde Livet med Ubændighed!

Mens denne Tale dybt vor Adam strækker,
 Da pludselig den flared med sit Skin
 Hans Bens det vilde, sonderrevne Sind:
 Van Pahlen over Torvet rask ham trækker,
 Og fører ham til en Conditor ind,
 Hvor Toddy han med bittert Smil ham rækker;
 For sig han tvende andre Glas saa fyldte,
 Som ned i Halsen han fortvivlet skylte.

Opvartningspigen kom med Frugt og Thee,
 Og Pahlen raabte: Perle mellem Qvinder!
 Lidt Drifkepenge venter du maaskee?
 Min smukke Lise, ræk mig dine Kinder!
 For hvert et Kys en Mark i Pungen svinder —
 Nu hurtig! — Det var een — og to — og tre.
 Det fire var — fem, sex — see der, en Daler!
 Ei sandt, Hr. Homo! Kys man dyrt betaler?

Her sprang han op — og dengang bort de gif,
 Med munter Latter Kappen om han slængte;
 Men hele denne Aften Adam tænkte
 Paa Bennen og hans Bæsen og hans Skif.
 Af Tanker op i ham der kom en Mængde,
 Hvorved van Pahlen dette Skudsmaal fik:
 En sjelden Aand! Kjæk, dyb og mørk=uroelig,
 Originalitets og Vetsinds Bolig! —

Paa denne Tid han til sin Moder skrev,
 Idet sit varme Benskab han omtaled,
 Og Pahlens Billed hende klart afmaled
 Paa hele Sider af det lange Brev:
 For efter hver en Vind min Hu omsa'led,
 For jeg ustadig som paa Bolger drev;
 Nu heste ved min Ben sig mine Tanker,
 Jeg mærker godt, mit Skib har faaet Anker.

Jeg vil ei paaftaae, at jeg harmonerer
 I alle Stykker med min nye Ven;
 Men just Forfjælligheden gjør igjen.
 At En den Anden ypperligt supplerer.
 Han mod Forstanden mere helder hen,
 Jeg imod Hjertet; han satiriserer,
 Og er min Mester naar det angaaer Talen,
 Jeg atter vinder fra ham i Moralen.

Get allerede mærker jeg jeg vandt,
 En reen Gevinst mit Venſkab alt har givet:
 Det er det frie Blik paa Verdenslivet,
 Hvorved ſaamangen Laage reent forsvandt.
 Jeg ſtaaer ei meer og krummer mig ſom Sivet,
 Beſtandig underdanig og galant;
 Jeg veed, hvad Peer og Poul jeg har at ſvare.
 Hans Moder ſkrev igjen: Tag dig ivare! —

I munter Herlighed, i Fryd og Gammen
 Paa denne Viis der Maaneder henrandt,
 Og lige varm endnu ham Venſkab fandt.
 Som Billedet ſig ſlutter tæt til Rammen,
 Som Adjutant og Oberſt holde ſammen,
 Sig begge Venner inderlig forbandt.
 Der Lighed var; men ſaae man til, forsvandt den:
 Pahlen var Oberſt, Adam Adjutanten.

Og tro til Janen Adjutanten svoer;
 Men underligt det var: jo meer indviet
 Han blev i Tjenesten, desmeer befriet
 Han blev for Grefsygten, for saa stor.
 Imellemstunder — jeg bor ei forti'et —
 Han gav sin Oberst selv et knubbet Ord;
 Og det, uagtet af en Ruus henrevne,
 (Jeg mener Benslafs-Ruus) de Ruus var blevne.

Paa Eventyr nu stadig ud de gaae,
 Og skifteviis man seer dem begge vinde
 I den Bestræbelse, paa Nyt at finde,
 Hvorved de Stof til Latter kunde faae.
 Her en Begivenhed mig er i Minde,
 Som til Oplysning jeg anfore maa:
 De sad en Aften i Theatret begge,
 Og saae en ny Ballet forbi at trække.

En Dandsferinde dem især fornoied,
 En lille Taabe, men som godt forstod
 Paa Taaens Spids at løbe, og med Mod
 (Til Gru for Konsten og til Skræk for Diet)
 At strække opad, mens hun frem sig boied,
 Med Skuldren parallel sin Læg og Fod,
 Og saa sig svinge rundt, foruden Klæder,
 Mens Folket klapper og mens Gratien græder.

Omkap ved Synet begge Benner loe;
 Men da Balletten dandsæt var tilende,
 Til Adam sagde Pahlen: op til hende,
 At gjøre Complimenter beggeto!
 Et saadant Væsen maa jeg nærved kjende,
 Paa paa, hvor hun sig skabe vil og froe;
 Thi Smiger man i flige Folk kan tylde,
 Og dog kan ingen Fanden selv dem fylde.

Ved Regissøuren i Gøye'en melde
 De tvende Herrer sig for Damen lod,
 Og et Minut man neppe kunde tælle,
 Før dem til Tjeneste den Skjønne stod.
 Som nys, da hun for Flora skulde gjelde,
 Bar end hun nogen paa sin Arm og Fod;
 Paa Skuldren bar hun Binger, og i Tyllet
 Endnu med sminket Kind hun var indhyllet.

Og medens nu Actricer og Acteurer
 Ind i Gøye'en ile, for at see,
 Hvad vel med Dandserinden skulde skee;
 Og medens, vis paa Røes, hun spidser Drer,
 Og Læberne til Tak alt forud lee:
 Fremtræder Pahlen, som ved Haanden fører
 Sin nu paa eengang høist forlegne Ven,
 Der onsket mange Wiil sig bort igjen.

Thi virkelig! den unge Dandserinde
 Ham imponered her i al sin Pragt;
 Ja, i den vingesmykte Flora-Dragt,
 Hun forekom ham næsten meer end Qvinde.
 Hviß her han ene havde været inde,
 For hendes Fodder havde han sig lagt.
 Saa mægtigt virker det Umiddelbare
 Paa Følk, der først begynde at erfare.

Men til den Skjønne med en Ironi,
 Saa klar at Alle, kun ei hun, kan see'en
 Van Pahlen siger: o, tilgiv, at vi
 Forstyrre Deres No her i Foye'en!
 Men med vor egen No er det forbi,
 Den flygtede fra os med Deres Be-en.
 Her at beundre dem, forund os Lykken!
 Han taug — og gav vor Helt et Puf i Ryggen.

Og Denne, som fik Mod, i Digterstil
 Fortsatte Taler nu: O, vredes ikke,
 Fordi vi stormed op til Dem med Jil,
 For eengang end at quæge vore Blikke
 Ved Syn af Den, der Gratien ud kan stifke,
 Og der i Pirouet stjæl Amors Piil.
 Nu see vi, hvad vi grebne nys begrebe:
 At De, som Flora let, er skjon som Hebe.

Alt kjende Hebe, ei jeg har den Gre!
 Gjensvared Damen yderst huld og mild;
 Men stolt af Deres Bifald maa jeg være,
 Thi hvo tor laste, hvor De rose vil?
 Vi Dandserinder Manges Had maae bære,
 Fordi vi Publicum'et trække til;
 Tro mine Ord, men spar mig for Beviserne —
 Her saae hun i Triumf om til Actricerne.

Hvor er den Storhed, som man ei misunder?
 (Van Pahlen vedblev) men som et Beviis
 Paa tvende Hjerters Roligheds Forliis,
 Tillad os da, naar sødt inat De blunder,
 Bed Deres Hums, paa Gaden nedenunder,
 Alt tolke høit med Sange Deres Priis.
 Sligt kalder man i Spanien Serenader —
 Jeg veed det, svared hun, og det tillader.

Med Taf og Buf de tvende Herrer gif;
 Men da saa Kloffen Ell've Nattens Stjerne
 Stod tindrende og klar i Østens Hjerne,
 Og Maanens halve Skive Straaler fik:
 Da ved den Skjønnes Dor, hvor en Laterne
 Belyste Urtekrammerens Boutik,
 I Rapper hylled', med Guitar man saae
 Dem nedefor det aabne Vindue staae.

Og Pahlen spillede, medens Adam sang:
 „Gid du var min“, den rørende, bekjendte;
 Saa „skjønne Minka“, og da Minka endte,
 „Fryd dig ved Livet“ til Guitaren flang.
 Men under Sangen af og til sig hændte,
 At Dandserinden fulgte Hjertets Trang,
 Og skued ud af Vinduet triumferende
 Til de paa Gaden nedenfor Spadserende.

Dengang ei længer Toner hørtes lyde,
 Hun rommede sig hoit og sagde blidt
 Til Sangerne, der opad skued tidt:
 Maaskee jeg mine Herrer ind tør byde,
 For nu lidt Barmt og Styrkende at nyde,
 Da De saalænge har af Kulden lidt.
 Hvordan! Vi troede Dem forlængst i Neden;
 Tak, tusind Tak! saa Svaret lød fra Neden.

Og snart i Stuen stod nu begge Venner,
 Hvor deres Blik traf ved et dækket Bord
 En Mængde Damer, som de strax erkjender
 For Baggrundskiffelser fra Scenens Chor.
 Men meer end Alle Dandserinden blender,
 Som med et Blik, der siger meer end Ord,
 Nu byder dem tilbords, og huldt opdiffer
 En Gaafesteg med Suurkaal og med Svedsker.

Her folte sig van Pahlen i sit Es,
 Og Adam han var ypperligt tilmode.
 Med Damerne sig beggeto tillode
 Den Spas, der gjor med Formen kort Proces.
 De stifteviis i Skjodet paa de Gode
 Af Equivoquer vusted ned et Læs;
 Men Den, som de med friest Spøg beleirede,
 Det var den Skjonne selv, det var den Feirede.

Midnat var længst forbi, dengang hun havde
 Sig fra sin Stol med Glasset i sin Haand,
 Og udbrød, mens et Smil paa Læben svæved:
 En Skaal for Dem, hvis Vittighed og Aand
 En Krands af Toner om mit Billed væved,
 Og om vort Selskab slynged Glædens Vaand!
 Her drak hun ud, og Alle Glasset tomte;
 Saa gif man til sit Hjem, hvor sødt man drømte. —

Man seer, med hvilken Art af Spas og Foier
 Herr Pahlen-Pylades og hans Drest,
 Hvis unge Sind sig efter Bennens boier,
 Fordreve Tiden, som de kunde bedst.
 Gi nyt Exempel jeg til dette foier,
 Der kan betragtes som Model og Læst
 For fleer end hundred' Eventyr, som begge
 Udforte, ved hinanden Haand at ræffe.

Men næsten hver Dag saaes de nu at svire
 Hos en Conditor efter Kloffen Tre.
 Hver Aftenstund de spilled Ecarté,
 Draf Punsch og tugted Verden med Satire.
 Og meer og mere saaes vor Helt at fire
 For Bennen i den store Kunst: At lee,
 Hvergang man Himmel, Jord, sig selv, sin Næste,
 For Epigrammets Indfald gav tilbedste.

Men da tilbunds de blevne var bekiendt,
 Da, naar van Pahlen til en Dame søgte,
 Der ei just stod i allerbedste Rygte,
 Og næsten offentlig var saa omtrent:
 Da maatte Aldam holde Venstabs Lygte
 Naar i en lystig Kreds en Dag blev endt;
 Og skøndt han aldrig Damens Bink besvared,
 Dog meget slemme Ting han her erfared.

Thi mærkedes der og en stor Forandring
 Ei i hans Væsen blot, men i hans Sind —
 Og uden alt Mirakel; thi paa Vandring
 Man altid skridtviiis Maalet henter ind.
 Først vøger Stormen af den svage Bind,
 Saa skuer man paa eengang Skibets Rantring;
 En Væser synes vel det hurtig gaaer,
 Men Digteren et Blad gjør til et Aar. —

Forbi var Sommeren og Høsten kom,
 Det var en Solskinsdag midt i September,
 Da begge Benner steg som tvende Ræmper
 Tilhest, for i det Fri at see sig om.
 De red igjennem Nørreportens Bom,
 Og mens sin Gangers Jil van Pahlen dæmper,
 Gav Adam sin af Sporen, saa i Fart
 Og strakt Galop han var affyne snart.

Skjondt nodig, maatte Pahlen nu ham følge,
 Men da han naaede ham, var ei han mild;
 Han kunde harmfuld ei sin Galde dolge,
 Og raabte, blussende af Bredens Jld:
 For Satan! Hesten skummer som enølge;
 Huse paa, Hr. Homo! mig den horer til.
 Stig ned, og gaae tilfods som dine Fædre,
 Hvis ikke strag du lystrer Ordre bedre.

Ved disse Ord blev Adam hed i Panden,
 Og mens hans Kind den blev saa rød som Blod,
 Han svarte med et Smil: Hvor du er god!
 Jeg bryder Fanden mig om Giermanden.
 Gaaer Hesten under, kjøb dig saa en anden,
 Og folg forresten mig, hvis du har Mod.
 Med disse Ord sin Hest igjen han spored,
 Og Pahlen lo, ret som ham Svaret mored.

De red en Tour, og efterhaanden danned
 Det broderlige Forhold sig igjen.
 Ved et Tracteursted de mod Aften landede,
 Og her forlangte Punsch den ældre Ven.
 I Driften dygtig Rum han derpaa blanded,
 Og rakte Bollen til den Unge hen;
 Men Denne, ved det lange Ridt gjort hidsig,
 Den halve Bolle næsten skylled i sig.

Nu begge Benner tog Cigarer frem,
 Og beggeto en Tid omkap de røgte,
 Og om det smukke Kjon lidt plumpst de spogte,
 Da Vertshuuskonen bragte Lys til dem.
 Da hvisted Pahlen: Skjøndt dig aldrig frygte
 Jeg for den Onde saae og for hans Hjem,
 Dog vedder jeg — her sagte blev hans Tone —
 At du tør ikke kysse Vertens Kone.

En saadan Tvivl tog Adam ilde op,
 Og endnu meer man saae hans Stoltthed voxe,
 Da Bennen vedblev: Manden er en Dye,
 Tag dig iagt! Han har en Kæmpekrop,
 Og er saa hidsig som de Orthodoxe.
 Til Gjensvar raabte Adam haanlig: Top!
 Imorgen din Champagne høit skal knalde;
 Gjør jeg det ei, du for Guden mig kalde.

Bed dette Raab just Verten traadte ind,
 Og uden sig det Mindste at genere,
 Man saae vor unge Helt paa Konens Kind
 Et Kys at trykke, hvortil lagdes flere.
 Hvis ei Han Lyst har til et banket Skind,
 Tag Sig iagt for her at spøge mere!
 Saa raabte Verten op, af Harmes stiv;
 Men Adam slog sin Arm om Konens Liv.

At skifte Farve saae man nu Tracteuren;
 Dog end vor Helt blev ved at gjøre Cour
 Til Bertshuusdamens yndige Figur,
 Og med et Smil saae Pahlen Courens Gjoren.
 Da pludselig ned over Adams Dren
 Faldt Bertens Haand, af kæmpestærk Natur:
 Adam og Verten sloges, Konen hviinte,
 Og paa sin Stol Hr. Pahlen sad og griinte.

Meddeet han reiste sig og sagde: Da
 Jeg seer du har Forretninger, og Niden
 Til Byen ind for mig nu er paa Tiden,
 Med din Tilladelse jeg ta'er herfra.
 Hvor du har Kræfter! Slaa kun rask til Siden!
 Spar ei din Contrapart! Saa, det var bra'!
 Hvad Hesten angaaer, søg dig her en anden,
 Du bryder dig jo feil om Eiermanden.

Han gif, og begge Heste med sig tog,
 Saa Aldam ud paa Natten med et Die,
 Der blodigt var, og med en banket Troie
 Slukforet og tilfods til Staden drog.
 Men hvor som Spyd det i hans Hjerte jog!
 Og hvor af Græmmelse han maatte døie!
 Og hvor han i sit Hjem bar Bredens Nag,
 Mens Sønnen flyede fra hans Dienlaag!

Saa snart ad Dag det gryed, han et Brev,
 Hvori det hede Hjerte blev befriet,
 Og Benskab opfagt, til van Pahlen skrev.
 Først han bebreided ham Forraderiet,
 Dernæst en dyb Foragt blev ei fortiet,
 Og endelig, paa sidste Side, rev
 Han Benskabs-Templet om med Larm og Buldren —
 Ved Brevets Læsning Pahlen traf paa Skuldren.

Men Aldam (til hans Vre maa jeg sige't)
 Tog sig den samme Sag ei nær saa let;
 Han havde søgt og fundet Himmeriget,
 Og af sit Paradiis var ei han mæt.
 Ved Brevets Slutning selv han havde grædt,
 Thi med sin hele Sjæl han havde haget
 Imod en Twillingsjæl som mod sit Maal,
 Og end var ei hans Hjerte blevet Staal.

Han stod jo i den lykkelige Alder,
 Hvor fluffet Haab ei danner Hjertets Børn,
 Hvor Phantasien fluer nær og fjern
 Den sjældne Blomst, man evigt Vensteb kaldet;
 Hvor Følelsen, lig Estrudsen, Alt anfaldet,
 Og let fordoier Staal og Steen og Jern;
 Hvor man er fuld af indre Aabenbaring,
 Der slet kun harmonerer med Erfaring.

Thi ventet han med Længsel hele Dagen,
 Om der dog ei et Brev kom fra hans Ven,
 Hvori ham Denne vilde klare Sagen.
 Thi gif den næste Dag endog han hen
 Forbi van Pahlens Dør, men som et Lagen
 Saa hvid i Rinden kom han hjem igjen;
 Thi Bennen der at møde vel ham hændte,
 Men Pahlen lod, som ei han meer ham kjendte.

Da greb Forbittrelse vor Adams Hjerte,
 Og ud for evig af et saaret Bryst
 Han rev den falske Ven med grusom Lyst,
 Ja sluffed indtil Mindets sidste Kjerte.
 I denne Handling, skjøndt den gav ham Smerte,
 Hans Stolthed fandt paa samme Tid en Trost;
 Thi bedre Trods end Kryberiet lod dog,
 Nu stod han ene, men som Mand han stod dog.

Saa bort i Røg det hede Benskab svandt.
 Til Adams Held det var, thi otte Uger,
 Som til Examen Nummer to han bruger,
 Derved i reen Profit for sig han vandt.
 I dem det Høistnødvendige han sluger,
 Og da i Slumpetræf en Hjælp han fandt,
 Sit andet Laud han hjem til Jylland sendte
 Og Roes han fik, skjøndt han det ei fortjente.

En ny Epistel tilskrev ham hans Fader,
 Brødstudiet betræffende, som nu
 Han prentede sin Adam ret i Hu,
 Skjøndt Studium som Pest alt Denne hader.
 Epistelen var lang, og ei jeg lader
 Den heelt aftrykke til min Læfers Gru.
 Jeg gi'er Gænsen kun, som fandtes i'en;
 Her er dens Slutning! ordret vil jeg gi'en:

Lad efter nogen Tid mig derfor vide,
 (Du selv, min Adam, sætte kan en Frist)
 Om du som Præst vil sure Gbler bide,
 Hvad eller knække Nodder som Jurist;
 Om du, som Doctor, medens Andre lide,
 Vil skumme Livets Flode først og sidst;
 Om du, som Philolog, vil fuld dig drikke
 I gammel Biin, hvoraf man trives ikke.

I Spøg jeg raader vel, men selv du vælg!
 Maaskee du prøve vil, hvor Kjærnen boer;
 Thi Ratten vel i Sækken kan man sælge,
 Men saadan ei den kjøbes bør, jeg troer.
 Tidt havde haarde Urtter bløde Bølge,
 Og let Beslutning ofte tunge Spor.
 Prøv selv og vælg; men har du valgt, saa vafl ei,
 Og Livet og dig selv med Tvivl forsvafl ei!

Et Brev han fra sin Moder ogsaa fik,
 Som baade ham udvider og beklammer;
 Thi deri lod igjen de gamle Stemmer,
 Der kom fra Hjertet og til Hjertet gik.
 Ved Læsning af det vaadt blev Adams Blik,
 Og i sin Sjæl lidt Uro han fornemmer,
 Dengang han luffed Brevet til, hvori
 Var raadet at studere Theologi.

Thi tog paa dette Studium han fat,
 Men ganske lempeligt; og endnu ikke
 Udfolded sig dets Indhold for hans Blikke,
 Før Alt medeet blev for hans Die Nat.
 Hvad Sky da — spørger man — formorked brat
 Hans klare Blik, saa han lod Bogen ligge,
 Da han som Ungling stod ved Sneseens Endepunkt? —
 O Læser, viid! min Helt er ved et Vendepunkt.

fjerde Sang.

Taalmodighed — o kunde jeg dog bare
 Haae denne Dyd min Læser prentet ind,
 Saa her han ventede med taalmodigt Sind
 Til Bogens Helt til Heltenavn kan svare:
 Til Samme, nu saa duunløs om sin Kind,
 At Interessens knap han kan bevare,
 I Tidens Stobesform lidt meer gjort færdig,
 Fremtræder sig og Autor mere værdig.

Thi troer man ei, at Autor og behøver
 Taalmodighedens Raad at agte paa,
 For Skridt for Skridt med Helten frem at gaae
 Paa Livets Prosavei, hvor fælt det støver?
 For — om endog det Musen haardt bedrøver —
 Paa alle Daarligheder, store, smaa,
 Saa intet Hovedpunkt forbi sig lister,
 At faae istand et ordentligt Register?

D, at i Livet Læseren sig speiler!
 Thi Alt har der Taalmodighed behov:
 Den unge Mø, der venter paa en Veiler,
 Soldaten, naar hans Lieut'nant bliver grov;
 En Pædagog, naar hans Discipel feiler,
 En Supplican, naar han gaaer ud paa Rov,
 En gammel tro Copist i Magistraten,
 Der offerer sig for ringe Løn til Staten.

Dg lad os standse lidt ved denne Sidste,
 Thi Typus for saa mangt et Liv er han.
 Som danskt Jurist han meer ei stige kan,
 Dg af, han er ei ung nok til at friste
 Sin Lykkes Eventyr i anden Stand.
 For altsaa Livet ikke reent at miste
 Dg selv gaae under i en haard Conflict,
 Han bygger paa sin Jura og sin Pligt.

Thi gaaer han trolig op i Magistraten,
 Dag ud, Dag ind, og sidder paa sin Stol
 Foran sin lille Pult og sin Reol,
 Dg copierer efter Pligt for Staten,
 Naar længst er dalet selv den gyldne Sol,
 Beretninger om Dit og Dat: om Nathan,
 Hvem Borgerbrev som Jøde Lauget negter;
 Om Rasmus Rast, der søger Post som Vægter.

Om Fru von Kuhl, der vil fra Manden skilles,
 Da han i syv Aar var i fremmed Land;
 Om Madam Juul, hvis Klager ei kan stilles,
 Fordi hun misted Boet med sin Mand;
 Om Snyderi af Rodemester Spand,
 Hvorved for Ræmnerkassen Kravet spildes;
 I Korthed, om de tusind Sager, som
 Han selv af Alle bryder mindst sig om.

Han paa Contoret er med Morgensolen,
 Hvor til sin Pult man strax da seer ham gaae,
 Og af den magre Ryg at trække Rjolen,
 Thi skjøndt den halvslidt er, der spares maa.
 En heelslidt tager ned han af Reolen,
 Og sidder nu i den, som Spurven graa,
 Med Kinder, bleged gjennem Aar og Dage,
 Med tynde graae Haar strogne glat tilbage.

Saa sidder han og trolig copierer,
 Dag ud, Dag ind, i Maaneder, i Aar,
 Og i sit Liv kun noget Nytt prøberer,
 Naar ved sin Pult en anden Pen han stærer,
 Og andet Blæk han i sin Flaske faaer.
 Hver Dag paa Gaden samme Bei han gaaer,
 Hver Dag, fra Morgen indtil Aften silde,
 Med samme frumme Ryg han sidder stille.

Imellem seer han op, og dybt han sukker,
 Naar pludselig et Glimt af Livets Glæds
 En anden Verden for hans Sjæl oplukker,
 End den, der gennem mange Aar var hans.
 Dog snart igjen, med blendet Blik og Sands,
 End mere dybt sit Hoved ned han duffer,
 Og dreier sig fra Lyset paa sin Stol,
 Thi Straalen smerted af den stærke Sol.

Saa sidder han og skriver fort til Doden,
 Og stiger ned i Graven uden Savn,
 En stakkels, gammel Pebersvend af Ravn,
 Thi neppe til sig selv han havde Foden.
 Han skulde leve, det var hele Nøden!
 Sin Pligt han gjorde, skjøndt ei meget Gavn;
 Med ussel Løn han eensom gik i Brimlen,
 Hans Løn maa eengang blive stor i Himlen!

Tænk, for at lære Taalmod, Læser kjære,
 Imellem paa den gamle, tro Copist,
 Der skjøndt Copist kan Dr'ginaler lære,
 Og inden lang Tid kan du Konsten vist.
 Nu at geleide dig jeg har den Ære
 Til Adam Homo, hvem vi slap jo sidst,
 Da han som Yngling stod ved Snævens Endepunkt,
 Og var, som mangan Anden, ved et Vendepunkt.

Thi ved et Vendepunkt i Livet stod
 Ei blot den gamle Herkules, og ikke
 Den store Caesar blot, da bag sig ligge
 Han lod den skjæbnesvangre, lille Flod;
 Ei blot Napoleon, dengang hans Blikke
 I Rusland flaredes ved Ild og Blod;
 Men derved staae vi Alle tidt, isald jeg
 Forstod det Spørgsmaal: skal jeg ikke? skal jeg?

Og selsomt, at et saadant Spørgsmaal gjøres;
 Thi af sig selv Enhver vist har erfar't,
 At dette Spørgsmaal er forlængst besvart
 I Hjertet, før til Handling Haanden røres.
 Paa alle Læber det dog daglig høres;
 Det er, som ret vor Frihed blev bevar't,
 Naar blot vi spørge: skal jeg? skal jeg ikke?
 Skjøndt Svaret alt vi veed til Punkt og Prikke.

Men sliq Betragtning vil jeg lade falde,
 Thi min Fortællings Stof nu trænger paa;
 Og endnu Meget skal der foregaae,
 Før ind til Hvile jeg min Helt tør kalde,
 Der vandrer paa den samme Vej som Alle,
 Der ikke høre vil, men føle maae.
 Han lever flot, gjør Gjeld, sig amuserer,
 Og Pokker sig om Creditorer ferer.

Men Pungen? spørger Læseren — ja Pungen
 Naturligviis for Adam kom tilført;
 Gravsangen for hans Rigdom længst er sunget,
 Og længst er hans Stipendium spillet bort.
 Paa Pus han leve maa, mens han med Tungen
 Sig daglig baner Bei og hjælper fort,
 Naar han i Byen som Præceptor throner,
 Og giver timeviis Informationer.

En ny han paa den samme Tid just fik;
 Hos høivelbaarne Grev de Fyr, hvis Sonner
 Vor unge Helt, som ret paa Vren stjonner,
 Skal hjælpe til det klare Overblif
 Af alle Videnskabers Methodik.
 Derhos vil Greven, som spendabelt lonner,
 At naar han ruller op Historiens Boger,
 Comtesseu hans Elevers Tal forøger.

Det var en Fredag, da for første Gang
 I Grevens høie Huus han satte Foden,
 Og gjennem Corridoren bred og lang
 Gik flædt i Sort, betænkende Methoden.
 En Tjener, der var studset til paa Moden,
 Ham aabned Døren, saa den vidt opsprang,
 Og ud fra Salen, hvor just Stemmer lode,
 En fin og fornem Duft ham kom imøde.

Han traadte ind, af Duften imponeret,
 Og i den høie Sal et Bord han saae
 Midt paa det røde Tæppe, rigt broderet.
 Hen over Bordet Grevens Sonner laae,
 Som netop da sig Adam præsentered,
 Med Larm de tunge Landkort sammen slaae,
 Men lidt kun paa den unge Lærer agted,
 Der i det store Speil sig nu betragted.

Han seer omkring sig — hvilken Glands og Skinnen!
 Forgyltde Meubler saae han aldrig før.
 Men ths! I Bæggen aabner sig en Dør,
 Og gjennem den indtræder Fru Grevinden
 I Silke klædt, med Kniplinger om Rinden,
 Og dybt hans Ryg sig bøier som et Ror.
 Han skuer atter op, og Døren atter
 Sig aabner for Comtesse, hendes Datter.

Den unge Dame hen mod Bordet skred,
 Og Adam saae kun — Intet meer han horte;
 Thi hendes Hodder neppe Gulvet rørte.
 Det dunkle Haar paa Skuldrene faldt ned,
 Og slank og rank med Grace hun sig forte,
 Mens gjennem Salen hendes Dine gled.
 O, hvilke Dine, svømmende og klare,
 Stolthed og Blidhed sødt de aabenbare!

O, hvilken Hebevæxt! og hvilken Gang!
 Og hvilken Kind, af finest Rødme malet!
 Hvor yndigt Lofferne dog om den hang,
 Ret som paa Billeder af Idealet!
 For Gødens Skjønhed Kjolen er for lang,
 Og Halsen næsten skjules under Skavlet —
 Saa skøn, saa adelig, saa ung af Aar:
 See, hvad i Adams Hoved rundt der gaaer!

Men Fru Grevinden taler til vor Ven:
 Hr. Homo! tør jeg be'e, De vil behage
 Ved Bordet her hos mig nu Plads at tage,
 For at begynde paa Begyndelsen.
 Her seer De mine Born! Først her min svage,
 Min yngste Son, Grev Franz — saa her igjen
 Min ældste Son, Grev Herman — her min Datter,
 Comtesse Clara — hver med Lethed fatter.

Den unge Lærer yttred med et Smil,
 Idet geneert han sig paa Stolen vendte,
 Alt vist om Fattene ei var Tvivl —
 Hvorpaa med Hosten han sin Sætning endte.
 Derpaa udvikled han i den bekjendte
 Concise, indholdsrige Lærer=Stiil,
 For Hendes Naades Mening først at høre,
 Hvad Bei til Maalet bedst han troede føre.

Grevinden fandt hans Plan særdeles god;
 Og Adam strax nu lagde Haand paa Bærket,
 I det af ham med Alvor blev bemærket:
 At med Historien det slet kun stod,
 Naar ei den først, ved Geographi forstærket,
 Gik saa at sige Basis for sin Fod.
 De taler sandt, bemærked Fru Grevinden,
 Men let et Smil fløi Clara over Rinden.

Vor Helt det saae, og han betvivlede ikke,
 At jo hans Tale her var Smilets Grund;
 Thi blev end mere han alvorlig kun,
 Og i sin Uro, med forlegne Blikke,
 Han Kortet greb, som før sig han saae ligge,
 I det han gjentog: Her er Basis kun!
 Jeg gi'er Dem Ret, Grevinden maaled atter;
 End meer dog smilte Clara, hendes Datter.

Til Lykke blev vor Lærer ei det vaer,
 Det havde sikkert reent ham confunderet;
 Men alt han før den gamle Verden har,
 Hvori med Iver nu blev informeret.
 Saa smaat at spørge blev endog prøberet,
 Selv med Comtesse'n vegles Ord og Svar,
 Skjondt knap han vidste, hvordan ad sig bære,
 For slig en Skjonhed Geographi at lære.

Hr. Jacotots Methode gif ei an,
 Og den Lancasterske hjælp ikke heller;
 Thi greb han den, som bedst til daglig gjelder:
 Han brugte før han talte sin Forstand,
 Og ganske ligesvem han Alt fortæller,
 Saa uden Hovedbrud det fattes kan.
 Paa denne Viis han sad til Stolen muret,
 Til Klokken den slog Gæt paa Taffel-Uhret.

Da stod han op, og bort med Bux han gif,
 Med Timen og dens Indhold høist fornoiet;
 Thi stedse stod Comtesse'n ham for Diet,
 Hvis fine Kinder Purpurfarve fik,
 Dengang hun over Kortet hen laa boiet;
 Derhos han mindede sig et himmelsk Blik,
 Der havde truffet ham, dengang fra Lyrien
 Han hende viste Veien til Assyrien.

En Anden var der, som med muntert Sind,
 Da Timen endte, for sit Speil sig stillede,
 Og tænkte, da hun deri saae sit Billed:
 Saa ung en Lærer er dog ikke blind?
 Med Haanden her ved Lofferne hun pillede,
 Idet hun hviskede med et Smil paa Kind:
 Historien er ellers ei saa fjedelig!
 Man fører Krig, imens man lader fredelig.

Dg virkelig! Da otte Dage kun
 Historiens Bund af Adam var ransaget
 Dg ved de Romere han stod paa Grund:
 Da havde Claras skarpe Blik opdaget,
 At Marius fra Cimbrerne vandt Slaget
 Bed at forhale Striden Stund fra Stund;
 Thi traf hun sig bestandig meer tilbage,
 Som vilde reent hun Kampen sig unddrage.

Hun sad saa bly, saa takkefuld ved Bordet,
 Mens Adam, ligeoverfor, med Jld
 Nationers Belfærd satte kjæft paa Spil,
 Dg paa en Balplads stod til Slag omgjordet.
 Hun voved knap engang at tage Ordet,
 Naar ei Grevinden med en Stemme mild
 Forst havde sagt til hende: Bedste Clare!
 Du maa din Lærer paa hans Spørgsmaal svare.

Naar da hun talte, slog hun Diet ned,
 Dg nævnte hun blot Ord som Bestalinder,
 Strax farved Rødme hendes fine Kinder.
 Dg næsten lod det, som om hun var vred.
 Ved sligt et Syn blev ogsaa Adam hed,
 Skjøndt Grunden til det Hele ei han finder;
 Men fast for ham bestandig Tanken stod:
 Har den Elstværdige jeg gjort imod?

Naar han saa blev forknytt, da saae man tindre
 ComtesSENS skjonne, klare Dienpar,
 Og da hun havde Noget at erindre,
 Paa hvilket hun Hr. Homo bad om Svar.
 Da dvælte tidt hun længe ved det Mindre,
 Og ei for stort det Store hende var,
 For det at bruge til den Gld at nære,
 Hvorom hans Purpurfinder Vidne bære.

Han Lærer var, og hun Discipelinde!
 Hvad tænkte ogsaa Fru Grevinden paa,
 Der hver Dag rolig til i Timen saae?
 Han, fælsom Ungling — hun, en deilig Qvinde!
 Hvi randt det aldrig Greven dog i Minde,
 Saa han, skjøndt Fader, Tingen fort lod gaae?
 Jeg tænker, baade Greven og Grevinden
 Stod altfor høit, til her at lugte Binden.

Men Adam fik dens Styrke at fornemme,
 Thi skjøndt den blæste fra en Læbe huld,
 Saa blæste den dog næsten ham omfuld.
 Hvad enten han var ude eller hjemme,
 Hvad enten adspredt eller tankesfuld,
 Han aldrig Claras Billed kunde glemme.
 Hvor vidt endog hans Tanke fløi omkring,
 Bestandig danned det om ham en Ring.

Det var ham, som han aldrig forhen skued
 Et Bæsen, saa romantisk, underfuldt;
 Som Livets Tæppe var medeet oprull't,
 Saa i sin Herlighed dets Scene lued;
 Som var den Blomst skudt frem, der mest ham hued,
 Den Skat opdaget, der ham før var dulgt;
 Som alle andre Damer Jntet vare,
 I Forhold til den noble, fine Clare. —

En Maaned alt han havde underviist,
 Og han og Clara blev nu meer bekjendte,
 Alt som af Rundskabstræet meer blev spiißt.
 Men nu desværre det sig ofte hændte,
 At Fru Grevinden førend Timen endte,
 Naar Tidens rette Brug hun havde priißt,
 Gik ud af Salen for sit Huus at passe,
 Thi af Forretninger der laa en Masse.

Paa sliq en Dag Cleopatras Historie
 Blev fremstilt med Begeistring af vor Helt;
 Thi lig et Tryllesagn, af Klio meldt,
 Stod Tryllerindens Liv for hans Memorie.
 Man hende saae paa Thronen stolt i Glorie,
 Og ydmyg saa i Cæsars Arm og Telt.
 Hvad Denne havde saaet, Antonius hosted;
 Tilfidsst hun laa med Slangebids i Brystet.

Dg medens herligt som i fordums Dage
 Egyptens Dronning fremsteg i sin Pragt,
 Sad Clara, ung og deilig, læn't tilbage
 Paa Stolen i sin hvide Morgendragt.
 Med Begesingren støtter hun sin Hage,
 Som til et Tegn paa, at hun giver Agt;
 Den anden Haand ved Barmens Sloise piller,
 Dg lig en glandsfuld Stjerne Diet spiller.

Saa fulgte med begejstret Blik hun Gangen
 Af det vidunderlige Liv, og nu,
 Mens Adam tang, af hendes Skjønhed fangen,
 Slog Diet ned til Jorden hun med Blu.
 Halv for sig selv da hvisker hun: Jeg Slangen
 Her ved mit Hjerte tænker mig med Gru.
 Dg hendes Bryst sig hæved som i Vaanden,
 Mens Hjertet let hun tryffede med Haanden.

Reent fra Concepterne vor Helt da gik;
 Sin Puls han dobbelt heftig folte banke,
 Imens sig heelt afdækket for hans Tanke
 Det skjønne Bryst, som Slangen gav et Stik.
 Han knap saamegen Fatning kunde sanke,
 At Grevens Sonner og et Spørgsmaal fik;
 Thi Clara med Cleopatra forvirred
 Hans Hoved, saa hans Tanke vildt omirred. —

En anden Dag end meer han maa sig hærde.
 Culturstorien afhandlet blev,
 Og blandt de store Mænd, som Bøger skrev,
 Og ret i Middelalderen var paaferde,
 Kom Adam, mens i Talen om han drev,
 Nu og til Navnet paa den gamle Lærde,
 Hvis Skjæbne dybt i Hjertet Mange skar:
 Den vidtberømte Franskmænd, Abailard.

Bed dette Navn opmærksom blev vor Clare,
 Der den Dag overmaade mild var stemt:
 Hun spurgte fort, og Adam maatte svare
 Paa Ting, som næsten reent han havde glemt.
 Det Spørgsmaal bragte ham især i Fare,
 Hvormed hun halv undseelig, halv i Skjemt,
 Midt under Talen ham meddeet bærer:
 Var Abailard ei Heloises Lærer?

Han maatte svare Ja, men selv han saae sig
 I samme Dieblif som Abailard;
 Thi Claras Dine seer han hvile paa sig
 Med alt det Udtryk Heloises har.
 Med Smil hun vedblev: Man kan ei forstaae sig
 Paa den Historie, hvordan den var.
 Vil De, Hr. Homo, mig den Godhed vise,
 Her at fortælle Lidt om Heloise?

Hvad skulde dog den unge Lærer gjøre?
 Som Fisk paa Krog sad fangen her han fast;
 Han maatte nu sig vende, dreie, rore,
 Beständig holdt ham Krogen, som ei brast.
 Saa godt som muligt samled han i Hast
 Hvad der af Damens Liv var værd at høre;
 Han fulgte hende selv paa Gravens Bei,
 Kun Onkens Grusomhed omtaltes ei.

Hvor lyttede Comtesse'n til saa stille!
 Hvor hang ved hendes Lærer hendes Blik!
 Hvor modigt Præg dog hendes Ansigt fik,
 Dengang de Elskende det gif saa ilde!
 Men snart det vexled: Taarer næsten trille,
 Dengang de beggeto i Kloster gif;
 Ja hendes Læbe sagte hvistled Amen,
 Dengang tilsidst man dem begravet sammen.

Min Læser vil jeg troe alt her har nok,
 Thi meer end nok vor Adam havde længe;
 Han gjerne havde Lyst til sig at hænge,
 Naar blot det kunde skee med Claras Lof.
 Endnu af Lidelser en mægtig Skof
 Hans piinte Bryst dog skulde gjennemtrænge;
 Thi hvis hun farlig var naar hun var rorende,
 Var munter hun om muligt meer forførende.

Da tjente alle Ting til Spillebold
 For hendes Spil med Ord og hendes Luner;
 Da — mens hun Roser op til Læben holdt —
 Hun spurgte Adam, om han raaded Luner?
 Da blæste hun for Nero i Vasuner,
 Mens Catos Dyder hun omtalte foldt;
 Da Catilina stærkt hun protegeerte,
 Og sødt den gamle Cicero railleerte.

Men naar, af hendes Munterhed henreven,
 Den unge Lærer Munden fik paa Gang,
 Og ret var oprømt og fornøiet bleven
 Og tappert holdt i Taler hendes Stang:
 Da blev meddeet hun Datteren af Greven,
 Og fra Materien hun ofte sprang
 Med disse Ord: Vi maae forkorte Stoffet!
 Jeg har ei Tid! Jeg skal idag til Hoffet.

Strax i sit Intet styrted Adam ned,
 Han endte Timen og hans Hjerte bæved;
 Og naar paa Gaden nu sit Blik han hæved,
 Imedens Kind og Pande blussede hed:
 Da Claras Høihed ham for Die svæved,
 Mens for sin Ringhed neppe Plads han veed.
 Han Borgerstanden var, og hun Noblessen,
 Han Præstesonnen var, og hun Comtessen.

Der kom en Feber i hans unge Blod;
 Om Ratten, naar han laa i sin Alkove,
 Han aldrig mere rolig kunde sove,
 Thi Dagens Tanke aldrig ham forlod.
 Han — for saa fry — saa fattig blev paa Mod,
 At knap han meer at sukke turde vove;
 Han — for saa frisk, saa modsat reent af myg —
 Som oftest nu sig fælte hjertesyg.

Naar ind han traadte kun af Grevens Port,
 Strax blev han bleg og af en Gysen rystet,
 Thi nu det gjaldt jo: pine eller trøstet;
 Men hvilken Lod det blev, var uafgjort.
 Naar ud han kom igjen og havde hostet
 Af, blot et Smil, hvor blev hans Haab da stort!
 Sit Hoved hæved han, sin Dragt han pudsede,
 Og hoit i Purpurrodt hans Kinder blussede.

Da mangengang han tog en Leiehest,
 Og ud i Frihed rast han galopeerte,
 Imens hans Tanke sødt sig amuseerte
 Bed gyldne Dromme som den kunde bedst.
 Dog naar hans Haab og Drom nu ret floreerte,
 Strax kom Forstanden med sin skarpe Blæst,
 Der ved prosaisk Klarhed sig anmelder,
 Og ned som Taage sank hans Lustcasteller.

Hun kan dog ingenfinde blive min!
 (Her hug han begge Sporer dybt i Hesten)
 Hun er en Blomst, for mig for stolt og siin!
 (Her knapped op for Kjolen han og Vesten)
 Af, hendes Skjønhed bliver min Ruin!
 Den er det allerede, troer jeg næsten;
 Her af hans Haand sank begge Toiler ned,
 Og sagte, Gud for Gud, igjen han red.

Er hun mig huld? (nu videre han tænkte)
 Hvor er Draklet, som mig gi'er et Svar?
 Med Sandhed kan jeg sige, jeg en Mængde
 Beviser paa særdeles Godhed har —
 Og dog (her atter mørkt hans Blik sig sænkte)
 Tidt modsat hun af kjærlig ogsaa var.
 O, at et sikkert Tegn blev aabenbaret,
 Hvori mit stolte Haab laa sødt besvaret!

Men Svaret vanskeligt her skulde være;
 Thi Clara, troer jeg, vidste selv ei ret,
 Hvordan hun egentlig nu havde det,
 Og hvad i hendes Hjerter var igjære.
 Sin egen Værdighed hun holdt i Væge,
 Og afgjort er det, at hun var coquet;
 Dog troer jeg virkelig, at Amor spilled
 En Rolle med, hvergang hun Adam drilled.

For Døren var det vigtige Moment,
 Som Intet skulde bringe paa det Rene,
 Men aabne for vor Helt en anden Scene,
 Hvis Epil ham reent var nyt og ubekjendt.
 Den romerske Historie var endt,
 Og nu igjennem løb man den alene,
 For sig at prente dybt i Hu og Sind
 De vigtigste af dens Momenter ind.

Det var en dunkel Dag i Februar
 Da Kloffen Tre til Timen Adam mødte.
 I Salen seer Grevinden han at skjøtte
 Sig selv ved noget Arbeid, som hun har;
 Ved Bordet sidder Clara som en Støtte,
 Den fine Haand det skjønne Hoved bar,
 Og lidt moqueert hun var, saavidt han skjønner;
 Til Læsning mangled den Dag Grevens Sonner.

Sit Hjertes Blussen han fornemmer alt,
 Da hen til Bordet han urolig haster;
 Men Clara knap et Ord paa ham kaster,
 Og atter Feberfulde paa ham faldt.
 Da blev af Salen ud Grevinden kaldt,
 Thi kommen i Visit var Baron Aster;
 Og om Historien alene vare
 Nu Helten Adam og Heltinden Clare.

Bed det Moment hos Romerne de staae,
 Hvori Lex Canuleia vinder Seier,
 Saa endelig Patricier og Plebeier
 I Ægteskabets Nag tør sammen gaae.
 Hoit denne Lov vor Adam prise maa,
 Thi (sagde han) naar Alt man overveier,
 Man seer, at Romerfolkets Størhed kun
 Bed Lovens Virkning fik sin faste Grund.

Naiv han var, man kan det ikke negte;
 Han tænkte virkelig ei her paa sig,
 Og for sin Sætning vedblev han at fegte,
 Til Clara ham i Ord erklærer Krig,
 Og paaftaaer, at hans Slutning ei er ægte.
 Heelt modsat, sagde hun, det tykkes mig:
 Jeg holder for, at Rom just gif tilgrunde,
 Fordi Plebei'r Patricier ægte kunde.

Bed disse Ord blev Adam purpurrod,
 Men strax med Blegghed dog hans Farve skifter,
 Thi Clara bliver ved: i Morfskabskrifter,
 I Eventyr det gjelde kan til Rod,
 At sig Prindsessen der med Slaven gifter,
 Og bliver tro sin Husbond til hans Død;
 Men her i Verden, i den virkelige,
 Der gjelder Ordet: Lige søger Lige.

Guldkommen sand er vistnok Deres Mening,
 (Kaldt Adam ind med stærkt bevæget Røst)
 Hvis der var Spørgsmaal om en dansk Forening,
 Og ei om Folket paa Italiens Kyst.
 Men selv — her i hans Blik der kom Forstening
 Og svagere blev Stemmen i hans Bryst —
 Men selv i Norden vil man jo fortælle,
 Kan af og til Undtagelser dog gjælde.

Ja vist! af Taaber der jo gives flere,
 Gjensvared ham Comtesse'n strengt og koldt,
 Hvorpaa sit Hoved bort hun vendte stolt,
 Og lod sit Blik i Luften promenere.
 Da knap den unge Lærer udholdt mere
 Den Piinsel, som hans Hjerte blev forvoldt;
 Sit Landkort og sin Bog han sammen lagde,
 Og, reisende fra Stolen sig, han sagde:

Maaskee jeg for idag Farvel tør byde,
 Og først gaae videre den næste Gang;
 Med Roms Historie vi vil afbryde,
 Desværre frygter jeg, den var for lang.
 Han bukkede og gif — og Talens Klang
 For Dret hørte Clara længe lyde;
 Hun havde gjerne ham tilbage kaldt,
 Og ved et Ord, et Smil udjævnet Alt.

Hvor var idag jeg ogsaa i Humeur!
 (Saa Monologen lod i hendes Indre)
 Men hvorfor vilde ogsaa Mo'er forhindre,
 At jeg et Shavl fik af en rød Couleur?
 Det ei min Hensigt var ham reent at splintre;
 Han saa elskværdig er som han var før,
 Men næste Fredag Alt jeg godt vil gjøre,
 Kun gode Ord han da skal faae at høre.

Saa tænkte Clara — ganske anderledes
 Uroligt gik det til nu i vor Helt,
 Der foer aasted saa mørk som Nattens Felt,
 Mens meer og meer ham Hjerteblodet hedes.
 Paa Veien blev han af og til udfjeldt,
 Og „see Dem for“ af mangen En der bedes;
 Thi blind af Videnskab, af Clara fuld,
 Hveranden han paa Gaden løb omfuld.

Han kom til Hjemmets Dør. Af Trappen iilde
 Han op med stormende og stærke Skridt;
 Selv i sit Kammer aanded ei han frit,
 Hans Læbe brændte mens den bittert smilte.
 Frem og tilbage vandred han og hvile
 Sit Hoved i sin Haand og standsed tidt,
 For i et Suf paa eengang frem at trænge
 Den Smerte, som hans Hjerte vilde sprænge.

Afbrudte Ord der fra hans Læber fløi,
 Som om hans urofulde Tilstand mindede:
 Du falske Haab, der grusomt for mig loi! —
 Sluft er den Stjerne, som saa deilig skinned! —
 O, tykke Mørke, som mit Die blindede! —
 O, dybe Fald fra Flugten himmelhoi! —
 Hvad er et Smil, et Blik? — Hvorfor mig svare
 Saa koldt og haardt? — O, Clare! Clare! Clare!

Mørket faldt paa, men op og ned dog gif
 Endnu paa samme Viis han i sit Kammer;
 Da aabned Døren sig — et Lys der flammer,
 Og Bertens Pige staaer nu for hans Blik,
 Den lille Lotte, der undseelig stammer:
 Vil ikke Hr. Studenten efter Skif
 Ha'e Lys og Ild? Jeg Vindebrænde hentede,
 Og at De skulde kalde længst jeg ventede.

„Her er jo hedt som i et Helved næsten!“
 Ih Gud, Hr. Homo! her er bittert koldt,
 Og udenfor der flyger Sne med Blæsten,
 Som længer end en Time ved har holdt. —
 „Saa lad da Lyset staae og bring forresten
 Mig kun den Ild, som har dig Skrupler voldt.“
 Her paa sin Sopha Plads han monne tage,
 Og Lotte gif, men kom med Ild tilbage.

Paa Knæ hun foran Kaffelovnen laa,
 Som næsten fuld hun stablede med Brænde;
 Og Adams Die, som hang fast ved hende,
 At fjøn hun var, for første Gang nu saae.
 Det runde Been, iført en Strømpe blaa,
 Tilsyne kommer, da hun vil sig vende;
 Og som hun bøiet nedad laa saa nydelig,
 Det skjønne Bryst han skuer ganske tydelig.

Nu blussende fra Gulvet staaer hun op,
 Men da hun gaae vil, Adam hende standser,
 Idet med Armen hendes Liv han frandser
 Og til den Hengstelige raaber: stop!
 Den lille Lotte næsten taber Sandser
 Og dreier i hans Arm sig som en Top,
 Hvorpaa hun siger med forvirret Stemme:
 Jeg ned nu maa, thi jeg er ene hjemme.

Men Adam hvisker: bliv du hos mig, Lotte!
 Som aldrig før jeg er bedrovet nu.
 Af, for de Krænkelse, jeg lide maatte,
 Med lidt Guldsalighed mig troste du!
 Dit Hjertes Omhed randt mig tidt ihu,
 Du er saa god, du vil mig ikke spotte;
 Til Trost jeg trænger af en kjærlig Aand,
 Og blidt er jo dit Die, blod din Haand.

Men Lotte svarer med bevæget Stemme,
 Thi alt forlængst var hun Studenten god:
 Saa har man Dem, Hr. Homo, gjort imod?
 Jeg syntes nok jeg kunde det fornemme.
 Jeg gjerne blev, hvis blot til mig det stod,
 Men nede der som sagt er Ingen hjemme —
 Slip, slip mig dog! De maa ei saa mig friste!
 En fattig Pige Vre har at miste.

Men Adam hørte meer ei Vrens Grunde,
 Der doved blev af Stormen i hans Barm;
 Hans Kind og Puls nu blussede febervarm,
 Og snart flod sammen hans og Lottes Munde.
 „O Lotte! dersom du mig elste kunde“ —
 Her fast om hendes Liv han slog sin Arm,
 Og Pigen, som imod ei kunde stride,
 Draf ned han paa sin Sopha ved sin Side.

Alk nei, Hr. Homo! hvortil skal det føre?
 De veed jo sagtens, at jeg har Dem kjær.
 Hvis lidt De holder af mig, lad Dem røre,
 Og kom mig endelig dog ei saa nær!
 Men det var Præken for det dove Dre,
 Sin egen Lyst han elskede nu især;
 Med varme Kys til Brud han hende faared,
 Og Lotte, der kun sukede, han bedaared.

Forunderligt er Menneskenes Sind!

Ja, hvor er vel den Vise, som forstod'et?

Den som til smaa Bedrifter mangler Modet,

Gaaer paa de store tidt med Vethed ind;

Den som i Slagsmaal strax faaer Skræk i Blodet,

Bli'er i Bataillen reent for Faren blind;

Den som en Glara neppe tør berøre,

Ei bærer for en Lotte at forføre.

Og underlig er Skjæbnens Labyrinth!

Fordi Comtesens Schavt blev høirodt ikke,

Saa maatte Harmen hendes Stoltthed prikke,

Og imod Adam blev hun haard som Flint.

Paa Grund heraf omtaagedes hans Blikke,

Saa reent hans Die blev for Vren blindt;

Paa Grund af denne Grund fik Magt den Onde,

Og — stakkels Lotte maatte gaae tilgrunde.

Som sagt, forsmaaet af en coquet Comtesse,

Hvem end han elsked af sit Hjertes Magt,

Tog Adam nu en Pige til Maitresse,

Der aldrig havde Snarer for ham lagt.

I denne Ruus, som han forøged stedse,

En Maaned næsten havde han tilbragt,

En Anden blendende, og selv forblindet —

Da pludselig faldt fra hans Die Bindet.

Hvad er en Videnskab? Et Bolgeslag,
 Der slynger imod Himlen op vort Hjerte,
 Og kaster som et sønderslaget Brag
 Det saa i Dybet ned til Qual og Smerte!
 Det Lynet er, der flammer som en Kjerte
 Høit under Tordenstyens mørke Tag;
 Det Rosen er og Rosens Torn, som piner;
 Det Solglimt er paa styrkende Laviner.

Hvad er en Videnskab? Et bandlyst Ord!
 Et Offer, som af Skjalde sønderskæres,
 En Syndebuk, hvem Præster Døden svoer!
 Og dog en Lærer, som kan ei undværes,
 Hvis Lærdom vel fortærer og fortæres,
 Men hvori Næring dog for Livet boer;
 Thi naar vor Aand har Videnskab til Amme,
 Bort Hjerte har i Videnskab det Samme.

Det gaaer saa selfomt til paa denne Jord,
 Hvor Skal fra Kjerne man ei længer skiller,
 Hvor Lognen i sit Net Alverden hilder,
 Saa Sandhed næsten intetsteds nu boer.
 Det, som er smaat, det Stores Rolle spiller,
 Det, som er dødt, lyslevende man troer,
 Det, som er kroget, skuer man som lige,
 Det, som er fattigt, gjelder for det Rige.

Vi gaae saa roligt hen ad Livets Bei,
 Og dybt i Slummer falder snart hveranden:
 Een ved bestandig Fjlen med Forstanden,
 Og Een fordi Forstand han bruger ei.
 Vi gaae saa trygge, baade du og jeg,
 Med Bind for Diet og med Fjæl for Panden,
 Og finde Alt naturligt hvad der skeer,
 Og tænke aldrig paa, hvad ei vi seer —

Da lyner det, da tordner det foroven,
 Og bævende det svarer fra vort Bryst;
 Da stiger Stormens Susen, som i Skoven,
 Naar Angst og Rædsel fødes af dens Røst;
 Da bruser Havet, mens det taarner Boven
 Og atter knuser den i Kampens Lyst;
 Da stjælve Stjernerne, mens Lynet glimter,
 Mens Underverd'nens Afgrundsdyb man skimter.

Vi vaagne op, og i vort Bryst vi sukke,
 Og skue Verden heel forandret nu;
 Og zittrende vort Die vi oplukke
 For Himmel, Helvede, med Lyst og Gru.
 Vel kan ei Sindet meer sig sorgløst vugge,
 Vel brast som Boblen Haabets Drom itu;
 Men Hjertet vakktes, om det end med Qualer
 Sin Bæffer og sin Lærer dyrt betaler.

Og Adam vaffes — O, hvor har jeg været!
 Saa til sig selv en Morgen talte han,
 Idet han reiste sig paa Sengens Rand,
 Ei meer af Videnskabens Baand omsnæret,
 Thi ud hans hede Blod nu havde gjæret:
 O, hvilket Elor omtaaged min Forstand!
 O, hvilket Mørke har mit Die dækket!
 For sildig, af, for sildig blev jeg vækket!

Hvor var det muligt dog, fra Stund til Stund
 Paa denne falske Drom mit Haab at vugge,
 Og mine Dine for den Sandhed lufte,
 At hendes kolde Hjerte leged kun?
 Hvor var det muligt, at i Sjælens Bund
 Jeg ikke mærkede de dybe Sukke,
 Saa jeg mig selv behandlede saa haardt,
 Og kom igjen, skjøndt idelig stødt bort?

Og havde dog mig selv jeg kun bedraget!
 O, havde i Forblindelse jeg vildt
 Dog ei Ustyldighedens Fred forspildt! —
 Her i hans Indre blev saa heftigt Raget,
 At hurtig (da først Toiet paa var taget)
 Han ilede ud, at faae sin Uro stilt;
 Men skjøndt den hele By omkring han stripped,
 Dog allevegne Trosten for ham glipped.

Hvorhen endog hans Fodder monne gaae,
 Ulykkes-Kammerater paa han stodte:
 Det var jo lutter Lidende, han mødte,
 Hvem Skjæbneforsæt tungt paa Skuldren laa;
 Det var jo lutter Folk, hvis Hjertes blodte,
 Hvem Sorgen ud af Dinene man saae;
 Der Alle haardt paa Livets Byrde slæbte,
 Og efter Lindring, efter Lise stræbte.

Ei for saa mange Syge, Halte, Blinde,
 Ugle og Fattige han fik at see,
 Og hvor han ei traf paa den ydre Bee,
 Han skued den, der var i Hjertet inde.
 Blandt Andre traf han en forløren Qvinde,
 Hvis Rosenlæber ham imøde lee,
 Men let igjennem Smilet han opdager
 Den Angst og Uro, som i Barmen nager.

Har da paa eengang Verden skiftet Ramme?
 Sorgmodig hvisked han, mens rundt han seer;
 Det hele Liv jeg kjender ikke meer,
 Alt er forvandlet, Intet er det Samme.
 Fra intet Die Glæden rigtig leer,
 Og alle Haabets Vinger hænge lamme,
 Og boiet under Syndens, Sorgens Vægt.
 Sin Gang mod Graven gaaer den hele Slægt.

Da gjennem Marv og Been han følte skære
 Siin Smerte, som Enhver i Stovet fød
 Af egen Livserfaring faaer at lære,
 Mens Følelsen endnu er siin og blød:
 Hvordan et Menneſke tidt har at bære
 Ei blot ſin egen, men ſin Næſtes Nød;
 Hvordan, lig Atlas, Jorden og dens Jammer
 Den Enfelte til Byrde her annammer.

Thi ſtundom i den ſtore Kreds man ſtaaer,
 Hvor Alle danne Led af ſamme Kjæde,
 Hvad enten denne Sorg er eller Glæde;
 Og hvor det Slag, der ned electriſt ſlaaer
 I Gen, er i den hele Kreds tilſtede,
 Og ſom et Lyn igjennem Alle gaaer.
 Fordeelt er Slagets Kræfter paa det Hele,
 Dog bæres heelt det af de mindſte Dele. —

Med et paa Troſt og Lindring opſat Hjerte
 Omkring paa denne Viis vor Helt nu drev;
 Men hele Dagen kun forſpildt ham blev,
 Thi faſt af hvert et Syn han ſuged Smerte.
 Paa Himmelbuen tændt ſtod Lunas Kjerte,
 Da ved ſin Bolig Døren op han rev
 Og ſteg tilveirs igjen, indsvøbt i Rappen —
 Der ſtaffels Lotte ſad og græd paa Trappen.

Men Adam lod som ei han hende saae;
 Hvor kunde han til Trøst en Anden være?
 Han, som med Rød og neppe kunde bære
 Den Vægt, der paa hans egne Skuldre laa.
 Haardt ham i Hjertet Pigens Suk dog skære,
 Idet forbi han hurtig monne gaae,
 Og i sit Kammer dybt som hende sukked
 Han selv, da Døren efter sig han lukked.

Hvad er dog Tiden! tænkte han igjen,
 Idet han foran Døren ned sig satte,
 Og saae paa Jlden ind, hvis Luer matte
 En Gysning over Gulvet kasted hen:
 Det, at den været har, hvo kan det fatte,
 Da Diebliffet ei kan standse den?
 At den er til, idet forbi den haster,
 Det kjendes kun af Skyggen, som den faster.

At virkelig knap for en Maaned siden
 Her foran Kaffelovnen Lotte laa,
 Imens jeg selv i hende hele Tiden
 En Gjenstand for mit Hjertets Attraa saae —
 Hvor kunde jeg dog Dette nu forstaae,
 Hvis ikke hendes Taarer, hendes Viden,
 Hvis ei mit eget Suk, min egen Dom
 Mig mindede uafsladelig derom?

Og er jeg selv da ikke gammel bleven?
 Er ei min Ungdom med dens Lyst forbi?
 Er ikke Kjærlighedens Krands afreven,
 Og Venskabs Blomster faldet paa min Sti?
 Hvad er en qvalfuld og en haabløs Leven,
 Naar Sjælen ei kan aande frisk og fri,
 Naar rundt om sig man seer Fortabtes Trængsel,
 Mens selv man smægter i et dunkelt Fængsel!

Saa taled atter med sig selv vor Helt;
 Han stod jo i de fulde Ungdomsdage,
 Hvor til det Yderste man iler snelt;
 Hvor man, saavel i Jubel som i Klage,
 Ved hoit at stige vil sig selv behage,
 Og føre non plus ultra i sit Felt;
 Hvor hvert et Mellemled man springer over,
 Og hvor Pistolskud lyde som Kartover. —

Men til den indre Braad for Adam kom
 Nu og de ydre Torne, skarpe, hvassse:
 Af Underviisningstimer han en Masse
 Længst havde mistet, og for flere, som
 Man saae ham høist uordentligt at passe,
 Der sloges i den sidste Tid en Bom.
 Sin Kasses nære Dod med Skræk han sporer,
 Just som der Liv kom i hans Creditorer.

Fra Brev de Fik, fra hvem han udeblev
 En Maaned alt som syg, da end han ikke
 Var hærdet til at møde Claras Bliffe,
 Og heller ei hans Kraft saa vidt det drev,
 At Afbud han for stedse vilde skikke:
 Fra Brev de Fik han modtog nu et Brev,
 Hvori Høifsamme for hans Flid ham takked,
 Og derpaa om sin nye Lærer snakked.

Da Brevets Læsning Adam havde endt,
 Og indeni den Pengesum var funden,
 Hvori hans Løn som Lærer blev ham sendt,
 Udbød han med et bittert Smil om Munden:
 Bort Livs Gevinst og Tab i Regnskabsstunden
 Man siger vil gaae lige op omtrent,
 Men at ei Stik det holder, jeg har fundet:
 Mit Hjertes No gif tabt — hvad har jeg vundet?

Men det skal blive anderledes! Ja,
 Jeg foler endnu Kraft i mine Aarer;
 Feigt at fortvivle passer sig for Daarer,
 Saa lad paa eengang Mand mig blive da!
 Jeg vil ei mere skue Lottes Taarer,
 Jeg maa i Frihed, jeg maa bort herfra!
 Et stille Fristed vil jeg mig betrygge,
 Jeg virke vil, jeg paa mig selv vil bygge!

Saa tænkte stolt vor Helt, da et Logis
 Han leied sig i Byens anden Ende,
 Hvor Verden og dens Larm knap gif forbi.
 Til Lotte med et Brev han monne sende
 (Paa fem Rigsdaler nær, som gif til Brænde)
 Sin hele Skat: af Specier tre Gang' Ti.
 I Brevet fik, som altid, Skjæbnen Skylden,
 Fordi hans Kjærlighed blev lagt paa Hylden.

Da Brevet bortsendt var, hvor blev han let!
 Men samme Dag han modtog selv et andet,
 Der som et Tordenslag ham rorte ret.
 Hans Fader nemlig skrev fra Jydelandet:
 At mellem Creditorer presset tæt,
 Og med en Fremtids-Udsigt mørk og blandet,
 Han nødtes til at spare, knibe — kort,
 At lade Hjælp til Sønnen falde bort.

Du vil — saa skrev han — altsaa ei modtage
 De maanedlige femten Daler meer,
 For atter klar jeg Horizonten seer.
 At skrive Dette vilde dybt mig nage,
 Hvis Lyffens Stjerne gif for dig tilbage,
 Og ikke fremad, som jo nu det skeer;
 Men selv du har din Status priist utrolig,
 Saa jeg med Hensyn hertil dog er rolig.

Der laa nu Adams hele Existens!
 Paa disse femten Daler var der bygget
 Som paa en Grundvold for den, alt imens
 Den ret ved Underviisning blev betrygget.
 Nu var hans Fremtid ganske overskygget,
 Hans Haab var ude og hans Pung var lens;
 Og nu han havde, for at subsistere,
 Det ene Middel kun, at informere.

Men som en Helt han tog paa Værket fat.
 I Timers Glid man saae ham daglig bære,
 Saa ret Taalmodighed han kunde lære
 Fra lyse Morgen til den mørke Nat.
 Med ussel Løn tilfreds han maatte være,
 Da sig i Miscredit han havde sat;
 En Institutbestyrer gi'er det Noieste,
 Og sex Mark vandt han daglig i det Hoieste.

Dog denne Sum, hvor kunde den forslaae
 Til Creditorerne, som nu beleired
 Ham Dag og Nat, og høit Triumfer feired,
 Mens dybt tilskamme selv han maatte staae?
 Om ogsaa han i Talen Gen beseired,
 Strax kom en Anden lige ovenpaa,
 Og holdt ham under Næsen op Beviserne,
 Og trued ham med Sættene i Aviserne.

Endnu dog Adam ei lod Modet falde,
 Han gjorde Alt, hvad kun man gjøre kan:
 Han feied Uhr og Bøger ud paaftand,
 Han folgte sine bedste Klæder alle,
 Han kun beholdt en Vest med Striber smalle,
 Af, som han havde baaret den Dag han
 Sig Claras Billed havde først indprentet
 Og Spiren til sin Videnskab sig hentet.

Men dengang Alt var borte, og han saae
 Sig selv i Speilet nu med gamle Buxer,
 Iført en luslidt Kjole, mørkegraa,
 Dig Fæstnings-slaver og lig Skolesluser:
 Da paa hans Pande Beemodsskyer staae,
 Og neppe Sorgen i sit Bryst han duxer.
 Han havde lovet vel at staae som Mand,
 Men neppe Byrden dog han bære kan.

Dog bar han den — men naar han gif til Skolen,
 Ei meer i Hovedgaderne han kom;
 De store Torve gif han udenom,
 Og vogted vel sig for at sees i Solen.
 Den havde aabenbaret jo paa Kjolen
 Hver Brost, og hver en Plet, for Farve tom.
 Igjennem Stræderne med Haand paa Ryggen
 (Thi Knapper mangled) sneg han sig i Skyggen.

Blev blot i Fraastand vaer han en Bekjendt,
 Strax traf han Hatteskjyggen ned i Panden,
 Og end mod Jorden var hans Die vendt,
 Skjondt alt ham længe var forbi den Anden;
 Og blev ved skjonne Damers Syn han blend't,
 Der svæved silkeklædt paa Fortogs-Randen,
 Men ei hans Ringhed skjenked mindste Blik,
 Hvor da hans Hjerte folte Stif paa Stif!

For ham var Gensomheden kun tilbage,
 For ham var Nydelsernes Tid forbi,
 Og Skolens Fængsel han kun trælled i,
 For at opholde glædetomme Dage!
 Hver Dag paany han gjentog denne Klage,
 Naar han paa Gaden gif sin vante Sti;
 Men bort med Klage! Der er Institutet,
 Der er det Fængsel, hvor han ind er sluttet!

Og virkelig! her sidder han som Fange
 Fra Morgen indtil Aften nu hver Dag,
 Og underviser, gjennem Timer lange,
 Halvvøgne Dreng, dem til lidt Behag.
 Her repeterer han de tusind Gange
 Den samme Sætning og den samme Sag;
 Her gaaer fra første Glasfe han til anden,
 Og præker sig hver Tanke ud af Panden.

Her, efter Time Time, ufravigelig
 Han tygger om igjen de gamle Straa,
 Og deler ud dem i Portioner ligelig,
 For næste Dag tilbage dem at faae.
 Her efter Frihed smægter han usigelig,
 Imens sin Byrde træt han slæber paa;
 Her i sin Gjerning har han alt bemærket,
 At det er Lyften kun, som driver Værket.

Naar Dagen er forbi og Skolen ender,
 Og Alt til Hvile stunder imod Nat,
 Da til sit Hjem han mørk tilbage vender,
 At tage paa sit Embedsstudium fat.
 Knap dog et Bogstav han i Bogen fjender,
 Af alle Aander er hans Aand forladt;
 Og Maaneder randt hen paa denne Maade,
 Saa at tilsidst ham Frihed blev en Gaade.

Men hvormed lignes skal den Aand, der gaaer
 Ud fra det Paradiis, som sit den troede,
 Bort fra den Glæde, hvortil fast den groede,
 Naar Sorgens Budskab den for Alvor faaer?
 Den er lig Folket, der paa Sletten boede
 I Fred og Trygghed gjennem mange Aar,
 Men nu medeet — thi fjender Landet hæрге —
 Maa søge Tilflugt blandt de høie Bjerge.

Der gjelder det at taale barske Vinde,
 Og, medens Fossen styrter vild forbi,
 At vandre paa den snevre Klippesti,
 Og i den mørke Granskov Bei at finde;
 At stige dristig mod den steile Tinde,
 Og ei det dybe Svælg at styrte i;
 At vænne sig til Horizontens Ramme,
 Hvor Verdens Billed er ei meer det samme.

Men Noden just en Lærer bli'er for dem;
 Og, skjøndt med Suk, de reise deres Hytte,
 Hvor Hjeldets nogne Bægge dem beskytte,
 Naar Uveir og Raviner bryde frem.
 For Jagtens Baaben Spaden bort de bytte
 Og søge Dyret i dets ode Hjem;
 Og opad gaaer det, over Sneens Dække,
 Opad hvor Kampen truer, Farer skrække.

Da først den skjulte Kraft sig aabenbarer,
 Der slumred i det før saa bløde Bryst;
 Da først det forhen sløve Blik sig klarer,
 Og Sjæl og Arm sig hæder ved hver Dyst;
 Da vænner Dret sig til Stormens Rost,
 Naar med sin Buldren den forbi det farer;
 Og snart i denne Luft, der styrker, koler,
 Som i sit Element sig Hjertet foler.

Naar stundom da fra Fjeldets nogne Bunde,
 Halv i Begeistring, med Medlidenhed,
 De flue ned i Dalens Skjød og ned
 Mod deres Fortids lyffelige Lande:
 Der hvor sig Frygt og Haab bestandig blande,
 Hvor Tryghed boer, men Trældom nær derved:
 Da — selv paa Randen af en Afgrunds Kloster —
 En Følelse af Frihed stolt dem løfter.

Saaledes og med Den, hvem Sorgen vækker,
 Naar i sig selv kun modig ind han gaaer,
 Skjøndt Sjælens dunkle Region ham skrækker
 Og for dens Dybder svimlende han staaer:
 Tilfidsst ham Aandens Rige til sig trækker,
 Saa han i det sit Hjem og Fristed faaer;
 Mens Den, der modløs sørger, kun omvanker,
 Som en Forvilt, i savnopsfyldte Tanker.

Og modløs Adam var, skjøndt paa det Sidste
 Han greb til Biblen og sit Testament,
 For under Læsning Trosten ind at liste
 I Sjælen, der var angstfuld og bespændt.
 Men hvordan gif det? Selv han ei det vidste;
 Ham Trostens Aand jo havde Ryggen vendt;
 Hvorfor han ogsaa selv den vender Ryggen
 For ny Philosophi, der kom fra Trykken.

Her, tænkte han, maa Hjælpen dog vel findes;
 Fortalerne det love jo saa vist.
 Thi vandt han op det fine Garn, der spindes
 Og tvindes sammen med saamegen List;
 Men stod ved Knudens Løsning han tilsidst,
 Systemets Ledetraad han ene mindes.
 Begrebet, ei dets Indhold, Væren gjaldt,
 Ideen fik han, ikke dens Gehalt.

Han kasted hen de vidtberømte Bøger,
 Der gav Begrebet Trost, men ingen Trost;
 Tilbage til sig selv igjen han søger,
 Til Livets Kilder i sit eget Bryst.
 Men skjøndt sin Tankes Udsæd han forøger,
 For ham bestandig blev der fattig Høst;
 Hvor høit endog hans Sjæl maa Lyst forlange,
 I alle Toner gjenlød Sorgens Sange.

— En Søndag stod ved Bindevet han som bunden,
 Thi hele Gaden opfyldt skued han
 Af Folk tilvogns og =fods, af hver en Stand,
 Der med Begeistring ilede ud i Lunden.
 Musik og Sang lød høit i Morgenstunden,
 Og Kildevogne førte Toget an;
 Der var en Livets Fylde, Fryd og Glæde,
 Som dobbelt stærke lod hans Suf fremtræde.

Først efter Middag Alt blev tyst og stille,
 Og til sit Hjem han efter længer Frist
 Her i sin Eensomhed nu skrive vilde:
 Da hørte tætvæd, i den nære Qvist,
 Han atter melankolsk paa Floite spille
 Den lange, blege, blonde Contorist,
 Der Folks Taalmodighed hver Søndag prøved,
 Naar ivrig paa sin Floite han sig øved.

Hvad Maal har vel en saadan Floitespiller,
 Da hver en Søndagsfryd han offre vil
 For sine korte Løb og lange Triller?
 Mon sig en Nydelse han blæser til?
 Mon Fremtids-Haabet sødt ham forestiller
 En Elskerinde lytte til hans Spil?
 Hvad driver ham, saa han sin Næste plager,
 Mens ufortroden fat paany han tager?

Vil han, da Søndag just til Kunst han vier,
 Sin Aand fra Ugens Trældom gjøre fri?
 Vil i sit Prosa-Liv han Poesi
 Indblæse med de hulde Melodier,
 Med disse sværmeriske Phantasier,
 Som Veiret næstendeels han taber i?
 Vil han, ved Variationer paa et Thema,
 Lidt variere Livets faste Schema?

Vil i sit Potpourri han skaffe Luft
 Den Fugl, som sidder fangen i hans Indre,
 Den Paradisfugl, som endnu erindre
 Kan Paradisets søde Blomsterduft?
 Vil han ved dette Pianospil forhindre
 En Kamp imellem Hjerte og Fornuft?
 Vil han ved denne Længselsvals udtrykke
 Sit Haab om Kjærlighed, sit Savn af Lykke?

Hvo veed, hvad slig en Floitenist kan ville;
 Du veed det, du, som paa Fiolen gned!
 Get veed jeg: han sig selv vil tilfredsstille,
 Og røres dybt af hvad han selv ei veed.
 Han gammel blive vil, og stedse spille,
 I Haab at ende med Fuldkommenhed;
 Han vidt ei komme vil med al sin Dvælse,
 Men blive for hver Nabo til Bedrøvelse.

En trist Adagio blæste han just her,
 Som forfra han begyndte, naar den endte;
 Og med hver Tone, som vor Helt han sendte,
 Kom mørke Plageaander Denne nær.
 Sin egen Skrift knap Adam mere kjendte,
 Dog skrev han fort, om sig og sit Besvær;
 Og, mens den Anden tuded, tvende Blade
 Han fyldte med en sand Jeremiade.

Da Floiten taug, han netop endte Brevet,
 Som nu med mørke Blik han gjennemsaar;
 Men da ved Slutningen han monne staae,
 Blev af hans Haand en Rift der hurtig revet
 Igjennem Bladet, som han stirred paa.
 En ny Epistel blev igjen der skrevet,
 I hvilken han til Hjemmet meldte blot,
 At vel han leved og det havde godt.

Og Skrivelsen med Posten fløi til Hjemmet,
 Hvor nu sig Pastor Homo glæded ret,
 Fordi saa godt hans Aldam havde det,
 Om end ham Brevets Korthed var lidt fremmed.
 Saa gaaer i Verden det! Forknyt, forgræmmet,
 Man dog bevarer Ydersiden net.
 Hvis ud hvad der er ind man skulde vende,
 Hvis Billed troer man da man vilde kjende?

femte Sang.

Hvad Nød er størst? Hvis Følk mig svare skulde,
 Da i et stridigt Chor fik jeg til Svar:
 Ved Alt at kjedes; nei, at staae til Mar;
 Nei, naar for Kjærlighed man moder Kulde;
 Nei, naar Ens Hustru bliver lagt i Mulde;
 Nei, naar man end ilive hende har;
 Nei, Sorg af Born; nei, Sorg af gamle Synder;
 Nei, Næringsforg, naar den tilgavns begynder!

Vel, at jeg selv mig svare skal; thi Striden,
 Uendelig og frugtende kun lidt,
 Jeg dictatorisk ende kan meddeet.
 Den største Nød — for mangen En dog liden,
 Da den et Skjødebarn just er af Tiden,
 Hvis Hjerte jo for Tvivlen gløder hedt —
 Er, naar det Nat for Sjælens Døe bliver,
 Naar den et Forsyn paa sin Vej opgiver.

Thi frem af Graven brat da sees at stige,
 Med Scepteret af Jern og tunge Spor,
 Den gamle Skjæbne, han, den Frygtelige,
 Der med den sidste Hedning sank i Jord.
 Da grunder atter han sit mørke Rige,
 Hvori den kolde Haabløshed kun boer;
 Da skeer ei meer Mirakler; da kun bukke
 Man kan sig under Aaget ned og sukke.

Men Kredsens er ei sluttet: End bevæger
 Et Hjerte sig i Verdens vide Bryst;
 End er den stærke Læge til, som læger,
 Den store Prædikant, som præker Trost;
 End er den Haand opløft, som vederqvæger,
 Det skarpe Dre aabent for hver Røst;
 End seer et Die ned; end skeer Mirakler
 Til Hjælp for Menneſker, til Trost for Stakler.

Ja brudt er Lænkerne, de centnersvære,
 Som Aanden selv sig smedede i sin Nød;
 Da fri den fine Baaben svang med Gre,
 Da var dens første Daad Tyrannens Død.
 Og dog er Skjæbnen til, kun at vi bære
 Den i os selv og i vort eget Skjød.
 Den kommer frem fra Jnden, ei fra Uden;
 Den er vor Skabning, mens vi selv er Guden.

Dog er ei Guden Gud, saalidt som Roden
 Er Livets Rod, naar Planten bliver til;
 Vor Skjæbne lægges ydmyg os for Foden,
 Om op fra Stovet vi den reise vil.
 Den voger, vexler i et evigt Spil,
 Men bliver aldrig fuldendt, aldrig moden.
 Den efter Bæsnen ta'er bestandig Farve,
 Thi den er Psykens egentlige Larve.

Dg som en Larve den tilsidst hensegner,
 Naar Sjælen bliver Gæt med sin Idee;
 Thi Held og Uheld, Jordens Fryd og Bee,
 Det første Udkast skarpere kun tegner,
 At reent tilsidst vi Billedet maae see.
 Naar det er klaret, saa ei meer det blegner,
 (Men gjennem Kamp og Smerte kun det skeer)
 Da løfter Frihed Vingen — Skjæbnen er ei meer.

Til denne Tro var dog vor Helt ei kommen.
 Paa Livets Skillevei han nu just stod,
 Hvor Skjæbnen holdt sit Scepter ham imod,
 Dg for hans frie Vandring sanked Bommen.
 Han syntes alt han kunde hore Dommen,
 Den strenge, der var skreven som med Blod,
 Der sagde: Adam Homo skal gaae under,
 Mod Død og mod Fordærvelse han stunder!

Bel stopped han i Forstningen sit Dre
 For disse bittre, uheldsvangre Ord;
 Men da han klarere dem fik at høre,
 Og hoiere de gjenlød som i Chor:
 Da gjennem ham paa eengang Tanken soer,
 Ved Skjæbnens Streng med egen Haand at røre,
 For at forsøge, om et Forsyn ei
 Endnu et Svar ham sendte paa hans Bei.

Og knap var det besluttet, før befrugtet
 Af nysødt Haab, der smelted Hjertets Is,
 Han udbrød rørt til dette Forsyns Priis:
 Hvor underfuldt har ei mit Liv sig bugtet!
 Jeg feler nu, at Himlen har mig tugtet,
 For paa mit Bedste mig at gjøre viis;
 Jeg feler Straffen frugtet har, og priser
 Den Magt, der atter Lykkens Bei mig viser.

Med disse Tanker — Bent, o Læser, ikke,
 Alt noget Usædvanligt nu der skeer,
 Af den Natur, man i Romaner seer,
 Hvorpaa du stirre kan med aabne Blikke;
 Det Eventyrlige jeg lader ligge,
 Til vore Tider passer ei det meer.
 Kun hvad i Livet hændes her der vanke;
 Hverpaa bered dig nu med disse Tanker —

Med disse Tanter satte han sig ned,
 Og skrev med Ord, der ind i Sjælen trængte,
 Til fem ham længst bekendte Mænd om Penge,
 For qvit at blive sin Glendighed.
 I deres Huus han kommen var saalænge,
 Saa gode, saa humane han dem veed;
 Og deres Penge gif jo ei tilspilde,
 Sit Vægsord til Pant han satte vilde.

Han skrev saa inderligt, han skrev saa rørende,
 Paa Sprog af Skriften selv blev ikke spar't,
 For at bevise for den anden Part,
 At det, at gjøre vel, var saa velgjørende.
 Hans Stiil var imod Enden saa forførende,
 At Resultatet stod ham selv saa klart,
 Især da Lykken han jo fristed ikke,
 Bed blot til Gen Epistelen at skikke.

Da Brevene var borte, han anvendte
 Sin Tid til Planer for sit Fremtidsvel:
 Først vilde han betale al sin Gjæld
 Til sidste Skilling redelig med Rente;
 Saa vilde han sig gode Klæder hente,
 Saa ikke meer sig slide reent ihjel
 I Skolen, men sig ganske let belaste,
 Og saa paa Theologien ret sig kaste.

Hvor prented han sig fast nu i sit Hoved,
 Alt Alt igjen snart maatte blive godt;
 Hvor klogt at vandre nu sig selv han loved,
 Saasnart han ud af Klemmen kun var traadt;
 Hvor blev han selv nu Gjenstand for sin Spot,
 Fordi et Forsyn han betvivle voved;
 Hvor satte han til Himlen al sin Lid,
 Hvor var gudfrygtig han i denne Tid!

Men ogsaa Barnet lig, hvem Duffet driver,
 Der puster meer og meer af al sin Magt,
 Til Sæbeboblen stor og vældig bliver,
 Og glimrende med alle Farvers Pragt:
 Saa Phantasien her han Toilen giver,
 Til den en gylden Fremtid har ham bragt,
 Hvorpaa — til fast hans Tanke sig forvirrer —
 Han hele fire Dage henrykt stirrer.

Thi ei blot seer han sig, ved Hjælp af Penge,
 (Den nervus rerum, der i Alt maa til)
 Igjen blandt Benner, som han svigted længe,
 Igjen Aeteur i Livets glade Spil;
 Men Haabet hver en Sfranke selv maa sprænge,
 Som evig ham fra Clara fjerne vil:
 For Tidens Magt Umuligheden svinder —
 Saae ei man Præster for gift' med Grevinder?

En Aften nu, da han fra Skolen kom,
 Gem smaa Billetter paa sit Bord han stued,
 Og som et Lynslag vegled Haabet om
 Med Frygten, der fra Brevene ham trued.
 Bed Syn af dem hans Hjerte næsten grued,
 Han vidste jo, at affagt var hans Dom.
 Han op og ned ad Gulvet længe vandred,
 Til Frygten atter sig til Haab forandred.

Da til sig selv han talte (Ganske fri
 I denne Monolog han fandtes ikke
 For et sædvanligt Selvbedrageri):
 Jeg i min Skjæbne vil mig rolig skikke!
 Jeg Gunst ei venter af Fortunas Blikke,
 Jeg forud veed, hun gaaer mig her forbi.
 I disse Ord den gamle Tro vist kjendes:
 Hvad ei man venter, det just snarest hændes.

Nu aabned Brevene han eet for eet,
 Og rask han overskoi de første fire,
 Som, uden dem at gjenneamlæse tiere,
 Han kasted hen — hvorpaa han pustet lidt.
 Da med et Suk, hvorved hans Sjæl blev friere,
 Og med et Blik, saa brændende og hedt,
 Han saae mod Himlen, mens han greb det femte;
 Men det er sandt, de fire Svar jeg glemte.

Det første lod: At selv man monne trænge,
 Betyngtet under svære Skatters Last;
 Det andet lod: At alle løse Penge
 Desværre sad i Eiendomme fast;
 Det tredje: At man Kassen vilde sprænge,
 Hvis man saa stor en Sum trak ud i Hast;
 Det fjerde: At Afhylerne de slugte,
 Hvad ei til Rone, Børn og sig man brugte.

Det femte Brev, hvorved just Adams Die
 Nu som fordunklet, halv idromme hang,
 Paa eengang blidt og philosophisk klang,
 Og her dets Slutningsord jeg gjengi'er noie:
 De vil vist ei, Hr. Homo, jeg skal soie
 Paa Hovedets Bekostning Hjertets Trang;
 De sikkert her mit Grundprincip vil skaane,
 Der mig forbyder, Penge ud at laane.

Gid Pokker slige Folks Principer tage!
 Det er det Gæste jeg svare kan,
 Thi Adam selv er ei til Svar istand.
 Gid de, der sødt i Ord sig selv behage,
 Mens Næstens Sidebeen i Stormen knage,
 Gid ud de fra det tørre, trygge Land
 Engang paa Dybet ogsaa maatte komme:
 Jeg vedder, deres Bræken da var omme.

Gid de, som ei med Andre ville dele
 Af deres Overflod en ringe Part,
 Forlise snarest muligt maae det Hele!
 Gid de, som vil den egne Rage mele,
 Men neppe unde Andre Brødet bart,
 Ved selv at sulte maae omvendes snart!
 Gid de, som Godt vil gjøre, men med Naade,
 Belæres maae ved selv at be'e om Naade!

See, det er Duster, som er kristelige!
 Men dermed ei til Hensigt dog jeg har,
 Det allermindste Stødende at sige
 For hine Hædersmænd, som nys gav Svar.
 Til deres Bægning Grund der sikkert var,
 Om end den givne just ei gjaldt saa lige;
 Som for Exempel, at Caution og Pant
 Sig ei med Adams Vresord forbandt.

Thi skal et Vresord realiseres,
 Da bringes der ei Meget ud deraf
 For begge Parter, som det tog og gav.
 Som oftest jo af Vren strax falleres,
 Og Creditor, hvem Boet ekstraderes,
 (Der her er Ordet) mister da sit Krav.
 Thi hvad er nu selv Løfter, som besvores?
 Kun Luft og Lyd! O tempora, o mores!

Men til vor Helt igjen! Hans Sjæl fornemmer
 Den samme Svimmel som idromme, naar
 Man synes, at paa Fjeldets Rand man staaer,
 Der synker, mens imod man Foden stæmmer.
 En Afsmagt folte han i alle Lemmer,
 Som ham det nære Fald i Dybet spaaer;
 Men fra hans Læbe kom der ingen Klage,
 Skjøndt Veiret tungt og mat han hortes drage.

Get folte han, at ude nu det var;
 Thi altfor spændt var Haabets Bue bleven,
 Dens Fjerkraft til det Yderste var dreven,
 Saa ham Tilbageslaget reent beta'er.
 Saa stærkt forceert var Sjælens indre Leven,
 Saa høit i Tillid han sig svunget har,
 At ned han faldt, paa hver en Hjælp forsagende,
 Ifølge Lyngdens Lov i Fart tiltagende.

Den første Virkning var, at han opgav
 De fleste Skoletimer, og alene
 Beholdt et Par, for derved at fortjene
 Den Gode, hvorpaa Livet gjorde Krav.
 Hvi skulde han sin Virksomhed forgrene,
 Naar Glidens Frugter aldrig dog faldt af?
 Hvi — medens det flød ud til alle Siderne —
 I Karret helde Vand som Danaiderne?

Den anden Birkning var, da til at tænke
 Han næsten hele Dagen nu fik fri,
 Alt sig tilbunds hans Tanke kunde sænke
 I Dybet af en sort Melankoli.
 Her Led for Led den danner sig en Rænke,
 Som snart han selv og Altning smægter i;
 Hvis Kjæder Dag for Dag sig mere stramme,
 Saa hver Bevægelse tilsidst de lamme.

Hen over Jorden skuer han at rulle
 Den Seiersvogn, paa hvilken Skjæbnen staaer
 Med begge Hænderne af Spirer fulde,
 Som ud i Menneskenes Liv den saaer.
 Den rynker Brynet — Alt er Nat og Kulde;
 Den smiler — frem i Straaler Solen gaaer;
 Vig Storm henover Slægterne den bruser,
 Og Hjulet under den hvert Hjerte knuser.

Hvor kan han i sit eget Liv nu fatte
 Inconsequenserne, som aldrig han
 Alt finde Røglen til var for istand;
 Og hvor han fast sig i den Tanke satte,
 At Livets Stød, de stærke som de matte,
 Ei blot det indre Liv paavirke kan,
 (Da Liv paa Liv maa kunne Birkning have)
 Men og maae gjøre Villien reent til Slave.

Min Billie vel regerer i mit Bryst,
 Men skal der handles, Intet meer den mægter,
 Saa denne Frihed gi'er en fattig Trost.
 Mod Skjæbnen, som omfatter Jordens Slægter,
 Forgjæves i min Afmagt kun jeg segter;
 Thi hver Tilskikkelse af Sorg og Lyst,
 Hver Tilstand, som af Skjæbnen ny beredes,
 Mig og mit Hjerte danner anderledes.

Bestedt i Nød, jeg sørge maa — i Lykke
 Min Sjæl nødvendigviis sig foler glad;
 Mit Nød henvisne maa i Nødgangs Skygge,
 I Nødgang styrkes det ved Haabets Bad;
 Folks Kjærlighed mit Hjerte maa henrykke,
 Ved Krænkelse opvækkes maa mit Had;
 Saa Skjæbnen just min Billie frem maa falde:
 Er Graven gravet, maa jeg i den falde!

Saa tænkte nu vor Helt, men anderledes,
 End her det gives kan, med Kraft og Ild;
 Thi hans Tilværelse jo staaer paa Spil,
 Hans Undergang det er jo, som beredes.
 For hver en Tanke hvorved Hjernen hedes,
 En bitter Følelse der kommer til,
 Og kun paa Etund og Time nu han grunder,
 For, efter Skjæbnens Billie, at gaae under. —

Det var en Sommeraften i August,
 Og som et Net henover Hovedstaden
 Tusmørkets Skyggeslor sig bredte just:
 Da mellem Folk, der fyldte Promenaden,
 Han halv fortvivlet drev omkring paa Gaden,
 Imedens Aftenlustens milde Pust,
 Og Lyd af glade Stemmer, som han horte,
 Alt meer og meer op i hans Hjerte rorte.

Hør, hvor de fryde sig, de blinde Daarer,
 Han sagde ved sig selv, mens frem han gik;
 De see ei Pilen, som maaskee dem saarer
 Imorgen med det dødelige Stik.
 Og dog er Latter jo saa godt som Taarer;
 For Mennesket det er en gammel Skik,
 At vise frem hvad ei hans Indre mener,
 Thi Vogn og Sandhed lige tro han tjener.

Da hans Critik først her var under Seil,
 Den hverken Himmel eller Jord forsomte:
 Saae op han, fandt ved Skaberen han Feil,
 Der selv var salig, mens hans Skabning tomte
 Den bittere Drik, hvortil han streng den domte;
 Saae ned han, blev Alverden ham et Speil,
 Der Menneskenes Indre ret ham flared,
 Mens Haardhed, Falskhed, Vogn det aabenbared.

Af flig Betragtning Giften ud han drager
 Som af en galdefyldt og bitter Rod;
 Og ved et Gadehjørne just han stod,
 Hvor Lygten skarpt i Diesyn han tager,
 Mens Tanterne, hvis Braad hans Hjerte nager,
 I deres Lob ham ingen Hvile lod;
 Thi hver en Slutning altid længer ruller —
 Da rørte Nogen bagfra ved hans Skulder.

Han vender sig — en pyntet, pudset Pige
 Han seer at strække Haanden mod sig hen,
 Og mens i Fart hun ta'er den bort igjen,
 Fortroligt hvistende hun høres sige:
 De staaer saa eensom her, min smukke Ven,
 Og efter Selskab synes De at hige.
 Hvad om vi beggeto, til fælles Gammen,
 Slog Arm i Arm nu vore Pjalter sammen?

Ja, vore Pjalter! det just Ordet var.
 Ved Bylden affurat du her har priffet!
 Han svarer, kjendende paa Diebliffet
 Den Art af Skabning, som han for sig har,
 Hvis Dragt af lurvet Pynt var sammensliffet.
 Ham under Armen Nymphen hurtig ta'er,
 Og begge gjennem Gaderne nu vandre,
 Mens deres Kurs bestandig de forandre.

Forst stræbte Damen, medens rast hun spogte,
 At muntre lidt hans melankolske Sind;
 Men da hun saae Forsøget blev til Vind,
 Hun sine Indigheders Magt forsøgte.
 Hvergang de begge kom forbi en Lygte,
 Med sine brune Dine seer hun ind
 I hans de blaae, der stirred som idømme
 Paa hendes, der blev meer og mere omme.

Hvad tænker du om Skjæbnen vel, du Gode?
 Paa eengang siger Adam med et Smil,
 Just som i Strædet ved et Huus de stode.
 Jeg — svared hun — den lobe lod April,
 Hvergang den spurgte, om ei her der boede
 En Jomfru, i hvis Haand sad Elskovs Pæl.
 Paa denne Viis i mig den ei fik Fingre.
 Her lo hun op, saa høit det monne svingre.

Forresten, hvis det ellers dig behager,
 Jeg gjerne saae, at Verdens Hals den brak;
 Thi Alt tilsammen er jo Ratterpaf,
 Naar dig, min smukke Ven, jeg kun undtager.
 En indre Sympathi til dig mig drager,
 Saa for min Kjærlighed jeg kun vil Tak;
 Thi Andet, naar jeg ret mig vil besinde
 Paa Skabelonen, er vist ei at vinde.

Med disse Ord hun smutted ind ad Døren,
 Og Adam, som tilbage monne staae,
 Nu hørte som en Røst for sine Dren,
 Der sagde til ham: Efter hende gaa!
 Da nok engang han klarlig fik at høre'n,
 Sin Skjæbnes Vink i dette Tegn han saae:
 Den rakte Haanden ham — han monne nappe'n,
 Og een, to, tre, han oppe var ad Trappen.

I Damens Kammer han selvtrædie staaer;
 Thi sammen boede her den sorte Trine
 (Et Navn hvorfor hun takkede sit Haar)
 Med en Beninde, kaldet smukke Line,
 Der ikke mindre godt den Kunst forstaaer,
 At plappre, og i vilden Sky at hvine,
 Og aabne vidt paa Gab sin lille Mund,
 Hvergang til Latter er den mindste Grund.

Med dem i høist fortroligt Compagni
 Gik Tiden for vor Helt i Fryd og Gammen.
 Naturligviis var Spogen meget fri,
 Thi lige lystige var Allesammen.
 Der var en Syngen, Dandsen og Opflammen,
 Thi begge Skjønne gik paa Frieri
 Til Adams Gunst med ligestor Ubændighed,
 Og just paa modsat Viis af al Anstændighed.

Men, som det hedder i Romaner: „Haste
 Forbi den hele Scene rask jeg vil“ —
 Fremdeles: „Lad et Elor mig hurtig faste,
 Mens Englen græder, over dette Spil“ —
 To Talemaader, der staae lige faste;
 Saa dækker Scenen med de Ord jeg til:
 Vor Helt i Nøden havde Benner faaet,
 Af hvem han blev erkjendt, om ei forstaaet.

Dg lad det Ingen undre, at han fandt
 Sligt Selskab skiftet til sin Sorg at lindre:
 Her lod dog Ord, som kunde Tanker hindre,
 Dg Tiden, før i Stilstand, hen dog randt.
 Det var dog Menneſker og intet Mindre,
 Det var dog Levende han var iblandt,
 Dg — om end hverken noble eller rene —
 Det var dog Hjerter; han var ei alene.

Den smukke Line og den sorte Trine,
 Uvante til det Syn de skued her,
 Gik Dag for Dag ham begge mere kjær,
 Dg kaldte ham i deres Sprog: den Fine.
 Vel fandt de mangengang den Fine sær,
 Naar mørk og taus han sad med tænksom Mine;
 Men dog sig høilig hædred sølte de,
 Ved i Studentens Selskab sig at see.

Især var Line reent i Adam slaaet.
 I hendes heftige, forventte Sind
 Den Tanke trængte stedse længer ind:
 At hendes Blik var ham til Hjerte gaaet,
 At hun til Arv og Gie havde faaet
 Ham heel og holden her, med Sind og Skind.
 Sin egen Utroskab hun reent forglemte,
 Og Tonen høiere mod Trine stemte.

Tilfammen dannet som en lovløs Stat
 De med vor Helt, og tidt i blind Forhården
 De Allesammen skare løs paa Verden,
 Som paa en ond og fjendtlig Potentat.
 Da hørte han med Gru og med Forfården
 (For andet Tidsfordriv som Surrogat)
 Om begge Pigers Eventyr en Melding,
 Om deres Liv en sorgelig Fortælling.

Men naar Medlidenhedens Stemme rorte
 Bed slig en Skildring dybt sig i hans Bryst,
 Da pludselig han begges Latter hørte,
 Og til at troste dem han tabte Lyft.
 Da gjerne Hat og Shavl de ham iforte,
 Og, talende med grov og mandlig Røst,
 De viste ham, hvordan i Aftenstunden
 De fine Herrer Bladet tog fra Munden.

See, saadan selv du tale skal, du Fine!
 De soied til, og ikke sidde mørk
 Og mule som en Hedning eller Tyrk,
 Der just har Hoved- eller Mavepine.
 Der har du Glasfen! ved en Slurk dig styrk,
 Og lad os atter see din milde Mine!
 Du er jo en Studenter! Viis, at du
 Ei præke blot, men kysse kan endnu!

Saa talte de — og vel til bedre Stemme
 Og andre Toner var hans Dre vant;
 Men naar i Aftenstunden han sad hjemme,
 Og mørke Tanker Nettet om ham spandt,
 Og smægtende han ikke kunde glemme,
 Alt Livets Kilder end i Verden randt:
 Da higed fra sit Dyb han op mod Gladen;
 Da syntes ham, han maatte ud paa Gaden.

Men naar han nu paa Gaden stod, og saae,
 Foruden Ord og Blik paa ham at spille,
 Den hele Verden fold forbi sig gaae:
 Da syntes ham de Toner, som saa ilde
 Ham sidst for Dret klang, meddeet saa milde,
 Saa hoist oplivende at høre paa.
 Da slog en Streg han over alle Minder,
 Og søgte hen til sine to Veninder.

Vel svandt paa Diebliffet Illusionen,
 Saasnart han ind ad Døren kun var traadt;
 Vel skurred atter i hans Dre Tonen,
 Og det, som nys lod mildt, klang nu ham raat.
 Men hvad der baned Bei for en Forsonen,
 Var ei blot Vanens Magt — var ikke blot
 At Tiden randt, men at enhver Beflagelse
 Hos Vine fandt den varmeste Deeltagelse.

I saadant Selskab drev vor Helt nu hen
 Tre, fire Maaneder, halv som bedaaret,
 Halv som bedøvet, medens Hjertesaaet
 Bed Fortids-Minder holdtes aabent end.
 Det er en Aften ud paa Efteraaret
 Da i det snevre Stræde jeg igjen
 Gam forer frem paa sorte Trines Kammer,
 Hvor Dønen buldrer og hvor Praasen flammer.

Den lyser op for Alt med dof়ig Glæds.
 Omkring paa Bæggen i Norden hænge,
 Som Garnitur ved begge Damer's Senge:
 Strømper og Skjorter, Silkeskoe til Dands,
 Kjoler og Kapper i en broget Krands,
 Der til at friskes op dog stærkt kan trænge.
 Et Toiletspeil, slaaet halv itu,
 Et Billed os af Scenen viser nu.

Paa Gulvets Midte Bordet er placeret,
 Og der, imod hverandre bøiet ind,
 Sees Adam med en huul og falmet Kind,
 Og Trine, stærkt med Farve coloreret,
 Og Line, med et Haar paa Græst friseret,
 Og Dine glimrende ved Lysets Skin.
 Paa Bordet hos dem staaer en Punschebolle,
 Og Kort i Haanden alle Tre just holde.

Couleur du sveg! til Line Trine siger.
 Nei det er dig, der svares, thi hvor sødt
 Har ei det Gule du malt op med Rødt.
 Jeg spiller ei, hvis længere du sviger,
 Gjenmæler Trine, over Skofen stødt,
 Hvorpaa til Adam himmelhøit hun skriger:
 Har nogentid du saadan Glauser seet?
 Hun har Spardame! Hun skal ha'e en Beet!

Nei, ikke sandt, med mig du holder her?
 Fortrolig til vor Helt sig Line vender.
 Jeg finder ei — saa han i Striden kjender —
 Den hele Sag det mindste Skjendsmaal værd.
 Men det gjør jeg! Mig er det, som sig brænder!
 Mit Spil forplumrer hendes Jif især!
 Saa skriger atter op den sorte Trine,
 Og Gjensvar bli'er ei skyldig smukke Line.

Det blev til Alvor. Adam han skal domme;
 Thi begge appellere til hans Dom
 Med Ord, der styrted frem i rige Strømme,
 Alt som de begge meer i Harnisk kom.
 Processen horer paa han som idromme,
 Da ei dens Udfald stort han brød sig om.
 Paa Stolen læn't tilbage, taus han nipper
 Til Glasset, som af Haanden ei han slipper.

Men halv bebreidende til ham henvendte
 Nu Line sig, der mest sig elsket troer:
 Raa, Adam! tal til hende dog et Ord,
 Du er min Kjæreste, hav det i Mente.
 At du mig hjælpe skal, jeg vel fortjente,
 Da jeg oprigtig Elskov dig tilsvøer.
 Mens saa hun taler, Trine Glasset tommer,
 Og nu, da Line standser, frem det strømmer:

Din Kjæreste! Nei, hvilket bandsat Baas!
 Hvem har dig denne Logn paa Ormet bundet?
 Man horer nok, du taler som en Gaas.
 Min Kjæreste han er! Jeg har ham vundet;
 Det af den sidste Tid vel klarlig saaes;
 Desuden har paa Gaden jeg ham fundet.
 Hei! svar mig, Adam! Er du ikke min? —
 Han mumler: hverken hendes eller din.

Hvad, ei min Kjæreste? min Kjærest' ei?
 Og jeg, som for min Diesteen dig falder,
 Min Trost og Hjertensfryd i Ungdomsalder!
 Ta'er sine lamenterende paavei,
 Hvorpaa hun heftig ham om Halsen falder,
 Og foier bønlig til: Siig ikke Nei!
 Anuus ei det Haab, hvoraf jeg Alt mig loved —
 Dog han bestandig rysted paa sit Hoved.

Da om sin Kjærlighed ham Pigen minder
 Med Ord saa gode, som hun kun dem har;
 Men da endnu han tøved med sit Svar,
 Hun hulker høit, og ned meddeet der rinder
 En Strøm af Taarer over hendes Kinder,
 Ved hvilket Syn det ham i Hjertet skar.
 See, siger hun, mens stærkere hun græder:
 See, hvor du gi'er mig Sorger, din Forræder!

Mens saadan hun i Klager sig udtømmer,
 Staaer Trine, som i Eligt ei fandt Behag,
 Og over Scenens Omhed folte Nag,
 Ved Siden af, og bittert dem bedømmer.
 Snart høit hun leer, snart hidsig hun sig rommer,
 Snart ta'er af Vollen hun et dygtigt Drag,
 Bestandig til et Indhug fix og færdig:
 Da faaer en Tanke hun, just hende værdig.

Der har du Noget, som en Griis kan skolde!
 Meddeet hun raaber, blussende og hed,
 Idet den hele, fulde Punschebolle
 Hun over Lines Hoved helder ned.
 Men Line, som i Favnene monne holde
 Bor Helt, ham pludselig bortstoder vred,
 Og knytter Haanden, mens hun siger: Grumme!
 Hvorfor mod mig er dine Læber stumme?

Her foer hun op med Hviin og vilde Skrig
 Mod Trine, som stod smilende af Galde.
 En ung Mænade syntes nu hun lig;
 Thi hendes Haar sig havde opløst alle,
 Og ned om hendes Skuldre vildt de falde,
 Mens Kind og Die flammer som til Krig.
 Høit hendes Hjerter steg, og Breden svæved
 I Skyer om Panden, da sin Haand hun hæved.

De tvende Damer kom i Haandgemæng,
 Og tumlede, ved Kampen ret gjort vilde,
 Hen fra den ene mod den anden Seng.
 Bor Helt forsøgte begge to at skille,
 Idet han med en Stemme, barsk og streng,
 Dem bød at skamme sig og være stille;
 Hvorpaa han hurtig mellem begge foer.
 Men over ham hvor regnede der Ord!

Hor bare, hvor saa kjæft og stolt han snaffer,
 Net som han havde at befale her,
 Den Stodder og den jammerlige Prækker,
 Der knap i sine Buxer Seler bær' —
 Saa raaber sorte Trine til sin Makker.
 I Raseri dog Line kom især;
 Hun Kniven griber, som paa Bordet ligger,
 Og efter Adam hen med den hun stikker.

Derhos hun skriger: doe du skal, Forræder!
 Du, som min Elskov skjændelig bedrog,
 Dit Hjerteblood at see, min Sjæl nu glæder!
 Her Kniven efter ham igjen hun jog,
 Og han, sig dækkende med sine Klæder,
 Om Bordet rundt ihast nu Flugten tog,
 Forfulgt af begge Furier — da hændte sig,
 Just som han Døren naaer, at Bladet vendte sig.

Thi medens Trine vedblev høit at skjælde,
 Smed Line Kniven langt i Stuen hen,
 Og kasted ømt sig til hans Bryst igjen,
 Som vilde Smerten hende overvælde.
 Ak, sukker hun: for Net lad Raade gjælde!
 Forlad mig ikke! Vær endnu min Ven!
 Jeg har mig sat saa fast i mine Tanker,
 At i min Nød du være skal mit Anker.

Ja — blev hun ved — ifald du for en Anden
 Forlader mig, saa har jeg ingen Trost.
 Jeg troer jeg da vil kaste mig i Stranden,
 Hvortil jeg somme Tider ret har Lyst.
 Imellem gaaer jeg næsten fra Forstanden,
 Jeg føler som et Helved i mit Bryst —
 Her steg et dybt Suk Adam op fra Barmen,
 Men fastere hun kun ham holdt i Armen.

O, slip mig ei i Noden! Slip mig ikke!
 Svigt ei det Haab, som kun paa dig er byg't:
 Her kom et Udtryk der i hendes Blikke,
 Som var hun i den dødeligste Frygt.
 Et Snyd i Hjertet Adam følte tryk't,
 Dog lod han den Ulykkelige ligge;
 Thi pludselig med Magt han løs sig sled,
 Og fløi af Døren ud, ad Trappen ned.

Der stod han midt paa Gaden uden Hat,
 Men dog Novemberfulden ei han føler;
 Han syntes just, at Blæsten Luen føler,
 Der meer og meer greb i hans Hjerte fat.
 Med hjem at gaae han paa sin Vandring nøler,
 Endskjøndt det længe stunded imod Nat.
 Hans Sjæl var i sin Grundvold bleven rystet,
 Og mere frit i Stormen svulmed Brystet.

Gjennem Gader han og Stræder vandred,
 Mens sig selv han som et Fartoi saae,
 Just som ved Nat paa Klipperne det kanted.
 Han vidste nu, han under skulde gaae;
 Han hørte som sin sidste Time slaae,
 Alt mens sin Gang bestandig han forandred
 Paa Veien fremad, uden Rast og Ro;
 Saa kom tilsidst han ud til Langebro.

Hen over Planterne han langsomt gif,
 Mens gjennem Ratten opad mod det Høie,
 Hvor intet Trostens Lys han skue fik,
 Han løfted i Fortvivlelse sit Die.
 Men snart i Søen sanked sig hans Blif,
 Og over Broens Rækværk ud at boie
 Sit Hoved saaes han i den samme Stund,
 Som Tankerne til Lyd kom paa hans Mund:

Nu veed jeg det — mit Løb jeg har fuldendt!
 Det Liv, som paa min Moders Skjød begyndte,
 Det friske Haab, som stærkt sit Blus paaskyndte,
 Har mig inat sin Afskedshilsen sendt.
 Hvad Andre har forskyldt, hvad selv jeg syndte,
 Alt har til Undergang for mig sig vendt.
 Frem som en Storm jeg seer min Skjæbne bruse;
 Den styrter over mig — den vil mig knuse!

Paa mig hun byggede — Ulykkelige!
 Du bygged ei engang dit Haab paa Sand;
 Du lagde Grunden paa det blode Band,
 Hvis Piller oiebliffeligen vige.
 O, hvilken Jammer dog paa Jorderige!
 Langt over hvert Begreb og al Forstand.
 Til al sin Rød er altfor lille Jorden,
 Derfor saa stort og dybt er Havet vorden.

Dets Røst mig kalder — ud dets Favn er bredt;
 Det alt har løftet op sit blode Dække,
 For, naar det sidste tunge Skridt er steet,
 Hen over mig det sagtelig at lægge.
 Dybt i dets Skjød skal ingen Dag mig vække,
 Hvis Morgenlys med Skraak jeg tidt har seet;
 En Fredens Stjerne — det kan ikke feile —
 Skal der i Mulmet for mit Blik sig speile.

Hvi tøver jeg? For Veien hæves Bommen.
 Til bort at flygte kun er staffet Frist.
 Ind i mit Die Døden seer saa vist:
 Jeg føler det, min Time den er kommen!
 Hør Stormens Hyl! Hoit lyder deri Dommen,
 Og høiere slaaer Volgen op end sidst;
 Den vil sit Offer gribe — Bort fra Noden!
 Fremad er Fred, og bag mig kun er Døden!

Paa Broens Rækværk op i Fart han steg,
 Og begge Hænder fast hans Dine dækkede,
 At intet Glimt af Verden skal ham vække —
 Da pludselig en Røst der bag ham skreg,
 En Haand han føler i sin Arm at trække,
 Og som idromme han tilbage veg.
 Paa Broen staaer han atter, hvor den Anden
 Tilraaber ham: Hvad! Er De fra Forstanden?

Dybt sølte Hjertet han i Barmen bæve,
 Da stivt den Fremmede her paa ham saae,
 Og hurtig nu en Udflugt fandt han paa.
 Men medens den ei Mandens Tvivl kan hæve,
 Vil Svar maaskee man paa det Spørgsmaal kræve:
 Om virkelig da drufnet Helten laa,
 Hvis ei, til Lykke, Manden havde skreget? —
 Gud veed det! Bist det er, han talte meget.

Han iilde hjemad, stedse fulgt af Manden,
 Som, hvergang han sit Hoved dreiede om,
 Bestandig sig tilsyne lod, og som
 Først ved hans Dør sig fjernede med en Anden.
 Var det min Genius, som paa Afgrundsranden
 Til Redning synlig mig imøde kom?
 Saa hviskede Adam, hvem nu Kulden lammer,
 Da ned han sank paa Sengen i sit Kammer.

Ei op fra Leiets stod han Dagen efter;
 Hans Liv var saaret dybest i dets Rod.
 En hidsig Feber som en Gift sig hester
 Til hver en Draabe af hans unge Blod.
 Udtømte var hans Sjæls- og Legemskræfter,
 Og villieløs han bort sig føre lod
 Ad Undergangens Bei som af en Kæmpe,
 Hvis Raseri han mægted ei at dæmpe.

Det var ham, som hans Hoved blev til Steen,
 Saa midt i Lobet alle Safter nole;
 Som droges Marven ud nu af hans Been;
 Som kunde Intet meer den Brand nu sole,
 Der i hans Arer løb fra Green til Green.
 Bedøvet syntes han at kunne sole,
 Hvordan i Gjæring vildt, og som i Had,
 Alt løstes op i ham og skiltes ad.

Mens saa hans Legeme laa underfuet,
 Sad Sjælen dybt i Frygt, men dog i Ro,
 Tilbagetrukken inderst i sin Bo,
 Hvis Bold af Livets Fjende haardt blev truet.
 Udad mod Kampen speidende den skued,
 Og naar til Angreb Fjenden slog en Bro,
 Og i dens sidste Skjul den søge vilde,
 Trak den end meer sig sammen, angst og stille.

Men stærkt betrængt den styrtes som iblinde
 Sig reent affindig midt i Striden frem,
 Og kjendte da ei længer Ven fra Fjende,
 Men i sit Vanvid blandte sammen dem.
 Da kæmped den med Phantasi og Minde,
 Og stred med Drommen i dens dunkle Hjem;
 Meddeet den sig besindede: sky, men rolig,
 Den sad igjen og speided i sin Bolig.

Imellem Liv og Død fast tred've Dage
 Saadan paa Sygeleiet Aldam laa.
 Han syntes tidt, at kjendte Træk han saae,
 Og tidt en Røst han horte sig beklage;
 Men alle Indtryk svandt igjen saa fage,
 Og alle Syner hvilte Laage paa,
 Indtil en Morgen, da bevidst han hæved
 Igjen sit Blik, der langsomt rundt nu svæved.

Først studsede han, og kjendte kun med Moie
 Sit eget Kammer, hvori Solens Skin
 Just trængte gennem Bindvesruden ind;
 Saa sine Hænder han betragtede noie —
 Var der endnu en Laage for hans Døie?
 Af begge kun er levnet Been og Skind;
 Saa imod Stolen hen hans Dine glide —
 Hans Moder sidder stille ved hans Side.

Er Alt en Drom? En Drom, nei, er det ikke!
 Hun rækker jo til ham sin bløde Haand;
 Bed ham jo hænge fast de milde Blikke,
 Hvori saa klart sig speiler hendes Aand;
 De ved hinandens Hjerte omt jo ligge,
 Og hendes Arm ham bærer som et Baand:
 O, til hans Bryst hvor strømmed der en Varme!
 Taus græd han lang Tid i sin Moders Arme.

Du her! Hvordan? — Behøves der Forflaring?
 Hun havde længe gennem Slorete seet,
 Der over hvert et Brev fra ham var bredt,
 Og havde lagt Erfaring til Erfaring.
 Ikkun ved Omsorg for et Livs Bevaring,
 Som sit hun skyldte, var Forhaling sleet.
 Først da den gamle Provst nød Gravens Hvile,
 Sin Son til Bistand kunde selv hun ile.

Men — afbrød hun hans Sporgen med et Smil —
 Men flere Kræfter ei paa Ord du sætte;
 Hvorpaa hun lægger Buden ham tilrette,
 Og foier til: nu sødt dit Hoved hvil! —
 Hvor folte Adam Sjælens Binger lette!
 Han luffed begge Dine til med Jil,
 Og svæved under Tanke, blide, omme,
 Omkring i Rosenskyer og gyldne Dromme.

O Læser! Var du nogensinde nær
 Din Undergang, da har du og erfaret,
 Naar frelst du vaagnede, for Døden sparet,
 At dette Liv er vel at leve værd.
 Har du Grindringen endnu bevaret
 Om dette Haabets andet Morgensfjær,
 Da har du kjendt, hvordan et Hjerte banker,
 Naar Barn man bli'er igjen med vogne Tanter.

Da har i Sandhed du en Forsmag faaet
 Paa Sjælens Nydelse, naar af sin Grav,
 Hvor Støvet ret gjør gjeldende sit Krav,
 Den op til Herlighed igjen er staaet;
 Naar gjennem Død den ind til Liv er gaaet,
 Og hver en Byrde den har kastet af;
 Naar som en Fugl, paa lette Vinger baaren,
 Den føler hjemme sig igjen i Baaren.

Hvad var mod denne Frihed Jordens Fængsel?
 Hvad imod Glædens Straaler Sorgens Skjær?
 Hvad hvert et Dnske, Hjertets hede Længsel,
 Mod Livet, i dets Fylde kommet nær?
 Hvad var den lange Vandring med sin Trængsel
 Imod Lyksalighedens Hvile her?
 Hvad var — er ikke Haabet selv Bevist —
 En jordist Skærsild imod Paradiset?

Af dette Paradiis nu faldt et Skin
 I Adams Sjal, da meer og meer han vaktes,
 Da Livets Frugt igjen ham sparsomt raktes,
 Og atter han dets Fristhed suged ind.
 Med nyfødt Sands paa Alt der dobbelt smagtes,
 Det Mindste selv gav Næring til hans Sind;
 Af hvert et Indtryk følte han sig qvæget,
 Af Alting stille rørt og blidt bevæget.

Han kunde sidde hele Timer rolig
 I Vinduet, og ei sig føle tom,
 Imens hans Blik paa Gaden snart floi om,
 Snart paa en Sky i Luften stirred trolig.
 Naar Lygterne blev tændt — naar i en Bolig
 I Huset overfor et Lys der kom,
 Da vinked mildt dets Skin ham som en Stjerne,
 Hvis klare Blinken Diet fulgte gjerne.

Da forekom ham Skabningen saa rig,
 Saa uundtommelige Livets Goder,
 Da blev ham hvert et Menneſke en Broder,
 Idet hans Hjerte stærkt udvided sig.
 Hvert Ord, som kun han hørte af sin Moder,
 Ham forekom en Engels Tale lig,
 Og som en Drom hans Fortid syntes vige
 For ham, der sad i Fredens stille Nige.

Thi hver en Piil, der trued kun hans Bryst,
 Opfanged som et Skjerm hans Moder stille.
 Hun læste for ham med sin søde Røst,
 Og naar han hellere saa tale vilde,
 Da sugede hans Dre Fryd og Trost
 Af hendes Ord's bestandig friske Kilde.
 Hver Dag steg meer og meer i Tankens Hjem
 Det brudte Haab i rige Spirer frem.

Naar Dagen helder, ofte Arm i Arm
 De op og ned ad Gulvet vandre begge,
 Og mangel Sandhed da hun hørtes lægge
 Ham ret paa Hjerte med en Stemme varm.
 Gi Religionen til hans Sjæl at strække
 Hun brugte, men til Læge for hans Barm.
 Hun søgte kun hans Indre op at lukke
 For Aandens uudsigelige Sukke.

Men tændes Lampens Lys i Aftnens Stund,
 Da ved Klaveret hun sig gjerne sætter,
 Og blidt en Krands af Toner om ham fletter,
 Hvis Echo klinger op fra Sjælens Bund.
 Tidt sang idyllisk-barnlige Duetter
 De med hinanden, da endnu med Grund
 Vor Helt for det Romantiske var bange;
 Saa lod en stille Aften deres Sange:

Fly fra mig, o Verdens Larm!
 Langt fra mig din Jubel svinde!
 Bedre Blomster end dit Minde
 Spire nu i denne Barm.
 Dine Roser har jeg plukket,
 Men en Regn tog Glandsen bort;
 Dine Torne har mig stuffet,
 Saa min Glæde kun blev kort.

Det var Vinter i mit Bryst,
 Kulden knuged mig med Smerte,
 Da kom Stormen i mit Hjerte,
 Og jeg zittred ved dens Røst.
 Ned mod Jorden har den buffet
 Dybt mit Hoved som et Straa,
 Saa min Sjæl har ofte sukket,
 I sin Angst for at forgaae.

Haabets Løfter sig fornye,
 Vaarens Spirer Jorden skjule,
 Jeg har hørt de glade Fugle
 Stige syngende mod Sky.
 Just som Livet høit de loved,
 Og sig aabned Blomstens Knop,
 Har saa sagtelig mit Hoved
 Jeg fra Støvet hævet op.

Hvor fues eensom Sjælens Mod!
 Den er som Planten uden Rod,
 Som Grenen skilt fra Stammen.
 Hvor er paa denne Jord det godt,
 I Liv og Død, i Stort og Smaat,
 Alt holde trolig sammen!

Jeg fulgte Bien, som fløi hjem,
 Jeg skued i Forening dem
 I Kuben bygge Geller;
 Jeg gif paa Myrens stille Bei,
 Og En den Anden svigted ei
 I Tuens dunkle Kjelder.

Og op til Himlens Telt jeg saae,
 Hvor Stjernerne saa klare staae
 Og deres Baner vandre;
 De bære sammen Verdens Last,
 De holde paa hinanden fast,
 Og lyse for hverandre.

Luf derfor ikke til dit Sind,
 Til Gud og Menneſker dig bind
 I Livets Fryd og Moie!
 Midt i den talte Hjord du staaer,
 Hen over hvilken trofast gaaer
 Den gode Hyrdes Die.

Paa Mark og Eng, i Lundens Læ,
 Staaer Græs og Straa, og Bust og Træ,
 Som Duggens Bad paafalde.
 Saa mat er Lustens Aandedrag,
 Thi aldrig bli'er der qvægsom Dag,
 Naar ei der Dugg vil falde.

Da trække sammen Taager graae,
 Og snart det klare Himmelblaa
 Af mørke Skyer bedækkes:
 Da kommer Stormen ofte brat,
 Og ofte før den dunkle Nat
 Af røde Lyn vi skrækkes.

O Morgenbøn! du Sjælens Dugg!
 Din Friskhed kun gjør Dagen smuk,
 Og Verden trindt opliver.
 Udsendt fra os, du som et Bud
 Snart vender hjem med Svar fra Gud,
 Og Hjertet Glæde giver.

Thi aldrig varer ved den Lyst,
 Der fødes i vort eget Bryst
 Naar Dagens Lys os kalder;
 Vor Glæde vindes kun i Suf,
 Betsignelsen er Livets Dugg,
 Som ned fra Oven falder.

Intet Haab i Verden rigtig grønnes,
 Ingen Udsæd ret med Høsten lønnes,
 Hver en Sjæl har Strid og smægter mat:
 Længs med Livets tidt saa tørre Kilde
 Slæber Mennesket sin Byrde stille,
 Af sin korte Lykkedrom forladt.

Hvor er Trosten, som er Jorden rovet?
 Dpad løst i Tro dit Blik fra Støvet!
 Gud er salig, deri Trosten boer.
 Dybt i ham bestandig Bældet strømmer,
 Saligheds Bassin, som ei sig tommer,
 Stort nok for en Himmel og en Jord.

Gengang dog den store Høitid kommer,
 Da den Fylde, som Guds Hjerte rummer
 I hvert Hjertes Rør sig gyder ud:
 Da skal alle Glædens Springvand springe,
 Hver en Sjæl, den høie med den ringe,
 Da skal juble salig, fyldt af Gud.

Hvor er et dagligt Samliv som en Lust!
 Deri man aander og bestandig moder
 En Begjælsstrøm af Hjerte og Fornuft.
 Snart mildt og varmt, det Sindet gennemgløder
 Med en harmonisk Glædes rene Duft,
 Snart koldt og stramt, det Bitterhed kun føder.
 I Alt umærkeligt det trænger ind,
 Selv i de sidste Dybder af vort Sind.

Naar det er let, hvor kan man frit sig svinge
 Bed fælles Stræben op mod Livets Frugt;
 Naar det er tungt, hvor lammes Sjælens Binge,
 Saa dunkelt Mismod med dens Kraft faaer Bugt.
 Hvor bli'er blandt lave Sjæle Livet ringe!
 Hvor mellem ædle Aander bli'er det smukt!
 Thi gennem alle Aandens Regioner
 En stille Gjenskyd af vort Samliv toner.

Det kaldte frem i Adams Sjæl en Fred,
 Som ubekjendt ham længe havde været,
 Og Troens Blomst, som aabned sig derved,
 Blev af dets milde Aande daglig næret.
 Den bittre Tvivl blev i sin Rod fortæret,
 Og dybt fornemmer han, at Skjæbnens Sted
 Et Forsyn i hans Tanke har indtaget:
 Miraklet i sig selv han har opdaget.

Paa denne Viis et halvt Aar leved nu
 Han og hans Moder i den samme Bolig,
 I Hjertets Eenhed kun et Jeg og Du.
 For Adam Livets Strom flød atter rolig,
 Som før med Haabets Røst han er fortrolig,
 Og styrket ved dets Bad er Sind og Hu.
 Nu Afskedstimen slog — igjen de skiltes;
 Men Savnet ved Grindringen formildtes.

Thi har endog hans Moder ham forladt,
 Med hendes Minde har en blid Fornemmelse
 Af Livet i hans Hjerte fast sig sat.
 Han syntes nu (maaskee med Uret) at
 Hans eget og hvert Menneskes Bestemmelse
 Laa i det hele ydre Livs Forglemmelse,
 Imedens stille samlet i sig selv
 Man lod sig føre ned ad Tidens Elv.

I denne Tro henleved han saa stille;
 Hver Dag sin Gjerning trolig gjorde han,
 Idet han dyrked Hjerte og Forstand
 Ved Læsning, som han gennemtænke vilde.
 Altid han fulgte Religionens Kilde
 I Theologiens vildt oprørte Band.
 For Præst at blive han studered ikke,
 Men for af Livets Brønde selv at drikke.

Hermed fast trende Aar for ham hengif.
 I dem hans Bryst saa roligt havde flaaet,
 Sit Guld igjen hans Ydre havde faaet,
 Og om end tankefuldt var klart hans Blik.
 Man saae, at over ham en Storm var gaaet,
 Hvorved sit Alvorspræg hans Pande fik;
 Men paa det Fredens Træk, der laa om Munden,
 Man saae igjen at Stormen var forsvunden. —

Tre Aar jeg altsaa iler ud i Tiden,
 Og stiller Adam Homo frem igjen
 En Aften paa hans Kammer, hvor en Ven,
 Studiosus Jensen, nu staaer ham ved Siden.
 Den samme Jensen var af Bæxt kun liden,
 Men glad hans Blik sloi over Livet hen;
 Han dertil har det bragt ved Talekraften,
 At Bennen gaaer med ham paa Val iaften.

Du vil ei troe det, siger Adam nu,
 Just som den sorte Kjole paa han træffer,
 Der om hans ranke Skabning glat sig lægger:
 Du vil ei troe det, i din Friskhed, du!
 At det, at gaae paa Val, mig næsten skrækker,
 Og at min Tanke næsten feler Gru,
 Og at mit Hjerte ganske modløst sænker sig,
 Naar blandt de mange Mennesker jeg tænker mig.

Det kommer af, den lille Jensen svarer,
 At du saalænge kufeluret har.
 Jeg kunde blive ængstelig som Harer,
 Hvis ei saameget jeg paa Harten var.
 Jo mindre man af Livet selv erfarer,
 Desmeere hoitidelig man paa det ta'er;
 Naar man kun Verden seer igjennem Ruder,
 Man kan tilsidst i Mennesker see Guder.

Jeg gi'er dig Ret, vor Helt bemærker atter,
 Men lige stærkt endnu dog Hjertet slaaer.
 Jeg vedder — falder Bennen ind med Latter —
 At over snart din Angst paa Ballet gaaer.
 Naar man i Diet seer en Evadatter,
 Hvad seer man da? Et Lam, og høist et Faar!
 Jeg Ting har kjendt, langt mere frygtelige,
 End det, at valse med en lille Pige.

De gif, og snart i Klubben hen de kom,
 Og Adam med sit stærktbeklemte Hjerte
 Steg op ad Trappen mod den tændte Kjerte,
 Der viste ham Entréen, stor og tom.
 Sig et Minut at samle han begjerte,
 Men lille Jensen brød sig ei derom:
 Ind til den første Sal han aabned Døren,
 Og Stemmer fused nu om Adams Dren.

Her sad de troe, de stadige Klubbister,
 Hvem Ballets Nærhed ei forhindred i
 At faae en Whombre og et Whist-Parti.
 Her seer man Kjøbmænd, Pengemænd, Jurister,
 Acteurer, Præster, Læger, Pensionister,
 Med Kort i Haanden sidde vis à vis,
 Og efter Dagens Gjerning ud sig hvile
 Ved luun Passiar, mens de paa Kortet file.

Derfor de Politiken ei forglemme,
 Derfor Aviserne omtygges her,
 Derfor mod alle Konger er de flemme,
 Paa Ruder, Spar og Klor og Hjerter nær;
 Derfor har Borgervel'et her en Stemme,
 Saa huul, og dog saa klingende og stær;
 Derfor — mens hist paa Gladen hen man dandser —
 Gaaes her tilbunds i Skatter og Finantser.

Følg med mig! til vor Helt nu Jensen siger:
 Kun et Par Skridt, hen til det næste Bord;
 En Mand jeg skal dig vise, som ei viger
 I Klogskab nogen Mand paa denne Jord,
 Og hvis Forsigtighed fast er saa stor,
 At sit Begreb endog den overstiger.
 Original han er, men dog man har
 Af ham saa mangt et mindre Exemplar.

Med Jensen fulgte Adam nu og saae
 Forsigtighedens Helt, om hvem var Tale:
 Det var en Mand tilaars, hvis Haar var graae,
 Hvis Bægt var hoi, hvis Træk var ei saa gale.
 Betymringer sig paa hans Pande male,
 Og angsteligt omkring hans Dine gaae.
 Det var, som frygted Trækvind han fra Dorene;
 To Totter Bomuld stod ham ud af Dreene.

See, sagde Jensen, hvor han er i Baanden!
 Lad blot os gaae en Emule mere nær.
 Jeg seer, at han et stort Spil har paa Haanden,
 Og det er det, som nu ham pincer her.
 Pas paa, hvad han udfleffe vil i Manden,
 Forsigtighedens Præg vist Frugten bær' —
 I samme Stund saae Manden i sin Kasse,
 Og sagde med et Suk: Ja, jeg maa passe!

Der seer du! hvisked atter lille Jensen:
 Hans mange Penge hjælpe ham ei stort;
 Thi handle klogt for ham er Livstendensen,
 Og derfor kun Gottiser faaer han gjort.
 See der! nu staaer han op for Excellencen,
 Saa dybt han krummer Ryg, som var den smurt.
 Han vilde, troer jeg, ængste sig tildode,
 Hvis han en Excellence skulde støde.

See, hvor igjen han lempelig sig sætter!
 Paa Stolebenene han føler nu;
 Thi muligviis de gaaet var itu.
 Den stakkels Mand! hans Bryst kun Døden letter.
 At ei han har sig giftet, vist du gjetter,
 Paa Toffelhælen tænkte han med Gru.
 Huusholderstien nu ringer for hans Dre,
 Thi gaae i Klub er Alt hvad han tør gjøre.

I Dandsesalen Bennerne gif ind.
 Her straalte rundtom tændte Lyskroner,
 Og efter første Bals Musikens Toner
 Paa eengang hørte op. I Lysets Skin
 Sad langs med Bæggen smagfuldt klædte Røner
 Og unge Damer med en Rosenkind.
 Paa dem, som første Bals alt havde dandsset,
 Steg Brystet hoit, mens Munden gif ustandset.

Ud Gulvet op og ned gif Cavalierer
 Med Hat i Haand, med Panden fri og varm,
 Snart Een for Een, snart Tvende Arm i Arm;
 Og mellem dem nu Adam promenerer,
 Med aabent Blik men med urolig Varm,
 Mens Jensen ham om Alting informerer.
 Den samme Ben var her til meget Gavn,
 Paa hver en Dame strax han vidste Navn.

Hvad hedder hun — vor Helt nu sagte siger —
 Hun, som ved Døren sidder halv i Skjul,
 Der allernederst blandt de unge Piger?
 Hun, med en Krands om Loffen gylden-guul,
 Der seer omkring sig som en lille Fugl? —
 Af Neden frem vist første Gang hun stiger;
 Hun holder sig tilbage jo saa bly,
 Som var hun i en Verden splinterny.

Ja hende, svares der, jeg selv ei kjender;
 Med disse Ord strax lille Jensen sprang
 Hen til en Mand, og ved hans Arm sig hang.
 Og med Besked han raft tilbage vender:
 Hun Alma hed, og sikkert hende blender
 Nu Ballets Herlighed og Byens Rang;
 Thi hendes Hjem er Vesterbro, den fjerne,
 Og hendes Fa'er den gamle Gartner Stjerne.

Lidt nærmere jeg Stjernen dog maa skue,
 Afbryder Adam Bennen med et Smil;
 Og gennem Salen mod den lille Due
 Strax Jensen skyder hurtig som en Piiil.
 Slig Boldsomhed ei vilde Adam hve,
 Fra Bennens Arm han rev sig løs med Jil,
 Og støttende sig op til Væggens Pille,
 Seer han mod Stjernen over — mod den stille.

Thi Skiven lig, hvor Viseren kun flytter
 Sig sagte fremad mod hver Talsfigur,
 Tmedens Værket i det indre Uhr
 Til evig Uro hvert Secund benytter:
 Saa — hvergang Almas Afsyn Udtryk bytter —
 Fremlyser kun en stille Sjæls Natur,
 Tmedens Hjertet, fyldt med Haabets Tanker,
 I yndig Uro og Forventning banker.

I Drom hun sad om hvad der skulde komme;
 Thi skulde Det ei komme dog engang,
 Hvortil det unge Hjerte føler Trang?
 Hiin Illusion, hvis Spil er aldrig omme,
 Hiin Fylde, som udfylder alt det Tomme,
 Hiin Slutning paa den gaadefulde Sang,
 Der til at svulme Pigehjertet bringer,
 Naar Floiten toner og naar Strengen flinger.

Saa sad hun — da paany til Dands man spiller,
 Og over hendes Kind flød Purpur hen;
 I Diebliffet hun sig forestiller,
 At hun skal sidde over nu igjen.
 Men Haabet Frygtens Udsagn snart formilder,
 Thi over Gulvet nærmer sig vor Ven;
 Han spørger om han have maa den Ære,
 I Balsen hendes Folgesvend at være.

Fra Tantens Side strax hun løs sig river,
 Og med en nyfodt Rose paa sin Kind,
 Af Adam fort, hun iilsomt sig begiver
 I Dandsens hurtig fyldte Rækker ind.
 Et yndigt Smil den lille Mund opliver,
 I Diet straalte frygtløst hendes Sind,
 Selv hendes Hjertes Slag vor Helt fornemmer
 Igjennem Armen, der i Handsken bly sig gemmer.

Nu Touren er til dem — gid det maa lykkes!
 Paa Gulvet hendes Fodder følge hans,
 Og hendes Haar, som af Fioler smykkes,
 Om Rinden gynger yndigt som en Krands.
 Molskjolen ikke meer i Folder trykkes,
 Den svinger rundt sig med i snehvid Glænde.
 Selv Perlesnoren er paa Flugt med hende;
 Men Flugten standser — Touren er tilende.

Den kom igjen, og svandt igjen saa fage;
 Og da fra Dandsen tredie Gang de gik,
 Ledfagede sin Dame han tilbage
 Til hendes Plads med et taknemligt Blik.
 Han spørger, om Forfriskning hun vil tage —
 O nei, Forfriskning hun ved Dandsen fik.
 Til Cotillon han forud sig indskrifer —
 Med Glæde, neppe skjult, sit Ja hun giver.

Men her et Krigspuds falder Adam paa;
 Thi nu sit Ord til Tanten han henvender,
 Der griber efter det med begge Hænder,
 For sin Deel med af Ballet og at faae.
 Saadan han Leilighed fik til at staae
 I Almas Nærhed til Distursen ender:
 Da med et dobbelt Bux, et dobbelt Blik,
 Fra Tante og Niece bort han gik.

De skiltes ad, men blev dog hos hinanden,
 I Tanten nemlig — Adams Phantasi,
 Imedens ganske stille stod Forstanden,
 Det rige Stof sig ret fordybed i.
 Han tog sig tidt med Haanden op til Panden,
 Naar Almas Billed svæved ham forbi;
 Og for at det i Hvile kunde standse,
 Han opgav indtil videre at dandse.

Til Tanter ogsaa Alma havde Tid;
 Hun Gaven ei besad, som mange Flere,
 Sig og sin Skjonhed ret at producere,
 Og nonchalant for Gunst sig gjøre Flid.
 Hun over sad, dog sad hun mild og blid;
 Hun tænkte — og hun tænkte meer og mere
 Paa hendes For- og Fremtids Cavaleer,
 Der saa alvorlig ud paa Sværmen seer.

Men alt til Cotillon man Damer fører,
 Og snart i Kredsen hos vor Helt hun staaer,
 Hvem hun for denne Dands igjen tilhører,
 Mens Hornet toner og mens Buen gaaer.
 Det korte Forhold ham som hende rorer,
 Og livlig Farve begges Tale faaer.
 Som Halvbekjendte mellem Ubekjendte
 Sinanden Ordets lette Bold de sendte.

End talte de — men see! at inclinere
 En Herre kommer, thi det Bals nu var;
 Og Adam, hvem forladt hans Dame har,
 Ret havde Tid, i Graastand at vurdere
 Den lette Sylpheskabning, som alt flere
 Og flere Blik i Flugten med sig ta'er.
 Meddeet i Diet sees hun Alle stikke,
 Hun, Perlen, som man havde for ladet ligge.

Nu fra sin Udflugt er hun atter hjemme.
 De holder af at dandse? Adam spur' —
 O, næsten meer end jeg det sige tør,
 Gi'er hun til Svar med lidt forpustet Stemme.
 Og dog har ei paa Bal De været for!
 For Deres Flyvekonst saavidt at fremme,
 De vist tillaaens af Zephyr Binger fik —
 Nei, leer hun, mine Binger er Musik!

Paany en Cavaleer — hun er i Binden!
 Som før sin Plads og Adam hun forlod,
 Som før han eensom i Betragtning stod
 Af dette Glædens fine Spil om Kinden,
 Imens hun, under Kommen og Forsvinden,
 Sig lustigt gynged paa den lille Fod.
 Igjen hun er tilbage — Trostels Pligter
 (Han nu bemærker) imod mig De svigter.

At give Svar hun skyldig her maa være,
 Kun over hendes Mund et Smil der flød.
 Men han blev ved: Jeg faaer mit Kors vel bære,
 Et Kors i denne Verden giver Mere —
 „Forund mig Heren!“ nu en Stemme lod,
 Thi atter op til Bals man Alma bød;
 Men rundt der hvistes, da hun dands'er atter:
 Nei, see mig til den lille Gartnerdatter!

Forbi var endelig Inclinationen,
 En anden Tour med samt en ny Musif
 Til Adams store Glæde nu man fik.
 Men ogsaa her hun Perlen blev i Kronen;
 Det næsten var, som horte det til Tonen,
 At ikke meer forbi man hende gif;
 Paa Stolen maatte tidt hun tage Sæde,
 For ved sit Valg at smerte og at glæde.

Blandt andre Toure den nu ogsaa kom,
 Alt første Par, med Blomsterkurve begge,
 Gik til de andre Par i Kredsen om,
 Der Loddet ud iblinde maatte trække;
 Og De, der havde faaet Blomster, som
 Man efter Slægtskab kunde sammen lægge,
 Paa Gulvet ud fra Kredsen maatte vandre,
 Og bytte Tegn og valse med hverandre.

Hvor blev der nu en Stoi en og en Raaben!
 Fioler, Nælder, Myrter, raabte man,
 Mens Alle stormed ud fra Kredsens Rand
 Paa Salens Gulv, med Tivlen og med Haaben.
 Hver holdt sit Tegn tilveirs og Armen aaben,
 Alt den Udvalgte hurtig gribes fan;
 Man puffes, stodes, leer, og finder endelig
 Den Twillingsjæl, der ved sin Blomst er fjendelig.

Hver havde fundet Sin, og kun tilbage
 Stod Adam og hans lille Dame. Hun
 I Haanden holdt en Rose rød og rund,
 Og til sin Torneqvist fandt han ei Mage.
 For Deres Rose vil De Tornen tage?
 Han spørger bedende, og det med Grund:
 De taber jo, men Torn og Rose begge
 Et fælles Udspring tor man vel tillægge.

De bytted Tegn, og endelig forlened
 Ham Skjæbnen dog det Held igjen engang.
 At hen i Dandsen let de fløi, forened'
 Bed Strengespil og Fløitetoners Klang.
 Det syntes ham som tusind Fugle sang,
 Som Salens Lys i Straaler sig forgrened,
 Og danned Glorien om den Pande, som
 Ham lystte her imøde fri og from.

Det var den sidste Tour; thi allerede
 (Hvor hurtig dog) er Cotillon'en endt.
 Par efter Par har alt den Ryggen vendt,
 Og nu sin Dame seer man Adam lede
 Til hendes Plads, fra før ham vel bekjendt.
 Her Tanten siger: Bognen holder nede!
 I Hast dit Shavl omkring! For tredie Gang
 Har Kudsken meldt, at Tiden blev ham lang.

Rask brød man op — en Sværm af Cavalerer
 Kom styrkende, med Tilbud om en Arm.
 Men Alma, fort af Adam, bort spadserer,
 Og ret med Fryd han seer, at end hun bærer
 Hans Torneqvist befæstet ved sin Varm.
 Den hele Herreskof, af Iver varm,
 Ud Trappen ned til Bognen dem geleider,
 Derved fik ogsaa Tanten en Gefreiter.

Karreten rullede bort — og sidst i Halen
 Af Sværmen op igjen vor Helt nu kom.
 Men hvor den fyldte Sal ham syntes tom!
 Og hvor dog midt i Stoien og i Talen,
 Der end som forhen gjenlød høit i Salen,
 Ham dødt nu forekom det store Rum!
 Han eensom stod i Krogen, rørt i Aanden,
 Og saae paa Rosen, som han holdt i Haanden.

Da vakte ham en Røst op af hans Drømme,
 Og Røsten var den lille Jensefs Røst:
 Saavidt som uden Riffert jeg kan domme,
 Gaaer der en Stjerne op nu i dit Bryst;
 En lille Gud dig holder i sin Lomme,
 Og dreir' og vender dig som han har Lyst.
 Ja du seer flart, til Svar ham Adam giver,
 For hvem nu altfor snever Salen bliver.

Han greb sin Hat og gif — af Skjæbnen draget
 Igjen saa listig ind i Livets Spil,
 Der tryllende bestandig lokke vil,
 Hvortidt end skuffet Haab man har beflaget.
 Sin Lod i Urnen har Enhver modtaget,
 Og den at løse horer selv ham til;
 Men Midlet, hvorved Livets Lod man vinder,
 I Skjæbnuens lukte Hænder sig befinder.

Og hvor er denne Magt paa Midler rig!
 En hæver høit den, ved ham ned at trykke,
 En hjælper den til Fred ved Kamp og Krig,
 En leder den til Lys igjennem Skygge,
 En fører den til Sandhed gjennem Ewig;
 Men Den, hvis Liv skal Jorden skjønnest smykke,
 Ham binder den i Qvinders Ledebaand,
 Alt gjennem Hjertet klares maa hans Aand.

For mangan En gaaer Læren vel tilspilde,
 Saa ikke Hjerte blot, men Aand gaaer tabt;
 Saa han kun tørster ved den fulde Kilde,
 Og rig dog lever kummerligt og knapt.
 Om til en saadan Lod vor Helt blev skabt,
 Maaskee alt nu min Læser vide vilde? —
 Mit Svar jeg gjemmer til en anden Gang,
 Thi endt, om end ei fuldendt, er min Sang.

Sjette Sang.

Baaren er kommen! Atter jeg paany
 Har Foraarsfuglen hørt, den muntre Lærke;
 Den sang sig op paa sine Binger stærke,
 I Toner quiddrende, mod høien Sky.
 De varme Straalers Virkning kan man mærke
 Paa Luft og Jord og Hav og Land og By;
 Den hvide Vinter sine Kræfter mister,
 Den døer — og med dens Død dens Lænke brister.

Den friske Baar som Arving sig indfinder;
 Og Skatten, som den Gamle ruged paa,
 Og dækked til, saa intet Blik den saae,
 Nu flyver rundt, og hvert et Die blinder.
 Det unge Haab staaer op af gamle Minder,
 Den dunkle Himmel skinner lyseblaa,
 I Grønsværtæppet Jorden sig indhyller,
 Og Dagen med sit Solskin Alt forgylder.

Den gamle Vinter er paa eengang glemt;
 Kun de, der selv er gamle, trofast mindes,
 Hvor trygt i den der virkes, væves, spindes,
 Hvor tidt dens Stjerner har til Alvor stemt.
 Men dette Suk af Jubel overvindes,
 Af Ungdomshaabet, som ei meer er gjemt;
 Nu kommer Solen! Hvad kan ei man vente
 Sig af det ny, det gyldne Regimente!

Og virkelig! Forneden og foroven
 Kun Glands og Herlighed det Hele spaaer:
 Utømmet, frisk og farvet strømmer Boven,
 Og Skyen over den i Purpur gaaer.
 Den lyse Flora vandrer gjennem Skoven
 Og fletter Blomsterkrands til sit Haar.
 Hver Fuglerøst er Tolk for Elskovsvarmen,
 Og i Hyrdinden trang nu bliver Barmen.

I Staden selv et andet Liv sig rører:
 Den unge Dame kaster Raaben hen,
 Og stiger frem med Parasol igjen,
 Mens Cavaleren Kjolen sig ifører.
 Paa Politiken knap man mere hører,
 Til Gjengjeld griber nu Papir og Pen
 Med disse Ord saa mangen en Trompeter:
 Nu maac vi til at synge, vi Poeter!

Hvad skal af al den Herlighed der blive?
 Af disse tusind Haab, af denne Skat
 Af Joelser, som nu befries brat,
 Af disse Straaler, som nu Alt oplive? —
 Hvor kan man spørge? Stormen skal afrive
 Igjen hver Blomst, hvert Blad — igjen en Nat
 (Skjondt ubegribeligt det synesomme)
 Skal isnende med Mulm og Kulde komme.

Hvor hurtig hendoe Glædens Sommersange!
 Hvor vexler i hvert Hjerte Savn og Lyst!
 Hvor mange Gange Vinter og hvor mange,
 Hvor mange Gange Vaar dog i hvert Bryst!
 O Tid, da vi begjære og forlange,
 O Tid, da vi forsage selv paa Trøst!
 En evig Cirkelgang er Livets Vandring,
 Gjentakende sig selv i sin Forandring.

I Adam Homo var igjen det Vaar;
 Kun Haabets Purpurkryer for ham sig male,
 Han syntes, at han selv og Alt i Dvale
 Dybt havde ligget gennem mange Aar.
 Hans Barndomsfriskhed op af Graven staaer,
 Og præger sig i Tanke som i Tale.
 Han fattede knap den hele Fylde, som
 Han følte som sit Hjertes Eiendom.

Nu var til Menneſke forſt ret han bleven!
 Alt hvad han havde prøvet og erfar't,
 Hans hele Fortids Virken, Børen, Leven,
 Ham syntes af en gal, forſeilet Art.
 Det vilde Liv, hvori han bort var reven —
 Det ſtille Liv — han kunde begge ſpar't.
 Thi eet var Maalet kun, ſom nu han priſte,
 Og een kun Veien, ſom til Maalet viſte.

Ad denne Bei han netop fremad ſkred;
 Thi klædt i Sommerfrak er glad-uroilig
 Han juſt fornylig gaaet fra ſin Bolig,
 Igjennem Porten ud, langs Soens Bred,
 Hvor Almas Billed, følgende ham trolig,
 Paa Mindets Binger ſvæved op og ned,
 Og fra ſin Flugt beſtandig kom tilbage,
 Mens frem ad Stien ſelv han ſaaes at drage.

Ham denne Morgenſtund det ind er faldet,
 (Et Indſald, der ved Foraarsſolens Stin
 Var til Beſlutning modnet i hans Sind)
 Alt ſpørge — og en Maaned efter Ballet
 Eligt ubeſſedent ei kan blive kaldet —
 Til Damen og til hendes Blomſter ind.
 For ei Deeltagelsen dog ſtrag at robe,
 Forſt nogle Hyacinthløg vil han kjøbe.

Alt efter Dnske gif. Bag Havens Grene
 Han Tante, Fa'er og Datter strax traf paa,
 Og Alle ham imøde venligt gaae,
 De syntes ret saa godt ham det at mene.
 Den store Have strax han kjende maa,
 Og her med Alma gif han snart alene,
 Snart vandred han omfring med alle Tre,
 For Drivhuus og for Blomster at bese.

Mens udenfor end Flora slumred let,
 Hvor dufted Alt saa frisk ham her imøde!
 Blandt Crocus stod Fiolerne saa tæt,
 Blandt Hanekamme, hvide, blaae og røde,
 Skovaneemon, Hurifel og Tazet.
 De første Hyacinther alt frembrode,
 Og alt sit Bæger nu ved Solens Billie
 Oplukker halvt den gule Paaskelilie.

Den hele Have syntes ham et Eden;
 Det lille Gartnerhuus, han skued hist,
 Med Ranker dækket til fra først til sidst,
 Et Tempel fast ham forekom for Freden.
 Mens tusind Blomster duftede forneden,
 Et Vindue aabent stod i Husets Dvæst;
 En Rose der i Urtepotten brammer,
 Der havde Alma selv sit lille Kammer.

Der, tænkte han, seer Dagens Sol hun stige,
 Og naar om Aft'nen Maanen sagte gaaer
 Hen over Himlens Blaa, vist der hun staaer
 Og skuer ind i Phantasiens Rige.
 Der kan til Skyerne god Nat hun sige,
 Og naar i Busken Rattergalen slaaer,
 Mens hendes klare Blik i Luften svømme,
 Kan der i Paradiis hun ret sig dømme.

Hans Sjæl udvided sig — hans Blik og Stemme
 Afspeiled hvad der fyldte nu hans Aand;
 I livfuld Tale Tiden Alle glemme,
 Paa Lanten nær, hvem Aanstand holdt i Baand.
 Da husker Adam: Bogen venter hjemme;
 Til Afsked rækker Gartneren han Haand,
 Og Denne til sin Hilsen venligt foier:
 See flittig til os, hvis det Dem fornoier.

Saa gif vor Helt igjen til Byen ind,
 Og paa sin Vandring ved sig selv han tænker:
 Jeg eengang bar Forsængeligheds Lænker,
 Og atter, for den hele Verden blind,
 Igjennem Aar jeg slutted til mit Sind.
 Men No saalidt som Uro Lykke skjenker,
 En lille Pige gjør meddeet mig viis:
 Der altid horer To til Paradiis.

Alt skal sig slutte sammen, Stort og Smaat,
 Naturen selv os giver denne Lære.
 Man skal i Verden Verdensborger være,
 Man virke skal, og ei bestue blot;
 Man skal et Hjem sig danne og en Sphære,
 Og mod sig selv og Andre gjøre Godt;
 Thi Livets Maal, om end ei sagt udtryffeligg,
 Er dog at gjøre Gavn og være lykkelig.

Og hvor i denne Tid han Gavn nu gjorde!
 Thi hans Examen jo for Døren var;
 Men naar tilendebragt sin Dag han har,
 Og ret har gjort sit Arbeid som han burde,
 Da lykkelig han ogsaa være turde.
 Da Fod i Haand om Aftenen han ta'er,
 Og vandrer ud til Haven, til den fjerne,
 At see bag Lovets Skjul sin klare Stjerne.

Dog her jeg for en Stund nu Helten glemmer,
 Som just paa Exegesen Ende fik,
 Men lytted end til Kirkefædres Stemmer,
 Fordybet i den gamle Dogmatik.
 Imens for Dybden Hoiden selv han glemmer,
 Til Besterbro jeg vender ud mit Blik;
 Thi skjøndt man til Examen der ei læser,
 Dog Livets Aande ligesuldt jo blæser.

Thi underligt det er med Livets Aande,
 Den spores tidt just kraftigst fra den Kant,
 Hvor Livets stærke Storme, mangehaande,
 Slet ingen Indgang og Pasfage fandt.
 Fra Hjerter, fyldt med Lidenſkabens Baande,
 Dens friske Luſtning tidt ſaa reent forſvandt,
 Mens frem den ſtrømmer og iveiret ſtræber
 Fra Barnets, Oldingens og Moens Læber.

— Det var i Mai en liſlig Morgenſtund;
 Op over Gartnerhaven den ſig hæved
 Med rige Straaler og med Guld i Mund.
 Fra Træ til Træ ſaa tyndt hang Spindelvævet,
 Og Morgenduggens Perle, klar og rund,
 Paa hvert et Blad og hvert et Græsſtraa bæved,
 Da friſt og rød, og hvidklædt ſom en Brud,
 Af Havedøren Alma træder ud.

Hvorfor ſaa feſtlig vel klædt paa itide?
 Hvordan mon til det gif, at juſt hun tog
 I dag af ſine Kjoler paa den hvide,
 Og paa det grønne Livbaand Eløifen ſlog?
 O, høiſt naturligt Tingen ſig tildrog!
 Det nemlig er, hvad Læſeren bør vide,
 I dag den gamle Gartners Gødselsfeſt,
 Hvortil hun har ſig ſmykt ſom hun kan bedſt.

Den sidste Haand paa de brodeerte Seler,
 Hvorom til Ingen hun et Ord har sagt,
 Har oppe paa sit Kammer nys hun lagt;
 Og nu, mens Solens Lys hver Sky fordeler,
 Mens Alle sove, let hun ud sig stjæler
 Her hvor de tause Stammer holde Vagt.
 Som i Forventning hendes Læbe smiler,
 Og hen mod Arbeidshuset rast hun iler.

Der staaer hun alt paa Stigens Trin og buffer
 Sig sagte ned mod Dueslagets Dør.
 Hor! indenfor det furrer — her oplukker
 Paa halv hun Døren, lyttende som for.
 Den hvide Due frem sit Hoved dukker,
 Den Røde stolt sit Bryst med Ræbet floer;
 Men knap de hende see, de Flugten tage,
 Og ile til den mørke Krog tilbage.

En slig Modtagelse kun lidt hun yndte,
 Ei deres Skræk hun kunde ret forstaae.
 At tale fjælent til dem hun sig skyndte,
 Ja selv at sloite for dem fandt hun paa,
 Og i det Samme listig hun begyndte
 Sit Spil, for mere tamme dem at faae:
 Hun kasted hen til dem lidt Morgensøde,
 Og Duerne ei længe lod sig node.

Lidt nærmere ved sig hun Foden lægger,
 Og da den Hvide Kornet til sig tog,
 Hun Haanden fuld af Urter mod den strækker;
 Men strax forknytt den sig tilbage drog.
 Da kom den Røde frem, hvem Bysten trækker
 Imod den Herlighed, hvis Glands den slog.
 Fremad mod Haanden boier den sit Hoved —
 Og taus stod Alma, knap hun aande voved.

Hun talte kun med Blif — men hvilke Blifke!
 Og Duen selv, som var ved Maalet her,
 Begyndte alt paa Urterne at pikke;
 Da lofted sig i Frygt dens Bingesjer —
 Den vendte sig omkring — men lang Tid ikke,
 Thi snart den kom igjen, og mere nær.
 Nu stod den stille — og til Almas Glæde
 Af hendes Haand den nippede sin Næde.

Ved dette Epil en Times Tid henrinder;
 Men Solen, som nu funkled blank i Øst,
 Om Dagens Pligt og Gjerning hende minder,
 Og Afsted ta'er hun med sin Morgenlyst.
 Sin Gjerning hun i Haven for sig finder,
 Og der hun streifer om med freidigt Bryst,
 Mens Gang og Sti, der reven er i Flamme,
 Af hendes lette Fjed hvert Spor annammer.

Men disse Gange kjendte dette Spor
 Fra den Tid Foden kun var ganske lille,
 Til nu, da den ei mere voxe vilde,
 Skjøndt den endnu jo modsat var af stor.
 Hun havde altid levet her saa stille
 Blandt disse Træer, paa denne Plet af Jord,
 Kun af sin Fader og sin Tante hygget,
 Thi Døden hendes Moder længst omfhygged.

Hun kom kun sjelden ud iblandt Veninder,
 Og hvad der kaldes kan Begivenhed,
 Deraf i hendes Liv saalidt man finder,
 At kun det ene Val jeg nævne veed.
 Alt hvad hun havde lært hun godt sig minder,
 Endeel hun vidste, men dog ei Bæstet
 Om tusind Ting, der bli'er i Munden puttet
 Den unge Dameskole i Institutet.

Midt i sin egen Verden her hun stod,
 Skilt fra den store, som hun ei tilhørte;
 Og fri hun var, skjøndt hun i Alt slog Rod,
 Thi hvad i hendes Bryst sig dybest rørte,
 Gi ud i Verdens Uro hende førte,
 Og intet Savn i Hjertet efterlod.
 Sit Haab hun knyttet har, fra hun var liden,
 Til Vaaren, Somren, Høsten, Vintertiden.

Saadan fra Jnden hun uddannet var,
 Af Gensomhed til Tænksomhed opdragen;
 Sig selv hun havde fundet, det er Sagen,
 Just mens i Hjemmets Liv hun tabt sig har.
 Der kommer hun, saa foraaréfrisk som Dagen;
 I Binden vifter Kjolen, hvid og klar,
 Mens Haven rundt paastryds og tværs hun vanter,
 Fyldt af sin Ungdomsfryd og fuld af Tanker.

Hvert Dieblif hun dog maa see omkring,
 Thi fuldt Beslag paa alle hendes Kræfter,
 Mens frem hun skrider, lægge tusind Ting.
 Snart hun et nysødt Ufrud kommer efter,
 Snart gjør til Sidegangen hun et Sving,
 Hvor Grenen, som er løsnet, op hun hefter;
 Hift frier fra Spindelværv hun Myrters Klok,
 Her reiser hun den faldne Rosenstok.

Og her et Ord til dig, min Læserinde!
 For i dit Hjem dig ret at føle rig,
 Maa du som Alma rigtig fast dig binde
 Til Kredsén, hvori Skjæbnen satte dig.
 Du maa en Ræring for dit Hjerte finde
 I Livet, som det hver Dag viser sig;
 Du maa, lig Den og Den — maaskee jeg feiler —
 Ei sidde blot og vente paa en Veiler.

Den kommer snarest jo som ei man venter;
 Men selv om ei han kom, dit eget Bryst,
 Naar frem for Dagen du dets Skatte henter,
 Har rige Spirer nok til herlig Høst.
 Du elste skal, det Bud jeg dig indprenter,
 Men kun hvori der Liv er, er der Lyst.
 Vil du bestandig sidde og brodere?
 Dit Hjerte og du selv blev skabt til Mere!

Du deelte nylig Almas Morgenglæde,
 Men lad dit Blik nu hende gaae forbi;
 Thi ud af Døren Tanten sees at træde,
 Og hist hun nærmer sig paa Havens Sti.
 Hvor maatte hun idag med Smag sig klæde,
 Paa Moden ret, og dog med Phantasi:
 Forlorne Krøller høit en Kappe hæve,
 Hvorfra de lyserøde Baand nedsvæve.

Den gode Tante var et ærligt Skind,
 Kun havde hun den Drm, at ei hun vilde,
 Mens Tiden gik med Kampeskridt, staae stille,
 Men altid seile med den friske Vind.
 Endskjondt bedaget og med salmet Kind,
 Sit Sind fra Verden ei hun kunde stille;
 Paa Vesterbro hun deelte Lyst og Sorg
 Med Kongens Nytorv og Amalienborg.

Da hun kom Alma nær, strax Denne saae
 Alt der en Alvorssky om Panden svæved,
 Og da til Hilsen op sit Blik hun hæved,
 End meer Bekymring der i Diet laa.
 Til Regnskab Alma hende venlig kræved,
 Og Tanten gav forblommet at forstaae,
 Hvordan, skjøndt anvendt Flid og al Umage,
 Ei rigtig ud sig Rappen vilde tage.

Den Feil, gjensvared Alma, ændres let;
 Thi dersom Tante paa min Dom tør lide,
 Skal Eloisen sættes ned ved denne Side,
 Og ind til Strimlerne sig slutte tæt.
 Lad mig den flytte! Strax tilværks vi stride! —
 See saa! Der sidder Eloisen nok saa net.
 En Naal! — Det var en ypperlig Forandring! —
 Men Tantens Fod alt borte var paa Vandring.

Til Stuen og til Speilet op hun iilde,
 Alt see Forandringen, som flødte net;
 Og da hun saae i Glasset sit Portrait,
 Tilfreds med Rappen og sig selv hun smilte.
 I hendes Bryst nu hver Bekymring hvilte,
 Og bort fra Speilet skred hun rank og let
 I Haven ned, den gode gamle Tante,
 Af Verden glemt — men dog blandt de Galante!

Hun Alma gi'er et Bink, og Festens Hjem,
 Det lune Lysthuss, de bekrandsede begge,
 Hvor paa de Dugen over Bordet lægge,
 Og sætte Kringlen og Maskinen frem.
 Med Servietter Gaverne de dække,
 At ei den Gamles Blik skal møde dem;
 Hist nærmer han sig alt — hans Haar, de hvide,
 I Lokker om de friske Kinder glide.

Hvor mildt er ei hans Dø! Hjertets No
 Paa Panden og paa Mundens Smil man kjender.
 Lidt langsomt gaaer han, men man ei maa troe,
 At Stokken er fornøden for hans Hænder.
 Knæbøyer bærer han, og store Spænder
 Ei blot paa dem, men og paa sine Skoe.
 Saa skrider frem han her i Morgenroden,
 End fuld af Liv, og dog ei langt fra Døden.

Han som sin Have dyrket har sin Gud,
 Saa Sjæl og Legem lige godt er trivet;
 Halvfjerdsindstyve Aar ham alt blev givet,
 Og nu idag et nyt der springer ud.
 Der er hans Datter, Havens bedste Skud!
 Mens ømt hun slynger ham sin Arm om Livet,
 Lykønskningen fra hendes unge Læber
 I varme Kys sig ved hans Hænder flæber.

Imod ham kom nu og den gode Søster,
 Som gratulered nok saa pæn og stiv.
 Han raaber munter: Næst mig Munden giv!
 Et Kys af Hjertensgrund mig mest forlyster.
 Hvad han begjærer, han da ogsaa høfter,
 Skjøndt Tanten ynded ei sliq Tidsfordriv;
 Og ind i Grotten alle Tre nu træde,
 Hvor ved det runde Bord de tage Sæde.

Da Theen var af Tanten lavet til,
 Ei Alma sin Foræring skjulte længer.
 Omkring sin Fader Selerne hun hænger,
 Idet hun be'er, at ei forsmaae han vil
 En Gave, hvortil vist hun troer han trænger.
 Naa, siger han, og seer paa hende mild:
 Naa, det var en Present! det maa jeg sige!
 Det kalder jeg en slittig lille Pige!

Men Tanten taler: Hvor dog Skjæbnen god er,
 Hvor heldigt, at du Seler skulde faae!
 Et Supplement til dem du ei forsmaae,
 Thi ogsaa jeg har dig betænkt, min Broder.
 Du veed, at Tiden bringer nye Moder,
 Den en Tyran er, som man lyde maa.
 Der nytter ingen Modstand, ingen Striden,
 Den flogne Mand bør skride frem med Tiden.

Hvad mener du? den gamle Gartner siger.
 Til Svar han faaer: Min kjære Broder! du
 Snart er den Eneste af Alle nu,
 Som frem i korte Klædesbuxer stiger.
 Knæbuxer er for Diet nu en Gru,
 Den gode Smag de tynde Been befriger;
 Forsmaa da ei min Gave! See, hvor sjong:
 Et Par moderne Sommerpantalon!

Med disse Ord traf Buxerne hun frem
 Og holdt dem for sin Broder høit i Beiret;
 Og Morgensolen, som faldt ind paa dem,
 Belyste deres Farve huldt med Skjæret.
 Den Gamle lo og sagde: Gaa du hjem
 Med din Present! Et Kys du har foræret,
 Men Buxerne giv til en anden En;
 Jeg vil beholde mine gamle Been.

Du maa, du maa! nu Tanten trænger paa:
 Du efter Tidens Fordring bør dig rette.
 Nei, siger han, jeg tænker modsat dette,
 Den Gamle just bør paa det Gamle staae.
 Nei, siger hun, den Gamle frem bør gaae,
 Og ei sig fast i gamle Griller sætte.
 Bjank, siger han, det er en gammel Nar,
 Som Dragt og Mening hos de Unge ta'er.

Til Almas Sorg lidt skarpere blev Striden,
 Da dette Spørgsmaal man paa Bane fik:
 Hvorvidt bør Alderdommen følge Tiden?
 Thi varm blev Gartneren i Ord og Blik,
 Og Tantens Iver var ei heller liden.
 Tilfidsst med disse Ord den Gamle gif:
 Gaa selv med Bugerne, hvis du behager,
 Men aldrig jeg paa mine Been dem tager.

Et Suk om Bistand Tanten her udstøder.
 Niecen spørger: Tor jeg raade lidt?
 Og da hun strax faaer Lov at handle frit,
 Sin Fa'er at vende om, hun venligt noder.
 Saa med en Sax gjør hun saa dybt et Snit
 I Bugerne, at Tantens Hjerte bløder.
 Forkortede til Knæet man dem faae,
 Og Benene som Stumper hos dem laae.

Den Gamle her brød ud i munter Latter,
 Men Alma siger: Striden er forbi,
 Til Gre Tantes Gave kommer atter,
 Og Fa'er for Nutids Mode bliver fri.
 Til Handsker for vor Svends den lille Datter
 Maaskee kan Benene benyttes; thi
 Paa denne Viis jo Tante To beriger —
 Ja, lad kun Barnet faae dem! Tanten siger.

De stilletes ad — og fuld af Fred hendrog
 Sig Formiddagen for dem Allesammen;
 Selv Stridens Minde Gartneren forjog
 Ved Middagsbordet under Spøg og Gammen.
 Alt mere skraa nedkasted Solen Flammen,
 Alt fem i Staden Kirkekloffen slog:
 Bandkanden da i Haanden Alma tager,
 Og paa sin Aftenvandring ud hun drager.

Om hendes Hals sig Zephyrshavlet snoer,
 Den gule Straahat sig om Panden breder,
 Og gjennem denne tusind Tanker foer,
 Hvoraf bestandig een paany fremtræder:
 Hvor kommer det, at her, hvor Himmel, Jord,
 Og hver en Blomst i Hoitidsdragt sig klæder,
 Alt her, hvor Alt til Hilsen er beredt,
 Saa lang Tid Adam Homo ei blev seet?

Han var jo med dem Alle saa fortrolig,
 Og før de næsten hver Dag saae ham jo —
 Saa tænkte hun; men ei min Læser troe,
 Alt hun ved denne Tanke blev urolig.
 End var jo hendes Hjerte Friheds Bolig,
 Og hver en Videnskab laa dybt i No;
 I Verdens Lob hun var for lidt indviet,
 Til, før det kom, at søge Sværmeriet.

Men nu har Jordbærbedet hun bedugget,
 Og Havens Udgang netop nær hun stod,
 Da hørte hun, at Laagen blev opluffet —
 Hvad! — Adam Homo sig tilsyne lod.
 En Blomst paa Hatten høit han havde stufket,
 Sort var han klædt fra Hoved indtil Fod;
 Med Dine, hvori Haab og Vængsel gløde,
 Han stræbte hende tillidsfuld imøde.

Hun stod som lænket, med Forundrings Smil
 Paa Læben, og i Haanden holdt hun Randen,
 Mens han fløi op ad Gangen som en Piil,
 Idet han svang sin Hat høit over Panden.
 Nu staaer den Ene ganske nær den Anden:
 Examen endt er! raaber han med Jil.
 I hendes Sjæl confust sig Alting blander —
 Da seer meddeet hun, at hans Fod hun vander.

Undskyld, hun stammer. Næsten maa jeg troe,
 At De for Blomster mine Skoe nu tager,
 Bemærkede vor Helt, mens glad han lo.
 Sin Gjerning Alma smilende beklager,
 Men Adam priser lykkelig sin Sko,
 Og feier til, mens Ande dybt han drager:
 Da ud jeg gif, mig spaaede Fuglens Sang
 Et Kys paa denne Haand for første Gang.

I Purpur hendes Kinder huldt sig flæde,
 Og for hun vidste hvordan det gik til,
 Hun føler alt paa Haanden Livens Id;
 Han var jo reent forstyrret i sin Glæde.
 Ind til min Fader nu De dog maa træde,
 Hun siger lidt forlegen, skjønt saa mild:
 Hans Gudselsfest endnu er ikke sluttet —
 Og Adam svarer: Strax! Strax paa Minutet!

Een Ben maa blot endnu jeg her frembære;
 Thi skjønt jeg lige fra Examen gaaer,
 Mit Studium dog aldrig Ende faaer,
 Jeg strax igjen begynde skal at lære.
 Saalænge har jeg ønsket mig at nære
 Af Wiisdomskilden, hvorved selv De staaer.
 Vær blot mig lidt! Jeg vil ei Alt, kun Noget;
 Jkkun Begyndelsen af Blomstersproget!

O, svarer hun, det kjender selv jeg ikke.
 Men, siger han, ifald — her blev han rød
 Og Alma sænkede ogsaa sine Blikke —
 Ifald jeg her Dem Haand og Hjerte bød,
 Og foied til: det er for Liv og Død!
 Siig, vilde De mig da tilbage skikke?
 De vegled Haandtryk med et kjærligt Blik,
 Og bort i Glædens Hast nu Adam gik.

Hvorlænge blev han dog hos hendes Fader!
 Hun selv just ned i Gunden søge vil,
 Jorddybet i de rorte Tankers Spil,
 Da Tanten iilsomt sig tilsyne lader.
 Naa, raaber hun i Graastand Alma til:
 Alt jeg dog eengang traf dig, vist ei skader.
 I Stuen ind jeg gjorde nys et Sving,
 Men der forhandler nu man store Ting!

Har du Hr. Homo seet? — Træk dog lidt længer
 Din Strimmel op — Nu er han Candidat!
 Nu kan han tjene Konge, Land og Stat —
 Nei, hvor forpjustet dog dig Haaret hænger!
 Sæt Krollen op, mens Kraven ud jeg frænger —
 Nu staaer han til et Præstekald parat.
 En Præstekone vil saa lidt ei sige —
 Der kommer han! Reis Hovedet, min Pige!

Kun Blikket hæved sig — men fra det Fjerne
 Kom lige op ad Gangen, dem imod,
 Bor unge Helt og gamle Gartner Stjerne,
 Hvem Munterhed i Diet malet stod.
 Vel havde Alma sig unddraget gjerne.
 Men meer end blytung folte hun sin Fod.
 Forgjæves for et Smil hun sig umager,
 Da hendes Fader hendes Haand nu tager.

Hvor reent fortabt din Staffel dog seer ud!
 Man skulde næsten tænke, du var bange.
 Man kunde troe, du var en domfældt Fange,
 Hvis ei du havde Miner af en Brud.
 Men selv om nu saa var — naa, Herregud!
 Meer end man kan, man ikke bør forlange.
 Amor er Jæger — listig sine Garn
 Han stiller for det unge Pigebarn.

Der staaer Hr. Candidaten! Gratulere
 Du til den store Dag dog ogsaa maa;
 Og — hvis du ham et Hjerte vil forære,
 Saa veed jeg, han vil ikke det forsmaae.
 Min lille Alma, lykkelig du være!
 Gid det paa denne Jord dig godt maa gaae!
 I To har sluttet Pagt. Jeg siger Amen;
 Og kom nu, Tante! Lad dem ene sammen.

Saa lod man da dem ene og i No,
 Men hvordan man, skjøndt To, kan ene være,
 Og dog en Verden i sit Hjerte bære,
 Og hvordan ene man kan være To,
 Men hvorfor aldrig Tre man kan sig troe:
 Derom vil os en Philosoph belære,
 Der ved Begrebet, taget i dets Reenhed,
 Kan reducere Dobbeltthed til Eenhed.

Det Alma var, som havde dybt hun sovet,
 Som op til Liv hun vaagned af en Drom,
 Der end ombolged hende frisk og om,
 Men paa hvis Sandhed hun ei stole voved,
 Thi Underbilleder gled paa dens Strom.
 At virkelig hun bleven var forlovet,
 At virkelig hun Brud var bleven — nei!
 Hun ei det fatted, hun begreb det ei.

Og som det Alma gif, saa gaaer det Alle;
 Thi hvem blev det vel givet at forstaae,
 Hvordan Præmisserne kan over slaae,
 Og pludselig et Resultat fremkalde? —
 Lidt efter lidt lod dog sin Tvivl hun falde,
 Lidt efter lidt med Tro hun om sig saae;
 Dog gif undseelig hun ved Adams Side,
 Mens Arm i Arm de Haven rundt nu skride.

Men dersom hun var taus, saa talte han.
 Hans Hjerte paa hans Læber sig udtomte,
 Og sprudlende, som Kildens friske Band,
 I fulde Volger frem hans Indre strømte.
 Snart han tilbage sig i Tiden dromte,
 Snart iilte Tanken ud i Fremtids Land;
 Og Almas Sjæl, skjøndt den sin Binge dulgte,
 Saa trofast paa hans Tankeflugt ham fulgte.

I begges Hjerter klang den stemte Streng,
 Da de paa Plainen traadte ud fra Gangen,
 Hvor først de lytted lidt til Fuglesangen,
 Og derpaa nærmed sig det blaa Basin,
 Der speilflart hvilte midt i Havens Eng.
 Her ved et Syn sig Adam solte fangen;
 Thi flart i Vandets blanke Speil han saae
 Saa nær sit eget Almas Billed staae.

See, siger han, og mildt hans Døer luer:
 Vor hele Fremtid her jeg finde kan
 Afspeilet i det stille, solvblaa Vand,
 Hvor ingen Volger, ingen Storm den truer.
 Os begge fast forenede jeg skuer;
 Men mange flere Ting er jeg istand
 I dette klare Fremtidsdyb at finde —
 See rigtig til! Alt slutter Speilet inde.

Der seer jeg strax en lille Præstegaard
 Ved Bondebyen, lænet til en Bakke.
 Vel Sidelængen lidt forfalden staaer,
 Men en Begynder tage maa tiltakke.
 Der seer jeg vore Roer og vore Jaar,
 Mens hjem fra Marken de til Stalden lakke.
 Der kommer Malkepigen med sin Spand,
 Og Hyrdehunden springer let foran.

Men Alma smiler, mens hun frem sig bøier
 For og af Herligheden lidt at see,
 Og nu sit Billede til hans hun foier:
 Der Præstehaven ligge kan maaskee;
 Der er den lange dunkle Lind-Allée,
 Hvor man vandrer trygt naar Blæsten stoier.
 Der Blomsterbedet er; og der Syrener
 Sig til et Sommerlysthuus tæt forgrener.

Ja tydelig det staaer der, Adam siger:
 Os beggeto jeg kan derinde see;
 Ved Bordet sidde vi og drikke Thee,
 Mens bagved Skoven Aftensolen viger.
 Paa Himlen alt en Stjerne op der stiger,
 Og Maanen kommer frem saa hvid som Sne;
 Den minder mig alvorlig om at virke,
 Thi see, bag Byen hist, der staaer min Kirke.

Der skal mig selv og Andre med jeg danne;
 Der, i en ufordærvet, frugtbar Jord,
 Skal Aar for Aar jeg saae det rige Ord,
 Beskære, plante, gjøde, luge, vande.
 Der til et godt Exempel skal jeg stande,
 At Menigheden følge kan mit Spor;
 Mens du, min Alma, frem som Monster stiger
 For Byens Koner og for Egnens Piger.

Som han blev ogsaa hun ved Tanken varm,
 Og længe stod de, mens kun Diet talte,
 Saa stille hos hinanden, Arm i Arm.
 De saae mod Aftensolen hen, der dalte
 Ned i et Purpurhav og liflig malte
 Med Rosenfarver Skyens hvide Barm.
 Saa skjen (udbryder han) vor Død vil komme,
 Naar Lyset, som vi vandred i, er omme!

Hans Ord et Echo fandt i Hjertets Bund;
 I Himlen halvt, de Jorden heelt forglemme,
 Og Fuglesangen i den stille Lund
 Den Glæde tolked, som de dybt fornemme.
 Da hørte de desværre Tantens Stemme,
 Der kaldte dem tilbords i samme Stund.
 En Omvei gif de til den dunkle Grotte,
 Som Haand i Haand de smilende betraadte.

Hvor herligt var i Grotten Alt indrettet!
 En Lampe lyste for den store Fæst,
 Af Husets Kjøkken stod hvad der var bedst,
 Og trende Krandsø havde Tanten flettet.
 Hvem der fik Myrterne har alt man gjettest,
 Adam fik Hjertensfryd som Brudgomsgjæst.
 Men Gartneren, sin Havehat berøvet,
 Om sine hvide Haar fik Egeløvet.

Den Gamle fuld af Indfald var og Voier,
 Og Tanten mild man og gestæftig saae;
 Adam mod Alma lykkelig sig boier,
 Idet sin Krands af Hjertensfryd han foier
 Til den af Myrter, som hun havde paa.
 Om Haarets Fletning begge sad paastraa,
 Den skjønnede Pande viste de saa tydelig —
 O, vist og sandt det er, at hun var nydelig!

Nu Born! nu la'er jeg snart Champagnen knalde,
 Den Gamle siger: Af den bedste Viin
 Først Parrets Skaal skal driffes, dernæst din,
 Og dernæst min, og dernæst Skaal for Alle.
 Her just hans Dine hen paa Alma falde,
 Der hvister med en Stemme spæd og fiin,
 Skjøndt horlig nok til Adam ret at fryde:
 Tor jeg Dem Kylling eller Due byde?

Hvad! raaber Gartneren: hvad maa jeg høre!
 Er ei du kommen længer frem endnu?
 Du siger De, hvor du skal sige Du,
 Sligt skurrer slemt i Amors fine Dre.
 Kun Du og Jeg og Vi hans Sjæl kan røre,
 Al anden Pluralis er ham en Gru.
 Reis Eder, Born! Pokalen ud maa stikkes;
 For Dagen er forbi, der Duus maa driffes.

Thi reiste begge sig fra deres Plads.
 Paa samme Tid et dobbelt Du man horte,
 Men i Discant kun Alma sit fremforte,
 Mens Adam gav sit Du med mandig Bas.
 End tomtes denne Aften mangt et Glas,
 Som Fremtids Held og Lykke tidt berorte.
 Først efter Midnat gif Enhver til Sit,
 Og Alma, den Forlegne, aanded frit.

Og hvi forlegen? hører Folk jeg sige,
 Der vende sig til Autor om et Svar,
 Skjøndt Svaret ei er af de vanskelige,
 Naar kun lidt Die man for Livet har.
 Hvor saae man vel en Sjæl paa Jorderige,
 Der ei som Debutant forlegen var?
 Hvor holdt Balancen, Contenancen idelig?
 Hvem stemte nye Forhold ei hoitidelig?

Ja, gives der et Bæsen under Solen,
 Som under Bægten af det Ny ei led,
 Fra mindste Purk til Paven hoit paa Stolen?
 Svar mig, o Præst, som første Gang i Kjoelen
 (Den lange nemlig) gif ad Gaden ned:
 Hvor var imedens din Frimodighed?
 Hang ei dit Die fast ved Kjolemaven,
 Imens din Tanke stak i Pibefraven?

Og hvor er din Frimodighed vel bleven,
 Du sagre Pige, som ved Moderarm
 Før første Gang fra stille huuslig Leven
 I Dandsesalen træder rød og varm?
 Og hvilken Skrift er dig paa Panden skreven,
 Du, som fik første Gang Blanchet ved Barm?
 Og dig, der første Gang bli'er kaldt Madame?
 Og dig, der første Gang skal ha'e en Amme?

Og du, o Yngling! som i Kirken moder
 Med Kjole første Gang som Confirmant:
 Din Tanke næsten deelt var — ikke sandt?
 Imellem Præstens Ord og Kjolens Skjoder.
 Og du, o Dreng! hvis Kind saa heftig gloder,
 Fordi din første Halsklud stramt du bandt:
 Mon ei din unge Sjæl er hele Dagen
 Af denne Halsklud og din Slip betagen?

Hvad Under derfor vel, at vor Heltinde,
 Før hvem Forlovelsen saa ny jo var,
 Det ydre Forhold har saa frist i Minde,
 At for det indre knap hun Tanke har.
 Ei ret Forlegenheden vilde svinde,
 Før der af Dage rundne var et Par;
 Men snart sig selv og den hun reent forglemte,
 Da Elskovsguden først sin Harpe stemte.

Thi Echo's Bolig er et Pigebryst,
 De Toner, der bevæge kan dets Streng,
 Tillive vækker en beslægtet Røst,
 Hvori den svundne Tone lever længe.
 Endstjondt den skjælver, er den rig paa Lyst;
 Skjondt fuld af Lyst, den kan som Smerte trænge
 Igjennem alle Hjertets Fibre ind,
 Og underfuldt befrugte Sjæl og Sind.

Da vækkes der til Liv et Liv, som daarer
 Med Skyer og Regn og Solskin som April;
 Da hyller Glæden tidt sig ind i Taarer,
 Mens Frygt og Uro viser sig som Smil;
 Da læger det just sødest, hvad der saarer;
 Da flyver altid Haabet som en Piil
 Op fra Grindringens de stemte Streng,
 For i en bedre Verden ind at trænge.

Og Phantasten, som i fordums Tid
 Laa slumrende og med en bunden Binge,
 Hvor saaer den nu en Mark, saa stor og vid!
 Snart maa paa Drueslugt den op sig svinge,
 Hvor lutter Tordenbyger den omringe,
 Snart paa en Blomstereng neddale blid.
 Hvor bruger nu den Lys og nu den Skygge,
 For Livet med sin Pensel at udsmykke!

Men høist forskjelligt, som vi Alle vide,
 Gaaer dette ny Liv hos Enhver Gestalt;
 Og skjøndt for Paradiis det bliver kaldt,
 Ta'er En dets Lys- og En dets Skyggeside.
 En lader Luner med i Glæden glide,
 En Torn med Rose ta'er, for at faae Alt,
 En for dets gyldne Binger bytter Slæbet,
 En Anden hænger smægtende med Ræbet.

Alt frem i Alma der et nyt Liv kom,
 Det kjendtes paa det Ydre som det Indre.
 For hvad i hendes Hoved der gif om,
 Snart ved at haabe, snart ved at erindre,
 Behovedes der nu ei noget Mindre
 End Evighedens endeløse Rum.
 Beringet hendes Tanke vilde stige
 Beständig frem i det Uendelige.

Men dersom Hviden hoi var, Dybden ikke
 Var mindre dyb, som hun forlangte her.
 Stod Adams Billede for hendes Blikke,
 (Og næsten altid var det Tanken nær)
 Da hendes Sjæl fordybed sig især,
 For, lig en Dykker, der tilbunds skal stifte,
 Alt faae hver Perle op, hun kunde see
 I dette Billed og i dets Idee.

Og rige Perler hun bestandig vandt,
 Der Hjertet maatte fryde og henrykke:
 Enhver af dem et Kjærlighedens Pant,
 Og i Forening Livets største Smykke.
 O, hvor hun følte Summen af sin Lykke,
 Hvergang paany hun hos sin Elsker fandt
 Det Allerstjønneſte, det Allerkjærligſte,
 Det Allerædleſte, det Allerherligſte!

Min Læſer, hvem vor Helt jo er beſjendt,
 Maafſee ſig undrer, at i Helten inde
 Saa ſtor en Rigdom Alma kunde finde,
 Og tænker, kan jeg vide, ſaa omtrent:
 Paa Blindhed Amor ſelv jo har Patent,
 Og at han Andres Dine kan forblinde,
 Derom viſt Ingen diſputere vil,
 Der ſeer, hvordan i Verden det gaaer til.

Dog kan man ſtrides; Blindheden maafſee
 Her af det ſkarpe Syn juſt komme kunde,
 Der kan igjennem Overfladen ſee,
 For forſt i Sjælens ſidſte Dyb at bunde.
 Hvad Blik blev det vel givet, at udgrunde
 (Kan ei af Kjærlighedens Blik det ſkee)
 Den Rigdom, de uendelige Skatte,
 Som dog en evig Aand i ſig maa fatte? —

Men ikke mindre den Forandring var,
 Der sig i hendes Ødre aabenbarede.
 Paa hvad der spurgtes tidt hun ikke svared,
 Og spørgende, hun ventede ei paa Svar.
 Distræit hun er, det Gartneren erfared,
 Confus hun er, det Tanten fundet har;
 Og begge fandt de, naar de Diet haved,
 At ei hun mere gif, men at hun svæved.

Naar Læberne til Tale hun opluffed,
 De saae forbaused' paa hinanden; thi
 Det lød jo næstendeels som Poesi,
 Skjøndt det var hverken hugged eller stoffet.
 Det ogsaa undred dem, at tidt hun sukked,
 Og dog saa munter var, saa frisk og fri;
 Og de begreb ei, hvordan hendes Dren
 Stod saadan i Rapport med Havedoren.

Thi for af Adams Trin de spored Klangen,
 Hun straalende af Blik, med Purpurkind,
 Alt iilte ham imøde gennem Gangen,
 Saa let og lustig som en Foraarsvind.
 Kun stundom, i sit Løb af Tanker fangen,
 Meddeet hun standsed ved den store Lind,
 Og saae den fjerne Skikkelse fremstige,
 Som meer hun elsked end hun kunde sige.

Hvor da sig Timerne for begge skyndte!
 Igjennem Haven Arm i Arm de gif,
 Og vegled tusind Ord og tusind Blik,
 Thi at meddele sig de begge yndte.
 Tidt Adam lidt belærende begyndte,
 Men hendes Mening holdt tilsidst dog Stif;
 Og han, som meente hendes Aand at slibe,
 Begyndte nu sin Slovhed at begribe.

En ny Anskuelse af Verden danned
 Sig for hans indre Syn; thi alt i Favn
 Han holdt Ideen under Almas Navn.
 Hiint ydre Held, han først som Maalet sandet —
 Hiin dunkle Skjæbne, som ham overmanded —
 Hiin blotte No — hiin bare Gjoren Gavn —
 Alt svandt som Dugg for Sol ved Tankens Herlighed;
 Nu saae han som Princip i Alt kun Kjærlighed.

Den var det, som var hele Verdens Rilde,
 Hvoraf hver Skabning og hver Aand udsprang;
 Den var det, som i alle Hjerter flang,
 Og som til Et det Spredte samle vilde;
 Den var det, som ved Skjæbner, strenge, milde,
 Hvert Bryst bestormed, til dets Pandser sprang,
 Og hvert et Blik oplodes, til at flue
 Sig selv og Alt som Straaler af dens Lue.

Den var det, som af Alt i ham tilsidst
 Bed eet Slag bragte Livet frem, det sande;
 Thi ham den var, hvad en electrisk Gnist
 Er for de Arter Luft, der Vandet danne.
 Det er forgjæves at man dem vil blande,
 Thi Resultatet tove vil forvist;
 Men tænd i dem den underfulde Flamme,
 Og Elementet til er i det Samme.

Og denne Tro, der aabned Lyffens Rige,
 Og som ved Skjønhed, Barme, Kraft og Duft
 Tiltalte baade Hjerte og Fornuft,
 Den skyldtes ene til en lille Pige.
 Saa kunde da vor Helt nu tryk sig sig
 I Almas Selskab som i Livets Luft;
 Er han i Byen holdt, da let man gjetter,
 At han saaer Luften sendt i smaa Billetter.

Dog nu den kommen er, den store Dag,
 Da han som geistlig Taler skal staae Prove,
 Og ikke meer at skjule skal behove
 Det Pund, han viet har den gode Sag;
 Da Ordets Kraft og Foredragets Smag
 Skal paa hans Røber Tryllemagten ove;
 Da han som Document for Aandens Kald
 I Helliggeistes Kirke præke skal.

Hos Gartnerens var tidlig Alt i Røre;
 Thi forberedt til Dagen man sig har,
 Og det forlængesiden aftalt var,
 Hvordan man først skal Adams Præken høre,
 Hvordan en Hyrevogn man dernæst ta'er,
 For ud i Dyrehavens Skjød at kjøre.
 Der Dagen skal tilbringes, og først hjem
 Man tage vil naar Maanen kommer frem.

For Almas Dren som til Storm det ringed,
 Da ved sin Tantes Arm hun lidt for Ti
 Gik Helliggeistes Kirkemur forbi,
 Og traadte ind, mens Taarnets Klokker klinged;
 Men snart dog Indgangshallen, hoi og fri,
 Og Kirkens Hvælving hendes Sjæl bevinged.
 Hun stille satte sig i Stolens Krog,
 Og søgte Numret i sin Psalmebog.

Al Frygt og Andagt hendes Bryst sig hæved,
 Thi baade var hoitidelig hun stemt,
 Og dog paa Adams Begne saa beklemt:
 Som selv hun skulde præke, fast hun bæved.
 Tidt hendes Die rundt i Kirken svæved,
 Men næsten tom den var, og det var slemt;
 Kun en syv, otte gamle Mænd og Koner
 Istemme Psalmen, som fra Orglet toner.

Men tys! Alt Prækestolens Trappe knager.
 Sit Blik hun løfter op saa frygtsom, sty,
 Og nu sin Adam fortflædt hun opdager,
 Og heftigt hendes Hjerte slaaer paany.
 Mens saadan hun forneden sidder bly,
 Foroven ret vor Helt sig sammen tager,
 Og søger rundt som Hyrde sine Faar —
 Men hvor er Hjorden? Hyrden eensom staaer.

Han staaer — men ei han som en Paulus stod,
 Der vil paa Alt en høiere Forflaring,
 Der lader Alt gaae frem af Troens Rod,
 Og milevidt gaaer udenfor Erfaring,
 Naar Verden selv han seer som Aabenbaring:
 Kun paa Moralens Bud han sig indlod,
 Og — var det ved et Træf af Skjæbnens Tærninger?
 Han præked vidt og bredt om gode Gjerninger.

Men at han ved sin første Præken troede,
 Alt Gjerninger i Spidsen burde staae,
 Det kom vist af, saavidt jeg kan formode,
 Alt Gjerningen han havde gjort, den gode,
 Hvorved han selv sig som forlovet saae.
 Desuden var jo nu han ovenpaa;
 I saa Fald Gjerninger til Text man tager,
 Mens Troen den Fortrykte meer behager.

Paa Gjerninger han stotted sit Beviis
 For at Lykksalighed vi tør forvente;
 Men ved hans Iver for hans Text sig hændte,
 At Textens Bogstav blev dens Aands Forliis.
 Det Gode kun som Gjerning han erkjendte,
 Og Talen slutted han paa denne Viis:
 Af dine Gjerninger din Tro du vise mig,
 Din Gjerning skal fordømme eller prise dig!

Dog havde Talen flere skjonne Steder,
 Hvori han ret udtømte sit Gemyt;
 Og skjondt vel ei han sagde meget Nyt,
 Hans Følelse dog altid smuk fremtræder.
 Herover inderlig sig Alma glæder,
 Der i Begyndelsen sad lidt forknøyt;
 Kort saae hun opad mod den unge Taler,
 Hvergang med Hjertets Pensel frist han maler.

Men fra sin Gjerning nu han sig udhviler;
 I Kirkens Forgaard Almas lille Mund
 Ham for den holdte Præken Tak tilsmiler,
 Hvorpaa de skilles ad en stakket Stund.
 Igjennem Gaden til sit Hjem han iler,
 For, førend han ta'er ud i Skov og Lund,
 Hvor Glædens Zephyr mildt om ham skal vifte,
 Sin sorte Kjole for en Frak at skifte.

Og paa sin Bei han tænker: Her jeg staaer
 Paa Livets Hoidepunkt! thi flared' ligge
 Dets dunkle Veie nu for mine Blikke
 Og i mit Bryst dets hele Fylde slaaer.
 Om end jeg skulde døe, forgjæves ikke
 Jeg levet har i femogtyve Aar.
 Min Læretid for endt jeg maa erkjende;
 Hvis jeg en Bog var, maatte her jeg ende.

Som frem i disse Tanker rast han gif
 Og mod sit høie Standpunkt Diet hæved,
 Et Syn paa Gaden han at skue fik,
 Der halv bekjendt, halv ubekjendt, nu fræved
 Opmærksomhed af Tanke og af Blik:
 Et qvind'ligt Bæsen ham imøde svæved,
 Saa fri og seiende, saa pyntet prægtig,
 At strax han hende dømte som fordægtig.

Hvor Kappen slagrede, hvor Kroppen svandsede,
 Mens frem med Smil paa Mund hun monne gaae,
 Til ned i ham nu hendes Dine slaae,
 Og han og hun paa eengang begge standsede.
 Forbanset næsten Intet meer han sandsede,
 Det var jo lille Lotte, som han saa
 Forvandlet til en Nymphe, fix og listig;
 Hun, for saa bly, ham nu tiltaler dristig:

God Dag, Hr. Homo! (her med Knig hun neied)
 Jeg troede Dem skam længst reist bort fra By.
 Bekjendtskab haaber jeg De vil fornye,
 Den Plads er end Dem fri, De fordum eied.
 Lidt Deres Godhed har jeg overveiet,
 Ved Deres Penge fandt i Rod jeg Ly.
 De træffer mig i Slippen Nummer 4.
 Hun gif, og Adams Hjerte aanded friere.

Men uvilkaarlig vendte han sig om,
 Og med et Suk han ned ad Gaden figged,
 Forfølgende med Diet Stakken, som
 Sit Blik paa Fængst til alle Sider stikked.
 Han saae, hvordan til Peer og Poul hun nikked,
 Hvordan hun, uden Frygt for Verdens Dom,
 En gammel Cavaleer strøg tæt paa Ormet,
 Der ved sit svage Syn dog blev beskjermet.

Der sank saa tung en Byrde paa hans Bryst,
 Mens i hans Hjerte bittre Nag fremstige:
 Han sølte just det Udsigelige,
 Hvorfor der hverken Hjælp er eller Trost.
 Ved sig fortabt han vidste denne Pige,
 Og derhos klang som Dom hans egen Røst:
 Af dine Gjerninger din Tro du vise mig,
 Din Gjerning skal fordomme eller prise dig!

Af, sukked han, hvor var dog mine Blikke
 Tilflorte reent ved Prækenen idag,
 Saa jeg i Gjærninger kun fandt Behag,
 Og lod vor Frelse, Sindelaget, ligge.
 Foruden dette reent var tabt min Sag,
 Og Redning meer for hende var der ikke.
 Han kom til Hjemmet, angerfuld, beflemt,
 Her gjorde ham et Brev end meer forstemt.

Hans Fader nemlig skrev, at hvis han vilde
 Endnu engang sin gode Moder see,
 Saa var der ikke megen Tid at spille,
 Og snarest muligt maatte da det skee.
 I lang Tid alt hun havde sølt sig ilde,
 Men pludselig nu trued Dødens Lee;
 Paa Lægens Ord det lod som Haab var omme,
 Hvorfor som snarest Adam maatte komme.

Thi gjorde han til Reisen Alting klart.
 Den næste Morgen vilde bort han drage,
 Og ile hjem med Extrapostens Fart,
 Men Afsked alt idag med Alma tage.
 Til sin Beslutning soied han sin Klage:
 Hvor blev de løste Binger stækked' snart!
 Fra hver en Kant Befymringer sig nærme,
 Just som saa frit min Glæde skulde sværme. —

Dg hvorfor skulde han sig føle fri,
 Naar efter Frihed hele Verden render
 Dg dog bestandig styder den forbi?
 En Stjerne lig, sit Lys Ideen sender,
 Men medens Frihedsløset Alle blander,
 Et enkelt Bryst kun Flammen lever i.
 Ja, rinder tusind Aar endnu paa Jorden,
 End Slægtens Eiendom er ei den vorden!

See, hvor en Rænke lig en Slange slynger
 Sig om Alverden, og fra hver en Kant
 Hør Sukket for den Frihed, der forsvandt!
 Af Tanken, som Systemet haardt betynger,
 Af Ordet, hvortil Løgnen fast sig klynger,
 Af Handlingen, som tusind Hensyn bandt;
 Af Dyr og Mennesker, hvem Aaget bukter,
 Selv af Naturen, der i dybest Trældom sukker.

Alt vil befries: Journalistens Pen,
 Der trodser Censurs Streg i Politiken;
 Dg Handelsmanden, der sin gode Ven,
 Betjenten, narrer ved hans Posetiggen;
 Dg Egtemanden, der med Fryd igjen
 La'er Hymen og hans Rosenbaand i Stikken;
 Selv Elskeren, hvis Kjæder blev de bedste,
 For Frihed tidt sla'er op som unge Heste.

Men faldt end alle ydre Kjæder af,
 Selv Guldets med, der blev dog nok tilbage:
 Synd, Sorg, Begjæring, Videnskab og Plage
 Bed uvis Leven nær den visse Grav;
 Lænker af Fortids og af Fremtids Dage,
 Af Diebliffets Trang, af Døgnets Krav,
 Af Tvivl og Frygt, af verdslig Skam og Ære,
 Saa dybt nedtyngende, saa centnersvære.

Har du i Vaaren seet naar Isen brast?
 Naar Havet, medens Stormens Binger fuste,
 Frem i sin Ungdomskraft med Vælde bruste,
 Og sprængte tordnende sin Vinterlast;
 Naar sig i Frihed Vandene beruste,
 Og Skummet fløi ved hvert et Bolgekast.
 Hvor stolt et Syn for Dødeliges Blikke!
 Men saadan kommer Sjælens Frihed ikke.

Har du den lille Bæk fulgt fra dens Kilde,
 Og seet den ud og ind at bugte sig,
 Med tusind Hindringer i evig Krig,
 I det sig Bei den fremad bane vilde?
 Snart flød den sagte, som stod halv den stille;
 Snart trængte stærkt den paa — ustandselig,
 Indtil dens Hjem, det store Hav, var fundet:
 Kun saadan har en Sjæl sig Frihed vundet!

Thi derpaa just er Aandens Frihed kjendelig,
 Saavel som Kjærlighed, saavel som Tro,
 Alt i den snevre Form den ei kan boe,
 Der ikkun er forgængelig og handelig.
 Den har en Stræben i sig, en uendelig,
 Saa den i Tidens Kar ei finder No.
 Her Tusinde man Karret seer tilbede —
 Dog Aanden er paa Vandring allerede!

Men af dens Frihed jeg mig her benytter,
 Og hurtig til den sommergrønne Lund,
 Til Helten ud, min Læser nu jeg flytter. —
 Det alt er Aftenrodens sidste Stund,
 Da Fuglen taus til Lovets Bæven lytter,
 Og Dyret søger Mossens bløde Bund.
 Det stunder mod den dybe Nat, den stille,
 Det Skjønnes og det Rædselsfuldes Kilde.

Hift ved det lille Skovhuus Bognen staaer,
 Hvori med Tanten Gartneren just stiger,
 Idet et varmt Farvel han Adam siger,
 Der næste Morgen jo paa Reise gaaer.
 Let ruller Bognen bort — og snart den viger
 Bag Lovets Skjul, hvor Beien nedad skraaer.
 Til Alma, hvem et Suk steg op fra Barmen,
 For frem at vandre gi'er vor Helt nu Armen.

Hvor sorgelig og trist var Dagen gaaet!
 I mørke Tanker Adam syntes gjemt,
 Og Alma ret var bleven saa beklemt
 Ved Reisens Budskab, som hun havde faaet,
 Og ved at see sin Elsker saa forstemt.
 Af Denne var om Aft'nen foreslaaet,
 At de sig skulde anbetroe til Boven,
 Og i en Fiskerbaad ta'e hjem fra Skoven.

Thi gif de fremad gjennem Lovets Gange
 Ved Aftenstumring mod den nære Kyst,
 Hvor Baaden gynge alt paa Bølgenes Bryst.
 Imens de vandred, skjælved Alma bange,
 Thi hendes Sjæl sig solte som en Fange,
 Og Adams Hjerte fattigt var paa Trost.
 For dog at dolge hvad i Hjertet boede,
 Han udbrød nu, som var han vel tilmode:

Hvor underligt gaaer det i Verden til!
 Man selv maa virke mod sin egen Lykke,
 Man selv maa blande Kortene, de stygge,
 For at beklage saa det tabte Spil.
 Her ile vi nu frem i Skovens Skygge,
 Og ei vi tove, ei vi standse vil;
 Hvi staaer paa Vandringen vor Gud ei stille,
 Da disse Skridt tilsidst dog vil os skille?

O, svared Alma med bevæget Stemme:
 Alt skilles er det Tungeste ei her;
 Ethvert Farvel maa som et Gjensyn gjemme,
 Der gjør den sidste Stund end mere kjær.
 Hvad en Forening er, vi da fornemme,
 Man vil i Alt sig slutte mere nær,
 Derfor den Bon sig frem paa Læben trænger:
 Siig hvad dig ængster — dølg det ikke længer!

Vi skulde først nu rigtig til at leve,
 Og allerede Afskedstimen slaaer;
 Men hvis nu deelt i Sind du fra mig gaaer,
 For alle Skyer svandt, der sammen dreve,
 For ret i Alt forenede vi bleve,
 Det Sorgeligste dit Farvel mig spaaer.
 Naar Tvivlen i vor Tillid slukker Glammen,
 Hvor kan i Alting da vi holde sammen?

Thi hvad er stort og ringe? Stedse gjælder
 Jo her i Verden det om Liv og Død;
 Men tidt imodstaae To det haarde Stod,
 Som, hvis det naaer den Enkelte, ham fælder.
 Om end dit sundne Liv mig Ting fortæller,
 Der nu en Kilde synes os til Nød:
 Igjennem Ordet luttres Sorgens Draaber,
 Og skjøndt vi skilles, vi det Bedste haaber.

Paa sliq en sanddru og oprigtig Tale
 Undvigende dog Svar gav Adam her,
 Thi Lottes Billed Claras stod saa nær,
 Og endnu andre Træk bag dem sig male.
 Han tænkte — men hans Tanker her var gale —
 Hvorfor bedrove Den, som jeg har kjær?
 Min Sag det er, tilrette mig at finde,
 Og selv at klare mig det mørke Minde.

Thi angav for sit Mismod han som Grunden
 Sin Moders Sygdom, og med Sandheds Skin;
 Men skjøndt han ikke gjorde Alma blind,
 Og skjøndt ei hendes Tvivl var her forsvunden,
 Saa trængte hun ei længer paa ham ind.
 De stod ved Beien nu, som frandsed Lunden,
 Hvor Nattens Telt sig hæved blankt og lyst,
 Og Volgen slog melodisk Landets Ryst.

I Baaden steg de, mens den gamle Fisker
 Bed Roret løsne de hvide Seil,
 Og Plads de tog, hvor Vindens Pust forfrisker,
 Foran i Stavnen, der sig hæved steil.
 Om Dybets Længsel hver en Stjerne hviler,
 Mens Baaden let gled hen ad Vandets Speil,
 Hvor Maanens Skive, hvilende paa Skoven,
 Med gyldne Glimmerstraaler farved Boven.

Saa sad de vugged' i hinandens Favn,
 I Adams Kappe beggeto indhyslet',
 Dg lytted til det friske Hav, som skylled,
 Af Kjolen klovbet, op mod Baadens Stavn.
 Mens Rattens blege Lysning Diet trylled,
 De sølte forud Gensomhedens Savn;
 I deres Blik, der mødes, det sig maler,
 Dg til sin Elskede nu Adam taler:

Du sidder saa fordybet og saa stille,
 Som lytted du til Luftens Aandedor;
 Har du til Afsted her da intet Ord,
 Som med paa Reisen du mig give vilde?
 Luk ikke til for Hjertets friske Rilde,
 Men vederqvæg med den en tørstig Jord!
 Giv mig et Ord, som fast i hver Forandring,
 Kan følge som en Stjerne mig paa Vandring.

Da frem af Rappen, af den mørkeblaa,
 Den Elskte skued med de lyse Blikke,
 Dg rørt hun svarer: klage vil jeg ikke!
 Dg intet Suk til Afsted skal du faae.
 Af Haabets Bæger lad os begge drikke,
 Dg tillidsfulde fra hinanden gaae.
 Bort Savn vi som en Mont vil over bryde;
 Den hele skal den fulde Fryd betyde.

Dog til du atter mig din Halvdeel giver,
 Jeg vil ei see omkring mig paa min Gang;
 Jeg vil ei spørge om hvad Dag vi skriver,
 Thi ellers blev mig Tiden altfor lang.
 Men naar igjen det Vaar og Varme bliver,
 Naar Haabet kalder gjennem Fuglesang,
 Da vil jeg hver Dag gaae til Havets Strande,
 Og see om Skibet ikke snart vil lande.

O, hvor du færdes end, glem ingenfinde
 De Venners Trofasthed, du her har seet;
 Formørkes end din Udsigt, gjem mit Minde,
 Og husk, din Tilflugt er hos mig beredt.
 Den Samme vil bestandig du mig finde,
 Hvad end vil skee, og hvad der end er skeet.
 Men Adam svarer: Gud mit Hjerte kjender!
 Vi samles snart igjen, og Brev jeg sender.

Dg tro kun ei, at dig mit Indre dolger
 Et Minde, hvoraf Sorg vil spire frem.
 Gaae stundom i mit Bryst end høie Bolger,
 Dit Billed speiler altid sig i dem.
 Hvorhelst jeg vandrer, dig min Tanke følger,
 Thi nær ved dig har kun mit Haab sit Hjem;
 Kun der jeg reise kan den stille Hytte,
 Hvis Dag vor fælles Fremtid skal besytte.

Saa vejled begge nu i Nattens Stund
 De varme Ord, der alle Sorger tvinge,
 Dg som Accorder i hverandre klinge,
 Flød begges Tale sammen. Mund fra Mund.
 Foroven Himlen slog sin lyse Binge,
 Forneden toned Havets dybe Bund,
 Dg som fra letberørte, stemte Streng,
 Gjenlød hver Luftnings sagte Susen længe.

Det var, som i den klare Sommernat
 Naturen al sin Herlighed oplukked,
 Dg som paa samme Tid den dybt dog sukked,
 Fordi forgængelig kun er dens Skat.
 Dp imod Stjernelyset Volgen duffed,
 Men neppe greb den Straalerne, før brat,
 Idet sit lyse Haab Farvel den siger,
 I Mulm og Mørke den tilbage viger.

Dog her det hændes vist, det kan ei seile,
 At mangel Læser, medens hine To
 Paa Sundets Bover hjem fra Skoven seile,
 For dette Spørgsmaal ei kan finde No:
 Hvor kan en lille Reise blot til Veile
 Saa rig paa Sorg man og Begeistring troe?
 Hvor kan saa dybt et Savn, saa høi en Længsel,
 Gaae frem af en saa lillebitte Trængsel?

Mit Svar er Almas: Hvad er stort og ringe?
 Og for en Sjæl, der elsker, hvad er smaat?
 Er det kun tragiske Figurer blot,
 Der rores tor naar et Farvel de bringe?
 Blev hvert et Hjerte skabt ei til at klinge,
 Naar Gudens Tempelhal først er betraadt,
 Naar ud fra Helligdommen Toner lyde,
 Der smerte bittert og livsaligt fryde? —

Og saa til Helten! Dagen efter sad
 Han i en Postvogn, der mod Vesten iilde,
 Og mens om Aft'nen Kudsken beded, hvilte
 Han sig hvor tvende Veie skiltes ad.
 Her tog han frem af Barmen Blad paa Blad,
 Og atter lytted han, mens rort han smilte,
 Til Almas Røst fra Fortids smaa Billetter,
 Der for hans Dre toned som Sonetter.

At ret jeg lever skylder dig jeg kun,
 Af alle Mennesker kun dig alene!
 For i min Tanke boede jeg saa ene,
 Som en Delfhin paa Havets stille Bund.

Da horte jeg din Røst en Aftenstund,
 Da Stilhed vilde Tanterne forstene,
 Og Røsten loffed mig med Toner rene
 Paa Volgesladden op, fra Dybets Grund.

Din Stemme klang for mig i Luftens Sale,
 For Livet klart i Toner at fremstille,
 Og gjennem dine Ord blev Verden min.

O, vedbliv altid saa til mig at tale!
 Du er min Sanger, som jeg horer spille,
 Jeg er din tro, din lyttende Delfhin!

Tidt naar jeg her gaaer om i Havens Gange,
 Hvor hvert et Træ staaer smykket paa Commerviis,
 Hvor hver en Morgen til vor Skabers Priis
 Sig have høit de glade Fuglesange:

Tidt Tanken da paa dig mig ta'er tilfange;
 Det er mig, som jeg gif i Paradiis,
 Alting er saa complet, at til Forliis
 Af Herligheden selv jeg har en Slange.

Dg Slangen er den Lyst, som vil mig friste
 Med Løftet, at tilbunds jeg skal dig kjende,
 Hvis op for mig dit svundne Liv du luffed.

Siig, skulde vel mit Paradiis jeg miste,
 Dg skulde vel min Herlighed faae Ende,
 Hvis Frugt af dette Kundskaabstræ jeg pluffed?

Jeg drømte — hvor kan Drømme dog bedrage!
 Saa levende blev mig i Drom fremstilt,
 Alt Alting var som fordum, dødt og mildt,
 Dit Navn var slettet ud af mine Dage.

Dybt folte jeg en Tomhed mig betage,
 Som var et Kar jeg, ved sit Indhold skilt,
 Som om den kostelige Viin var spildt,
 Og jeg, det tørre Træ, kun var tilbage.

Da vaagnede jeg op — omkring jeg skued,
 Den unge Dag dit Billed strax forgyldte,
 Og i sin Ekjendhed for min Sjæl det lued.

Meddeet det tørre Kar igjen sig fyldte!
 Op til mit Hjerte steg i fulde Volger
 Den Strom af Fryd, der i dit Navn sig dolger.

Her sidder jeg og skriver. Det er silde,
 Bag Horizonten ned er Solen duffet,
 Og Blad og Busk, af Binden sagte vugged',
 Med Rattens tætte Slør snart dækkes ville.

Men standset er den hele Bellugts-Rilde,
 Thi hvert et Blomsterbæger har sig lukket,
 Og hver en Plante har sit Hoved bukket,
 Alene Natfiolen dufter stille.

Gengang, min Adam, naar vor Dag er runden,
 Naar Verdens laante Herlighed er svunden,
 Og Livet staaer for os som Aftensolen:

Da skal endnu en Drom vor Sjæl bevæge,
 Da skal endnu vor Kjærlighed os qvæge,
 Og sende os sin Duft som Natfiolen.

Min Grund for kort at skrive vil du høre.
 Jeg kunde svare dig, at lange Breve
 Tidt Lysten til at læse dem fordreje;
 Men her en anden Grund jeg vil anføre:

Saae du Familier ud i Skoven kjøre?
 De smaa Børn, som vil ogsaa gjerne leve,
 Men som i Husets Dør tilbage bleve,
 Med Ben da søge Moderen at røre:

O, lad os op i Bognen blive baarne!
 O, tag os med! — Mama til Svar da giver:
 I er endnu for smaa og for uvorne.

Saadan af Tanke=Puslinger jeg plages;
 Enhver vil med, hvergang til dig jeg skriver,
 Men de maae voxe — de maae først opdrages.

Siig mig, om sig min Tanke har forvildet
 Ved Løsning af det store Spørgsmaal her:
 Hvi har af alle dem, der kom os nær,
 Vort Hjerte allerøverst Gen just stillet?

Og hvad bevarer Sands og Blik uhildet?
 Hvorfor er den Guldkomne og især
 Den Skjønneste ei altid mest os kjær? —
 Her er mit Svar: Vi skabtes i Guds Billed.

Den, som af Alle nu os mest behager,
 Er Den, i hvem det Træk af Gud har hjemme,
 Der just til sig vort Hjerte stærkest drager.

I dette Træk stod Gud for os i Herlighed,
 Og hvor vi see dets Afglands, vi fornemme
 Den os saa kjære Lighed eller — Kjærlighed.

„Amor og Psyche“ har jeg læst tilende.
 Tilfældt forenede de Lyffelige
 Fordybe sig i Nattens Stjernerige,
 Og Grunden dertil troer jeg at erkjende.

Naar først i Hjertet ret foreent er Tvende,
 Som et Farvel de maae hinanden sige,
 I Livet ud maa deres Tanke hige,
 I Verden ud maa deres Blik sig vende.

Saa snart de fjernes, Længsel atter fødes,
 Og Savnet, der ved Gjenforening stilles,
 Og med den første Friskhed da de mødes.

Mens evig saa de mødes og de skilles,
 Bli'er Kjærligheden i sit Liv evindelig,
 Og altid nyfødt, som den var oprindelig.

Her følger Bogen, som igaar du sendte,
 Og som det andet Liv os vil forklare:
 For evig Fremgang vil os Autor svare,
 Men evigt Samliv tør vi ei forvente.

En bedre Trøst dog længst mit Hjerte kjendte;
 Thi som i os vi Tankens Liv erfare,
 Hiin lette Fugls, hvis Binger er saa snare,
 Hvis Stigen aldrig ender eller endte:

Saa vort Gemyt bestandig fast sig hænger,
 For Rod i andre Hjerter dybt at fæste,
 Og til et Samlivs Hvile Sjælen trænger.

Den, som i os nu to Naturex blandte,
 Han skabte vist sin Himmel paa det bedste
 For Mennesket — paa eensgang Fugl og Plante.

Hvergang vort Jordliv her jeg tænker paa,
 Omstinner Haabet mig, det morgenrøde;
 I fælles Stræben seer jeg os at gløde,
 Jeg seer os snart at høste, snart at saae.

Beständig rigere vi fremad gaae,
 Beständig Livet nyt i os vi føde;
 Saa ile vi Fuldendelsen imøde,
 Til vi Lyksalighed ved Maalet naae.

O, boer ei Sandhed dog i Haabets Drømme?
 Til Seir og Fremgang jeg dig mode skulde,
 Thi forhen var mit Liv en stille Flod.

Du drog mig ind i dine stærke Strømme,
 Og nu foreente vore Bolger rulle
 Med større Kraft det store Hav imod.

Du gav mig nok at tænke paa forleden.
 Du spurgte mig: hvordan det vel mig gif,
 Naar pludselig du andre Tanker fik,
 Og tog for mig en anden Brud isteden;

Naar af dit Hjerte bortsvandt Kjærligheden
 Med alle Draaber af dens Lædskedrik;
 Naar med tilbagevendte, tunge Blik,
 Jeg stod, berøvet Adam, for mit Eden —

Al, hvis saa dybt mit Hoved her blev boiet,
 Hvis som en Piiil, der farer frem med Hvinen,
 Saa skarp en Smerte traf mit Bryst engang:

Da vilde det mig gaae som Fiolinen,
 Der, sonderslagen, atter sammenfoiet,
 En bedre Tone gi'er, men svagre Klang.

Undskyldninger du gjør, fordi dit Brev
 Bed alle Skyggesider dvælte længe,
 Fordi du op mig fra den bløde Gænge
 Bed dine sørgelige Tanker rev.

Skriv altid saa oprigtigt som du skrev!
 Du er for mig som Harpens gyldne Streng:
 Hvad Toner dig berøre, altid trænge
 Red i mit Hjerte, som din Sangbund blev.

Vil glad du klinge, jeg skal glad dig svare;
 Har du for Sorgens Toner Glædens glemt,
 Jeg skal den dunkle Gjenlyd tro bevare.

I Alt at følge dig jeg vil mig skynde;
 En Sangbund er til alle Tider stemt,
 Men den kun svare kan — du maa begynde.

Hvad end du angrer — i hvor stor en Gjeld
 Til Gud og Mennesker du end maa være,
 O, lad ei denne Gjeld din Sjæl besvære,
 Og staae som Skræppebilled for dit Held!

Din Eiendom er ingen Bagatel,
 Du for fallit dig aldrig tør erklære,
 Du har endnu en Debitor, du Kjære!
 En fattig Sjæl, mod hvem du gjorde vel.

Hvad Skat af Fryd og Lykke her i Livet
 Har ikke gratis du mit Hjerte givet,
 Imens din Aand her deelte Halvt med mig!

Hvis derfor eengang Regnskab skal opgjøres,
 Lad frem med dig din Skyldner da kun føres;
 Med hvad du gav hun klare vil for dig!

Sin Læsning maatte Adam her afbryde,
 Hvor nodig han endogsaa vilde, men
 Han Postillonens Horn just horte lyde;
 Og mens dets Toner Solnedgangen tyde,
 I Aftnens Stilhed nu han kjører hen.
 Snart — hvister han — snart, Alma, skal igjen
 Dit Blik jeg møde, og hver Tvivl opklare.
 Hvad er et Forsæt? — Man vil det erfare.

Syvende Sang.

Vor Helt paany os moder i Korsør,
 Hvor nærmere sit Maal han nu sig priste,
 Da Bognen holdt for Postcontorets Dor.
 Her laa et Brev til ham, hvoraf sig viste,
 At han sin gode Moder alt forliste;
 Saa altsaa Brevet, som han modtog for
 Han løs fra Kjøbenhavn sig havde revet,
 Først paa det Yderste var affendt blevet.

Den ny Epistel slutted med de Ord:
 Jeg gaaer omkring fortunlet og beruset,
 Endnu idag maa Liget ud af Huset,
 Thi Barmen her er usædvanlig stor.
 For du kan komme, dækkes det af Gruset,
 For du forlader Sjællands grønne Jord,
 Den grønsværdæfte Grav min Taare bader:
 Vil derfor til din trostesløse Fader!

Som ramt af Lynet Adam maallost stod
 Og saae i Tankerne sin Mo'er i Kisten,
 Da valte ham de Ord af Contoristen:
 Tolv Skilling Porto, Herre! Bær saa god!
 Rask tog vor Helt sig sammen som en Christen,
 Tolv Skilling han paa Disken efterlod,
 Floi saa fra Postcontoret til sit Kammer,
 Og overlod sig der til al sin Jammer.

Men dengang dæmpet var den første Klage
 Og i sin Gensomhed han saae sig om,
 Da kaldte han veemodig sig tilbage
 Den Dødes Billed med hvert Minde, som
 Sig knyttet til de forbigangne Dage.
 I hver Erindring ham imøde kom
 Hiint Aandens uforkrænkkelige Væsen,
 Hvis Værd han kjendte fra sin Bibellæsen.

Ja! udbrod han, af Mindets Skjonhed rørt,
 Idet han folded sine Hænder sammen:
 Ja, du min Skyttsaand var! Du tændte Flammen,
 Hvis Lys igjennem Livet mig har ført!
 Mit Rald jeg fandt ved dig; og min er Skammen,
 Hvis ei jeg følger Røsten, jeg har hørt,
 Hvis ei jeg gaaer den Vej, som du mig viste,
 Og holder fast ved dig, selv i din Kiste!

For snever blev ham Stuen — ud han maatte,
 Ud til den aabne, tangbelagte Strand,
 Hvor under Nattehimplens dunkle Grotte
 Sig Maanen speiled i det blanke Vand.
 En eenlig Sti paa Kysten han betraadte,
 Og medens der, langs Bæltets lyse Rand,
 Han vandred stille, takkefuld, bedrovet,
 Sin Fortid og sig selv han noie prøved.

Som luttret steg han op af dette Bad,
 Et mandigt Forsæt stolt hans Hjerte haved,
 Det Største, Bedste af sig selv han kræved,
 Og Vognens Aand han svor et evigt Had.
 Saa høit han paa Begeistrings Binger svæved,
 At Himlen syntes ham at skilles ad;
 Hans Moder viste sig i Maaneglandsen
 Og rakte for et velført Liv ham Krandsen.

Forst efter Midnat han tilbage gik;
 Men da han Telegraphen fik i Die,
 Der sig paa Kirken haved mod det Hoie,
 Det var ham, som et vinget Bud han fik:
 Klart fremsteg Almas Billed for hans Blik
 Og bød ham hurtig hjem sig at forsoie,
 For, førend næste Dag han gik ombord,
 At glæde hendes Hjerte med et Ord.

Min Elskede! min Alma! (saa han skrev,
 Saasnart paa Skriverbordet Lampen flammed,
 Og Sorgens Budskab, som han nys annammed,
 Var meddeelt som en Optact til hans Brev)
 Tro ei, Bedrøvelsen mig reent har lammet;
 Nei Tabet, skjøndt min Sjæl det sonderrev,
 Har som et Lyn i Natten mig opflaret,
 Og Igjenfødselen jeg har erfaret.

Alt eengang for — jeg godt det mindes kan —
 Jeg meente og at have grebet Livet.
 Jeg havde været nær ved Gravens Rand,
 Og skued gennem Fremtidsperspectivet
 Et Fredens Hjem, af milde Haab omgivet;
 Men det var ikke det forjættede Land!
 Endnu et Svælg min Jord og Himmel skilte,
 Og paa Forsoningen min Kraft jeg spildte.

Jeg lærte dig at kjende — Kloften fyldtes,
 Og Jord og Himmel op i Et mig gif:
 Af samme Straaler beggeto forgyldtes,
 Og eens Betydning for mig begge fik.
 Til Kjærlighedens Almagt dette skyldtes,
 Thi det var den, som styrkede mit Blik,
 Som i en Verden, der er deelt i tvende,
 Lod mig Foreningspunktet klart erkjende.

Men Gæt mig mangled dog; endnu var iffe
 Mit Indre kommet ret til Gjennembrud;
 Ubrugte lod jeg Troens Kræfter ligge
 Og søgte udenfor mig selv min Gud.
 Da traf mig Slaget her — i Dodens Blifke,
 Fra Dodens Læber modtog jeg det Bud,
 At bringe Troens spredte Gnister sammen:
 Da kom et Pust — og tændt i mig var Flammen!

Jeg kjender neppe selv mit Indre meer,
 Men for en gjenfødt Aand jeg dog mig skatter;
 Mit Die samler Jord og Himmel atter,
 Men i en ny Belysning jeg dem seer.
 Midt i Bevægelsen, som om mig steer,
 Ud fra et Centrum Livet jeg opfatter,
 Og hviler med en næsten salig Ro
 I dette Centrum — Centrum er min Tro.

Men iffe Hvile blot mig Troen skjenker,
 Gi blot et Lys, hvor Tankens ei slaaer til;
 Nei, hvad som Tro sig yttreer naar jeg tænker,
 I ydre Form som Troskab leve vil.
 Som Troskab driver Troen Livets Spil,
 Naar Daad til Daad og Sjæl til Sjæl den lænker;
 Som Troskab byder den: vær fast, vær tro,
 Tro i dit Kald, og mod din Længsel tro!

Ja, tro min Længsel! Og hvordan kan her
 Det Jordiske og Himmelske jeg skille?
 Den Magt, som drager mig mod Livets Kilde,
 Gjør og min Elskede mig dobbelt kjær.
 Med denne Tanke du din Længsel stille,
 Til, før du aner det, jeg staaer dig nær.
 Jeg kun en stille Balsart gjør til Graven,
 Saa vender hjem mod dig jeg Pilgrimsstaven. —

Han reiste sig; med Kraft han Seglet satte
 Paa Troes-Epistelen, som fuldendt var,
 Hvorpaa han ned paa Postcontoret bar
 Frankerede sit Hjertes rige Skatte.
 Derpaa han hvilte sine Lemmer — matte
 Af al den Gjerning, som han udført har:
 Af Dagens Kjørsel og af Aftnens Vandring,
 Af Hjertets gjennemgribende Forandring.

Han sov — men ikkun kort han Hvilen smager;
 Igjennem Ruden bryder Solens Skin,
 Og før at hente Løiet og hans Sager
 En beget Litsenbroder træder ind.
 Han selv, med drømmende, omtaaget Sind,
 I Dennes Følgefab til Havnen drager,
 Hvor Passagererne just gif ombord;
 Og snart afsked i Stormen Smakken foer.

Ud over Skibets Reling han sig helder
 Lidt bleg og mat; thi hans Begeistring's Ruus
 Fra sidste Aften sig som Slaphed melder,
 Saa han sig foler nedstemt og confus.
 Snart husker han dog paa, hvor Reisen gjelder:
 Han tænker paa sin Faders øde Huus,
 Han mindes Graven, og paa Sorgens Binger
 Igjen saa smaat iveiret han sig svinger.

Men mod igaar hvor var hans Flugt dog lav!
 Han folte det og lod sin Binge hænge;
 Hvorpaa i Taushed ud han stirred længe
 Paa Bæltets Bolge, der ei meer ham gav
 Som sidst et Billed af en Bugges Gænge,
 Thi rundtom skummed der et oprørt Hav.
 Med Brusen steg og faldt de hvide Bover,
 Som Skibet nu for fulde Seil fløi over.

Stærkt gynged Smakken, hvori Dvæget brølte,
 Og selv lidt svimmel, svøbt i Rappen fast,
 Gik han fra Stavnen hen til Skibets Mast,
 Hvor ikke meer saa stærk han Qualmen folte.
 Den friske Vind hans matte Lunger folte
 Og vælted fra hans Hjerte som en Last;
 Hvorpaa, i Ungdomskraften modigt kneisende,
 Han kasted Blikket om iblandt de Reisende.

Da seer han — kan han og sit Die troe?
 Paa Skibets Dæk, men fjernt fra Mængdens Brimmel,
 Han seer af Puder redt en Seng — o Himmel!
 Skal aldrig da hans arme Sjæl faae No?
 Halv skjult af Reisekaaber seer han jo —
 Ak, hvad var Qualmen for mod denne Svimmel,
 Som her betog hans Sjæl ved Synet bare:
 Udslevende han seer Comtesse Clare!

Men er det sandt? Er Synet ei modstridende?
 Nei! samme Mund og Næse, fin og fjæk,
 Den samme Hals og Skulder, skraa nedglidende,
 Kun mere fyldige de skjønne Træk.
 Men bleg hun var — hun laa saa stille lidende
 Og saa paa Bæltets Volgegang med Skræk,
 Og nu medeet, idet hun Diet lukker,
 Na, et Glas Vand! Na, et Glas Vand! hun sukker.

Bor Helt dog ei af Pletten her sig rorte;
 Hvad — tænkte han — hvad angaaer mig vel Eligt?
 Men da det lod, som Ingen Sukket horte,
 Da sølte han tilsidst, at Hjælp var Pligt.
 Til hendes Læber et Glas Vand han førte;
 Hun drak, og hæved Diet pludseligt:
 Hr. Homo, troer jeg? hun forundret stammed;
 Hr. Homo rødmer, som han halv sig stammed.

Men heelt iveiret nu sig Glara hæver,
 Synlig forfrisket af det kolde Vand;
 Et Rosenstjær om Kindens Lilier svæver
 Og yndigt Purpur farver Læbens Rand.
 Hr. Homo, hvisker hun — og Homo bæver —
 Jeg takker Dem! Men ei jeg tolke kan
 Min Glæde ved et saa uventet Møde;
 De staaer for mig som opstaaet fra de Døde!

Hr. Homo bukker og vil taus sig fjerne,
 Men Glara siger: hvorfor sli en Hast?
 Der var en Tid — jeg mindes end den gjerne —
 Da ei mit Selskab faldt Dem saa til Vast.
 Her tindred Blikkets klare Dobbeltstjerne,
 Hun sendte ham et muntert Diekast
 Og peged paa en Stol, der stod paa Dækflet,
 Og Adam satte sig, som halv forskrækket.

De lever vel? igjen hun nu begyndte —
 Ja, meget vel . . . Jeg vilde sige Nei!
 (Han stammende at svare her sig skyndte)
 En bitter Sorg for nylig prøved jeg.
 Sin Moders bratte Bortgang han forkyndte,
 Han nævned Graven, Maalet for hans Bei;
 Og ved hans Ord, endstjændt de ei var klagende,
 Blev Glaras Mine meer og meer deeltagende.

Saasnart sit Skriftemaal han havde sluttet,
 Til Afsted stod han op med fattet Mand;
 Men med en Sikkerhed, hvorved betuttet
 Han reent sig folte, Clara greb hans Haand.
 Nei! sagde hun (benyttende Minutet),
 Dem Benskab slipper ei af sine Baand.
 De trænger nu til Trøst og til Udspredelse;
 Til mig De overlade Eures Ledelse!

Sit Blik hen over Dækket rask hun sendte,
 Og forend Adam bød Farvel igjen,
 Halv høit hun raabte: Pst! Et Ord, min Ven!
 Ved hvilket Naab en tyk Mand om sig vendte.
 Ham vinked hun med Haanden til sig hen,
 Og just som nærmed sig den Ubekjendte,
 Hun Adam med de Ord i Talen faldt:
 Min Høftesælle, Kammerherre Galt!

Knap var det sagt, saa stod for dem den Tykke,
 Og reent forvirret Adam paa ham saae.
 Det var en Mand, hvis Træk just ei var stygge,
 Hvis blonde Haar var spættede med graae;
 Hvis Kinders Fedme monne sammentrykke
 De melankolske Dine, smalle, smaa;
 Hvis Fraf var grøn, hvis Hue var besnoret,
 Hvis lave Stovlehæl var solvbespoet.

Tillad — Et Smil om Claras Læbe spiller,
 Idet hun til den Tykke vender sig —
 Tillad, min Ven, at her jeg forestiller
 Dig Hr. . . . Hr. Homo, en Bekjendt af mig.
 Tilfældet samler tidt hvad Skjæbnen skiller;
 Det vilde glæde mig — vist ogsaa dig —
 Hvis han vor Gjest en kort Tid vilde være.
 O — mumlede den Tykke — Mig en Gre!

Det bukkende han paa et Smil forsøgte,
 Men lige melankolsk hans Ansyn blev;
 Med Diet taaget, som en dunkel Lygte,
 Han saae omkring sig og afsted han drev.
 Men Clara med vor Helt igjen nu spogte:
 De følger med? Ei sandt? Vi strax et Brev
 Til Deres Fader vil om Orlov skikke —
 Nei, stammed han, det kan jeg virkelig ikke.

De kan ei? Og det nænner De at sige?
 Begyndte huldt Forførerstenen igjen;
 Hvad hindrer Dem? Maaskee en elsket Pige,
 Maaskee en kjærlig Slægtning eller Ven?
 Paa Hovedet De ryster — ei saa lige
 Jeg fatter Deres stumme Tale, men
 Jeg vidste, Deres Grunde kun var svage:
 Altsaa — De følger med for et Par Dage?

For et Par Dage — gjentog her vor Helt,
 Som med et Nei sin Sætning ende vilde;
 Men for hans Læbe fik sit Afslag meldt,
 Bod Qualmen ham medeet at tie stille.
 Og virkelig befandt han nu sig ilde,
 Hvad enten Grunden laa hos store Bælt,
 Af hvis Urolighed hans Hjerte fyldtes,
 Hvad heller Fruens søde Smil det fyldtes.

Han hurtig fjerned sig; men Claras Tak,
 Da bort han iilde, hang sig i hans Dre,
 Ja selv fra Volgen troede han den høre,
 Imens han søsyg stønned Af i Af.
 Ei lang Tid dog stod paa hans Hjertes Nore,
 Ind imod Nyborg gled den lette Smak;
 En Baad kom ud, og efter nogen Roen
 Befandt man sig ved Bryggen og paa Broen.

Her gjorde han for sidste Gang et mat
 Og frugtesløst Forsøg paa en Undslyen;
 Han maatte, sagde han, dog her i Byen
 Et Sorgeslor sig kjøbe til sin Hat.
 Men denne Udflugt afflar Clara brat:
 De kjender, sagde hun, jo ikke Byen;
 Jeg selv vil Dem ledsage — Begge gif;
 Han kjøbte Flor, hun Tjer i en Boutik.

Hjemkomne til Hotellet, de ved Bordet
 Med nye Hviſer Kammerherren fandt,
 Og medens han og Adam vexled Ordet,
 I Hatten ſine Strudſſjer Fruen bandt.
 Om Adams Hat hun derpaa vifled Floret,
 Og paaſtod at det klædte ham charmant;
 Hvorpaa de ſteg tilvogns — han, ſort florerende,
 Hun, med ſin hvide Tjerbuſt triumferende.

Fra Nyborg ud de rullede. Hen ad Veien
 Igjennem Fyens det ſkønne Land det gik,
 Hvor Folket havde travlt med Kornets Meien,
 Og hvor den friſke Duſt af Hø de ſik;
 Hvor Bondetøners Knivs og Slutters Meien
 Og ſkjelmſke Piger mødte deres Blik;
 Hvor ſødt om Elſkov quæd hver Lundsens Sanger,
 Og Luften med Loſagtighed var ſvanger.

Mod Veſt de kjørte. Landets Herligheder
 Sig rullede op med Skov og Dal og Hoi,
 Med ſtore Gaardes fede Skorſteensrøg,
 Hvor bagved Grundmuur Bonden fry ſig breder,
 Hvor gammel Adels ligger ſom den reder,
 Hvor Alt poleres, Menneſker og Toi;
 Thi Politur har Fyen, mit kjære Fødeland,
 For mig ſaa kjært, ſom for en Jøde Fødeland.

I Wiernervognen Fruen sad fornoiet,
 Og mens Gemalen luffed Diet i,
 Hun underholdt sig, yndig fremad boiet,
 Med Adam om hver Egn, de kom forbi.
 Men da hun just med ham sad vis-à-vis,
 Hun nødtes til at see ham ind i Diet,
 Hvorved naturligviis hun rødmed lidt,
 Og hvorved Talens Traad han tabte tidt.

Fremad gif Reisen. Aften solens runde
 Og gyldne Skive saae de sidste Gang,
 Da de fra Beien ind tilhoire svang
 I Bogeskovens lovbedækte Lunde.
 Her gif en Jægersvend med sine Hunde,
 Der hilste dem med Hornets muntre Klang,
 Mens som den lette Vind forbi de fare —
 Nu er vi ved vort Maal! udraabte Glare.

Op ad Alleen i Galop de fjorte,
 Og gjennem Porten gif det i et Sving,
 Derpaa den store Gistepark omkring,
 Og snart en pragtfuld Bygning sig afflorte.
 Bag Popler skinned Taget, det couleurt,
 Paa Trappen stode Tjenere paa Spring,
 Og over Husets Dør, som vidt stod aaben,
 Man saae et kronet Sviin — de Galters Baaben.

En Tjener fulgte Adam ovenpaa,
 Og aabned der for ham et Par Gemakker;
 En Anden bragte Lys, hvorved han saa
 En fuld Opdækning paa forgyldte Bakker;
 Saa kom en lille Terne, nok saa vakker,
 Og overtrak hans Seng, den silkeblaa,
 Med Lagner, som den hvide Sneesaa rene,
 Hvorpaa de alle Tre lod ham alene.

Han i en Lænestol sig satte ned,
 Og gyngende sin Ryg mod Stoleranden,
 Strog han sig tvende Gange over Panden,
 Hvorpaa han begge sine Dine gned.
 Meddeet han raabte: Er jeg fra Forstanden!
 Hvem selv jeg er, jeg neppe mere veed.
 Hvorhen har pludselig min Kurs jeg styret? —
 Det gaaer jo mig, som ham i Eventyret!

Her sprang han op, og op og ned urolig
 Han vandred under denne Monolog:
 Paa Bæltet var det — Tingen er utrolig,
 Og dog den virkelig sig her tildrog.
 Jeg, Adam Homo, jeg i Claras Bolig,
 Jeg, der som Pilegrim mig foretog
 At plante paa den friske Grav en Lilie —
 Al, hvad er Mennesket med samt hans Villie!

Dg hvad er saa det Hele? tænkte han:
 Et Eventyr, hvortil man tidt saae Mlage!
 Hvor hurtig svinder ikke det Par Dage,
 Dg saa er atter jeg den frie Mand.
 Jeg ingen Sjæl behøver at bedrage,
 Jeg venlig mig med Sandhed vise kan —
 Her strog han sig i Haaret, purrede Totten,
 Tog Plads ved Bordet og kom Thee paa Potten.

Fortræfflig smagte Maden ham, thi Heltes,
 Selv Theevandsheltes, Appetit er stor;
 Dg da han havde spist, med et Par Ord
 Hans snare Hjemkomst Pastor Homo meldtes.
 Da det var skeet, af Sovens Magt han fældtes,
 Dg da begav sig, hvad man neppe troer,
 At Træk for Træk en Drom ham præsenteerte,
 Hvad samme Tid paa Vesterbro påseerte.

Thi op sprang Ulmas lille Kammerdør,
 Hvis Tærskel aldrig han betræde maatte,
 Dg straalende af Blik, med frisk Couleur,
 I Kamret ind med Lys i Haand hun traadte.
 Paa Hovedet hun bar en graa Capote,
 Hvorfra der ned om Skuldren hang et Slør;
 Dg da hun Lysen havde sat paa Bordet,
 Hang op paa Knagen Hatten hun og Floret.

Det aabne Vindue langsomt til hun luffed,
 Og rullede ned for det et grønt Gardin;
 Saa vanded hun sin Myrte, spæd og fiin,
 Og med sin Aande sagte hun bedugged
 En høstlig Rose, farvet som Carmin,
 Hvis Krone Aftenluften havde bukket;
 Derpaa hun tog en Stol, og hen den stillede,
 Hvor Natbordspeilet inddrak hendes Billed.

Hun satte sig, og frem af Barmen drog hun
 Et Brev i Convolut — det samme Brev,
 Som fra Korsør vor Helt til hende skrev,
 Og paa dets Udskrift Diet kjærligt slog hun.
 Let og forsigtig Seglet saa astog hun,
 Men sukke! Na! da dog en Rift hun rev;
 Og nu hun pussed Lyset og sig hengav
 Til Røsten, som Papiret hende gjengav.

Taus sad hun der, med Haanden fiin og lille
 Sit Die skjermende for Lysets Skjær —
 Rundtom i Kammeret var Alting stille,
 Paa summende og sorte Glycer nær,
 Der om de hvide Sengeombæng spille,
 Og skifte Plads paa Bæggen hist og her;
 Men lidt paa dem kun agted Væserinden,
 Hun læste fort, med hulde Smil om Rinden.

Da læst og gjenlæst var hver Periode,
 Hun reiste sig, og skred med sagte Gang
 I Stuen op og ned, og hvad der boede
 I hendes Sjæl af Toner festligt klang.
 Paa eengang standsed hun for sin Commode,
 Hvorover Adams Sortfridtsbilled hang;
 Paa det hun fæster Diet — dobbelt klare
 Og dobbelt milde hendes Blik da vare.

Saa stod hun længe — Billedet i Rammen
 Et Suk hun offrer, for derfra hun gaaer,
 Og nu som for hun sidder, og med Rammen
 For Speilet reder hun det lyse Haar.
 For hver en Fletning, hun saaer bundet sammen,
 Igjen i Brevet hun sit Die slaaer,
 Saa dengang Rappen hun om Hagen binder,
 For tredie Gang ved Enden hun sig finder.

Rask luffer til hun Brevet; Snorelidsen
 Hun griber fat, og Fingren er ei seen
 Med her at løse Knuder, een for een,
 Indtil hun sidder aflædt til Chemisen,
 Saa nydelig fra Foden indtil Tøsen,
 Med gule Tøfler paa de bare Been;
 Dem tabte hun da hun mod Himlen sukked,
 Saa hopped hun i Seng og Lyset slukked. —

Det var en Drom, men dog det Sandhed var;
 Og her det Spørgsmaal af sig selv paatrænger,
 Hvordan det egentlig vel sammen hænger
 Med hvad der Navn af Drom og Sandhed har.
 Om Dromme spørger ingen flog Mand længer,
 Ham i Beslag det Virkelige ta'er;
 Men hvad vil Drom, og hvad det Virkelige,
 Der gribes kan med Hænder, da vel sige?

O Barndomsdrom, knap kjendt for alt forsvunden,
 O fagre Ungdomsdrom, saa snart forbi,
 O Kjærlighedens Drom, hvoraf oprunden
 Er Livets hele Lyst og Boesi;
 O Haabets Drom, til Net om Sjælen spunden,
 Hvoraf den aldrig ganske løses fri;
 O Lyffens, Grens, Friheds gyldne Dromme!
 Hvo gad ei heelt jert Tryllebæger tomme?

Dets Duft som Livets Drom os bliver sendt,
 Sandhedens Kilder i dets Bund udstømme,
 Saa Den, der ei tilbunds har lært at dromme,
 Har aldrig Livet i dets Sandhed kjendt.
 Paa Overfladen hen de Sjæle svømme,
 Som blot er mod det Virkelige vendt;
 De dromme vel, hvis de vil tale redelig,
 Forstjellen er, at Drommen den er kjedelig.

Thi drømme maae vi Alle; vor Natur,
 Endstjøndt dens Trang er Sandhed, dog ei taaler
 Den fulde Glands af Lysets stærke Straaler,
 Af Sandhedsfolens Flamme, reen og puur.
 Thi laaner Sandhed Dømmenes Figur,
 Og mens et farvet Lys den os tilmaaler,
 Den stiller Sjælens Trang fra Dag til Dag;
 Men Virkeligheds-Mærket er Bedrag.

Og derfor fødes kun et Skuffebilled
 Af virkelige Drømme, stjøndt vi saae,
 At ogsaa disse stundom ind kan slaae,
 Naar andre Magter har en Haand i Spillet;
 Men hvad ved sande Drømme vi forstaae,
 Er Livet, i sit eget Indhold hildet,
 Naar — Kilden lig, der spulmer til en Elv —
 Det i sin Fylde dybt sig taber selv.

Thi dybt i Drømme gjelder det at gaae,
 Frem som en Nattevandrer maa man skride,
 Og ikke see omkring til nogen Side,
 Og intet Raab fra Dybet agte paa.
 Ei heller paa vor Lykke tør vi lide,
 Som om en sluppen Drom vi kunde naae,
 Naar blot igjen ved Leilighed der dømmes;
 Thi tabt for evig er hvad her forsømmes.

Men naar det store Drommespil er ude,
 Med al sin Tryllekonst og Poesi,
 Hvo løser efter Stykket da dets Knude,
 Og hvad vil skee, naar Spillet er forbi? —
 Tor os vort Haab en anden Drom bebude?
 Skal Sandhedssolens Ild vi smeltes i?
 O, meer end Drom for denne Tro er Borgen,
 At da begynde vil den klare Morgen. —

En Morgenluftning trængte lifligt ind
 Til Adam, der af Sengen nys opstanden,
 Endnu med Nattens Drommekrands om Panden,
 Ved aabent Vindue stod i Solens Skin.
 Fjernt sender han sit Blik og moder Stranden,
 Hvis Bolger kruses af den friske Vind;
 Lidt nærmere sig Skov og Park afrunder,
 Og Haven ligger lige nedenunder.

Det skønne Morgenlandskab ham henrykker,
 Og paa sin Post ei meer han holder Stand.
 Ud Trappen ned, hvis Trin et Tæppe smykker,
 I Haven ud med Vængsel iler han.
 Han træder ind i Buegangens Skygger
 Og sukker: Alma! Alma! o, hvi kan
 Du ikke som en Fugl i Favn mig fare?
 Han seer sig om — og for sig seer han Clare.

Hun fra en Sidegang kom ham imøde,
 Klædt i en sneehvid Flagre-Neglige,
 Hvorover pailleguult, med Folder bløde,
 Et Shavl hang ned, som hæved Halsens Sne.
 En Kniplingshat, med Sloiser mørkerøde,
 Lod Panden og de brune Lokker see,
 Hvoraf et Par sig frit om Skuldren slynged,
 Mens i sin Haand en Parasol hun gnyged.

Hun let sig nærmed. Med sin Randershandske
 Ham et Godmorgen mildt tilvinfer hun,
 Idet hun siger: Net dog har vi Danske
 Med vores „Morgenstund har Guld i Mund.“
 Men Adam staaer fortabt i Guldets ganfke —
 Med Guldet her jeg mener Clara kun,
 Med hvem en Stund han rundt nu promenerer,
 Og om den gyldne Morgen konverserer.

Gen Ting dog fatted og begreb han ikke:
 At denne fine, qvindlige Gestalt,
 Hvis Miner syntes Bonner ham at skiffe,
 Var den, som ham igaar tog med Gewalt.
 Hvor var den Sikkerhed i Ord og Blikke,
 Den faste Holdning, som beseired Alt?
 Vel smilte Læberne med frisk Juldblodighed,
 Men dog om Kinden laa en sød Beemodighed.

De af den dunkle Gang just traadte frem,
 Og solbelyst en udstrakt Grønsvar-Slette,
 Hvis Bund de sidste Sommerblomster spætte,
 Med Dam i Midten aabned sig for dem.
 Her Glaras lette Skridt blev dobbelt lette,
 Hvidklædt hun fløi til hvide Svaners Hjem,
 Til Dammen, hvor de stolte Fugle seiled
 Og i de klare Bande Brystet speiled.

Paa Skrenten stod en lille Kurv med Brød,
 Den greb hun, og saa lokkende hun strakte
 Sig ud mod Svanerne, der frem sig skød,
 Og modtog hvad den skønne Haand dem bragte.
 Det sidste Stykke hun til Adam rakte
 Med disse Ord, der som Musik ham lød:
 Som mine Svaner maa min Gjest jeg fore,
 At ei han Flyvelysten snart skal spore.

Bor Helt, som mærked Varmen i sin Kind,
 Sig saae omkring og sagde: Elig en Have,
 Oplivet og belyst af Solens Skin,
 Er hvad jeg kalde vil en Himlens Gave
 For Den, der veed Naturens Skrift at stave,
 Og for dens Former har et aabent Sind.
 Og Deres Velig hist — hvor skøn, hvor hyggelig!
 O naadige Frue! De maa være lykkelig.

Dg hvem er lyffelig? gav her til Svar
 Den skjonne Frue med et Blik, der trængte
 Sig i hans Sjæl, hvorpaa hun Diet sænkte
 Dg op sig hæved fra sit Eванepar.
 Ja hvem er lyffelig? hun nu gjenta'er;
 Dg som hun paa sin egen Skjæbne tænkte,
 Med sorgfuldt Blik hun maalte sin Figur
 Dg sukked dybt: ils sont passés ces jours!

I Adams Dre hendes Suk fandt Bund,
 Hans Tanke sig i Gjetninger forvilder;
 Men rank igjen som før sig Clara stiller
 Dg siger med et muntert Smil om Mund:
 Bort med de stygge, melankolske Griller! —
 Her til en Græsbænk let henræved hun,
 Dg mens sig selv paa den hun lod nedglide,
 Tilbød hun Adam Pladsen ved sin Side.

Min Ven — saadan hun atter Pausen brød —
 Naar denne Stilling jeg Dem seer indtage,
 Paany jeg mindes hine Ungdomsdage,
 Hvori jeg Deres Underviisning nød.
 Hiin Morgen kommer levende tilbage,
 Da første Gang jeg Dem velkommen bød,
 Da halv forknytt jeg satte mig paa Stolen,
 For som en Maane at faae Lys fra Solen.

Jeg hører end saa tydelig Dem sige,
 (Det var det første Spørgsmaal, som jeg fik)
 Hvor søger vel Comtessen Spartas Rige,
 Og hvor den vise Solons Republik? —
 O, hvor vi let da gjennem Verden gif!
 Hvor sluttede vi Fred og førte Krige!
 Hvor drog vi som Nomader til Kimmerien,
 Og plukked gyldne Frugter i Hesperien!

Det var en lykkelig, en herlig Tid!
 Jeg veed det vel — og Tanken end mig trykker —
 Jeg havde dengang tusind Bigenrykker,
 Og lønnet slet med Luner Deres Guld.
 Jeg Deres Tanketraad rev tidt istykker,
 Var efter Indfald baade suur og blid,
 Kort sagt, jeg var utaalelig og frænked
 Kun altfor tidt den Godhed, De mig skjenked.

Men tro mig, jeg har ogsaa maattet bøde
 For al min Daarskab. Først De selv forsvandt,
 Og lang Tid var Historien mig øde,
 Men saa kom Skyer fra en anden Kant.
 Paa Skjæbnens Kampplads ung jeg maatte møde,
 Jeg bukked under, skjøndt jeg Seier vandt;
 Men ei mit Thema vil jeg her udføre —
 Der gives Ting, man let kun tør berøre.

Et Suf — og saa paany hun optog Traaden:
 Jeg selv har skriftet og mit Liv berørt;
 Nu Touren er til Dem! thi løs mig Gaaden,
 Hvorfor man aldrig Deres Navn har hørt.
 Giv mig Begreb om Veien og om Maaden,
 Hvorpaa da Livets Magter Dem har fort.
 Har siden sidst vi saaes De levet lykkelig?
 Fortæl mig Alt! jeg beder Dem udtryffeligg.

O Deres Raade! (Adams Gjensvar lod)
 Hvad er om et Studenterliv at melde?
 Man lever eensom, er for Verden død,
 Imens man omgaaes med det Ideelle. —
 Men Deres Fata maa De mig fortælle,
 Ham ivrig Hendes Raade her afbrød;
 Sad De bestandig da ved Bogen hjemme?
 Bestandig! svared han med uvis Stemme.

Og har De aldrig, vedblev hun med Smil,
 Da mødt en lille Gud, hvis Rosenlænke —
 Her afbrød han med rodmende Profil:
 O Deres Raade! o hvor kan De tænke —
 Har ingen yndig Pige eller Enke
 Paa Deres Bei Dem sendt en vinget Pii!?
 De seer, det vil paa Spørgsmaal ikke briste mig —
 O Deres Raade, o hold op at friste mig!

Nei, nei, min Ven! jeg just Dem vil bekrige,
 Paa mine Spørgsmaal maa De svare mig;
 Men see! Hvem kommer? . . . Hendes Kammerpige
 Sig nærmed og afbrød den tamme Krig,
 For fra Gemalen et Par Ord at sige.
 Fra Bænken Fruen hurtig reiste sig,
 Om hendes Skulder Adam Shavlet lagde,
 Og med et yndigt Nif Farvel hun sagde.

Han fulgte drømmende det skjønne Syn,
 Imens han stod som naglet fast til Pladsen;
 Men nu paa eengang svandt det ved Terrassen,
 Og op mod Himlen hæved han sit Bryn.
 Mens Solen der adspredte Taagemassen,
 Brød gjennem Hjertets Dunst hans Tankes Lyn;
 Hen imod Huset skred han fast og mandig,
 Idet han udbrod, følsom og forstandig:

Hvorfra dog denne Magt, saa stærk og stille,
 Der ligger i et svundet Elfskovspil?
 Vi loffes, skjøndt vi Spillet meer ei vil;
 Det er, som om vort Hjerte kræve vilde
 Den Sum af Lyst og Qual, der gik tilspilde,
 Den Capital af Haab, vi satte til.
 Op fra vort Bryst hiin gamle Klage toner:
 Varus, giv mig de tabte Legioner!

Han traadte ind — men udenfor jeg bliver,
 Paa Trappen, midt i Reflexionens Skin,
 Som her paa Maleriet falder ind,
 Og som en ny Belysning Helten giver,
 Der, som det synes, nu omkring jo driver
 Med et af flere Magter draget Sind.
 Hvor gaaer det til, at Sindet saadan drages?
 Alt mod sin Billie man saa stærkt betages?

Mon i de Andres store Magt det ligger?
 Det siges gjerne, men jeg troer det knapt;
 Men mon ei omvendt Knuden deri stikker,
 At man tilfældigviis sig selv har tabt?
 Er man sig selv, da er man tryk og sikker,
 Altid i Egeværge, som nylig skabt;
 Men naar er man sig selv da? Svaret bliver,
 Man er sig selv, hvor heel sig selv man giver.

Men heel at give sig formaaer man ene,
 Hvor ogsaa heelt man sig tilbage faaer;
 Derfor er Mennesket sig selv alene,
 Naar for et sympathetisk Speil han staaer.
 Da kjender han sit Billed, i hvis rene
 Og klare Træk hans rette Jeg ham naaer;
 Da giver han sig hen og bli'er gjengivet,
 Da lever han, idet han bli'er oplivet.

Og som i dette Spil sig selv han vinder,
 Og just som dobbelt føler sig som Gen,
 Saa en bevæget Ro hans Hjerte finder,
 Befriet fra Egoismens tunge Steen.
 Alt hvad der er Betagelse forsvinder,
 Idet Hengivelsen er fuld og reen.
 Selv om han skilles fra sit Speil i Tiden,
 I sin Grindring har sig selv han siden.

Dog mellem Sjælenes det store Tal
 Der gives ogsaa dem — det kan ei feile —
 Som trænge til bestandig sig at speile,
 Naar ikke strax sig selv de tabe skal,
 Og Skibet lig, der misted Roret, feile
 Som Vinden blæser, uden indre Kald.
 Om Adam var blandt disse gode Venner?
 Tys! Paa hans Dør der banker nu en Tjener.

Vor Helt tilbords han kaldte. Ned de gif;
 Med faste Trin skred Adam ind i Salen,
 Hvor Fruen ei han traf, men vel Gemalen,
 Der i en Sopha sad med spændte Blik,
 Mens han tillivs en Slump Abiser fik,
 Hvoraf enhver i Omfang holdt en Allen.
 Han mærked ei vor Helt, som stille stod
 Og i Forundring flytted ei en Fod.

Dg selsomt var i Sandhed ogsaa Synet,
 Thi som paa Naale Kammerherren sad,
 Med Rinden hed, med Rynker over Brynet,
 Fortærende sin aandelige Mad.
 Artiklerne han gjennemfoer som Lynet,
 Sprang over — standsed — vendte om et Blad,
 Dg med Foragt Avisen bort saa kasted,
 Mens til den næste han begjærlig hastede.

Bekjendtskab med en ny han netop stifted,
 Da Fruen fra en Sidedør kom ind,
 Dg hver en Taage ham fra Diet vifted,
 Mens hun med Silkekjolen gjorde Vind.
 Han vaagned op idet han Farve stifted:
 Hr. Homo . . . Na, jeg beer . . . jeg reent var blind.
 Maaskee min Kone De tilbords vil tage,
 Jeg følger efter strax . . . Vil De behage —

Til Epifestuen gif det unge Par.
 Hr. Galt med sine Blade blev alene;
 Men disse Blade sprang ei ud fra Grene,
 Dg Blomst saalidt som Frugt for ham de bar.
 Forfra begyndte nu den forrige Scene,
 En ny Avis af Bunken op han ta'er;
 Men hist og her i den der kun blev figget,
 Begjærligt mod den næste stræbte Bliffet.

Hvad skæded Manden? — For jeg kan det sige,
 Maae ved hans Levnetsløb vi gjøre Stop:
 Paa Galtensborg, midt i det danske Rige,
 Han fødtes ganske sund paa Sjæl og Krop,
 Og der uvidende han voksed op,
 Just som saamange Nutids=Adelige;
 Hans Ungdomsstolthed var, at han blev kaldt
 Den yngste, ægte adelige Galt.

Som andre Junkere han blev en Jæger,
 Der kunde træffe Haren paa et Haar;
 Som andre Junkere det fyldte Bæger
 Han kunde tomme til den sidste Taar;
 Som andre Junkere han gjorde Streger,
 Vil sige dumme Streger, Nar for Nar;
 Som andre Junkere lidt Tydsk han kunde,
 Og talte Sproget tidt med sine Hunde.

Saavidt var Alting godt; men nu vor Mand
 Engang en Tour til Hovedstaden gjorde,
 Og der af gode Benner førtes han
 Ind i en Læseklub, som var for Orde.
 Her saae ved Lampers Skin, om lange Borde,
 Han sidde Folk af hver en Art og Stand,
 Der læste Bladene med foldede Hænder,
 Og i en Tausshed, som kun Graven kjender.

Da hvisted Tanden til ham: Galt! hvad om
 Paa Galttenborg du ogsaa holdt Aviser?
 Saa deiligt man sin Tid ved dem forliser,
 Og i sin Sopha reiser man til Rom.
 See disse Folk, hvis Dannelse du priser,
 Hvis Hjerne, før de Bladet greb, var tom:
 See, hvor de fyldte gnide sig i Hænderne,
 Mens Fylden gaaer dem ud af begge Enderne.

Top! sagde Galt; vandt jeg end ikke Andet
 End Tidibusser, jeg dem holde vil.
 Med dette Forsæt tog han hjem paa Landet,
 Og Fristeren nu havde vundet Spil.
 Først kjæded vel det Trykte ham forbandet,
 Og Læsningen han nødig trækker til;
 Men lig Tobak, der ikke strax behager,
 Lidt efter lidt saa deiligt det ham smager.

Sygdommen steg; bestandig fleer og flere
 Aviser slugtes af den arme Galt;
 Hvad Presserne paa Dansk og Tydsk levere
 I Dvart og Folio, han nød det Alt.
 Saa henrandt Aar — han var ei munter mere,
 Forlangst i dyb Melankoli han faldt;
 Mørk over Livets Nydelse han ilte,
 Mens ved den nyeste Nyhed kun han hvilte.

Hans Venner syntes at det var for stivt,
 Og da tilsidst hans Doctor med blev hange,
 Gif de ved første Leilighed ham gift,
 Til Børn mod denne frygtelige Slange.
 Alt i et Aar vor Galt var Hymens Fange;
 Men hvad er Kjærlighed mod trykket Skrift?
 Hiin saa undseelig med sit Hoved hænger,
 Mens denne selv med Skjeldsord frem sig trænger.

Og paa hans Tid Beslag den lagde ganske;
 Tre Gange daglig Bladene han fik,
 Om Morgenens de tydske, og de danske
 Middag og Aften, før tilbords han gif;
 Søndagen bragte ham endog de franske,
 Paa hvis Format han saae med hungriigt Blik,
 For Clara han til Krøller overlod dem;
 Thi han, den Stakkel, han jo ei forstod dem.

Naar Posten kom, en Geber fast betog ham,
 Hans Træk sig spændte og hans Kind blev rød;
 Det var som hele Livets Fylde drog ham,
 Hvergang han Seglet for sin Postsæk brod.
 Forslugen han de friske Blade nød,
 Men var de nydte, Apathi betog ham;
 Med Nyheds-Illusionen svandt hans Kræfter,
 Den dødeligste Tomhed fulgte efter.

Da forekom det hele Liv ham sygt,
 Hans eget Hjerte synes ham saa øde;
 Han seer ei Solglands eller Aftenrøde,
 Thi den jo farvet er, men ikke trykt.
 Den næste Dags Aviser kun imøde
 Hans Længsel iler, mens han bander stygt
 De nylig læste, og ei see dem gider —
 See! der han reiser sig og bort dem smider.

Det stakkels Offer for Avislectüre!
 Han Beien nu til Episefalen ta'er,
 Hvor Tjeneren som tredie Net frembar
 En spættet Dyresteg med Hjortenyre.
 Sin Kniv i Dyrets Ryg alt dybt han har,
 Imedens Adam har sin fulde Hyre
 Med at bestjerme sig mod Fruens Deilighed,
 Som alt en god Stund har ham gjort Uleilighed.

I Silkefjolen's himmelblaa Bevandt,
 Hvis Folder Evanebarmen halvt tilsløre;
 Med sneehvid, blottet Arm — dog det er sandt,
 Undskyldning for min Læser maa jeg gjøre,
 Fordi paa Galttenborg han tidt faaer høre
 Om Fruens Toi, som altid var galant;
 Men fast paa disse Klæder maa jeg holde,
 I Heltens Liv de spillet har en Rolle.

Altsaa — i Silkekjole klædt, hvis Snit
 Ved Middagstid var overmaade passende,
 Men til hver anden Tid uhyre frit,
 Sad her Fru Clara stolt og lidt anmassende,
 Idet hun Tjeneren befalede tidt
 At fylde for de tvende Herrer Glasene;
 Men naar hun selv sit Glas til Læben hæved,
 For Adams Blik en Junos Billed svæved.

Da fulgte uvilkaarlig med sit Die
 Han Armens Bolgelineie, der forsvandt
 Hvor Ermepuffet slutted tæet og noie,
 Men atter saa kom frem og ned sig vandt
 Fra Skuldren over Barmens Liliehoie.
 Imellem dem en Amarin han fandt,
 Der raabte til ham: Vil du blive fra mig!
 Og derpaa hvisked: Vil du ha' mig, ta' mig!

Men til en Daad, saa dristig, uforflammet,
 Naturligviis for ædru Adam var,
 Der vel var af det skjonne Syn opflammet,
 Men ikke dog aldeles gjort til Nar.
 Desuden blev af Clara selv han lammet;
 Thi kold hun sad og gav kun korte Svar,
 Og spansst var Minen, Blikket strengt, ja helligt,
 Og fra imorges himmelvidt forskjelligt.

Han altsaa her sad mellem Ild og Is,
 Dengang paa Bordet ind blev bragt Desserten;
 Af denne spiste Fruen Sukker-Bæren,
 Mens Herrerne partered dens Devis'.
 Vor Helt greb sin og takkede for Vren,
 Men læste: Gifst du Bæren Zachariis? —
 Gemalens lod: Vær ingen Vertekjælling,
 Og spiis ei reent dig død i Bærevælling!

Man traf paa Skuldren af Condit'rens Bid,
 Stod op fra Bordet og gik ned i Lunden,
 Hvor Adams Tanke speided efter Grunden
 Til Fruens Bæsen, med sig selv i Strid.
 Hvor reent forandred i den korte Tid!
 Hvad var vel hændt da siden Morgenstunden?
 Mon hendes gamle Rykker her stak frem?
 Umuligt! Hun jo selv fordomte dem.

Bidunderlige Qvinde! tænkte han:
 Snart holdende paa Formen, streng pedantisk,
 Snart kjæk og fri, forglemmende sin Stand,
 Og snart igjen saa rørende romantisk!
 Nu med et Blik, saa drømmende bachchantisk,
 Nu skjelmisk og spillende, som Skum paa Vand;
 Forunderlige Bæsen! Amazone,
 Men dog en vittig, yndig, deilig Kone!

Hvor stolt en Skabning! Formerne hvor fine!
 Og hvilke Dine, sunklende af Glands!
 Paa eengang Billedet af en Undine
 Og af Balthyrien i Baabendands.
 Semiramis vist havde samme Mine,
 Cleopatra vist samme Skjønhedssands,
 Og Krandsen uden Tvivl Ninon blev flettet
 Paa Grund af samme Smag i Toilettet.

Man seer vor Helt lod Phantasiën raade,
 Idet for fulde Seil, med gunstig Vind,
 Imod de blinde Skjær han styred ind,
 Hvor strandet er saa mange Heltes Vaade.
 Hans Gøelse var for ham selv en Gaade,
 Han bar sin Alma dybt jo i sit Sind;
 Han vidste ei, hvad dog er let at kjende,
 At Kjærlighedens Arter ere trende.

Den første Art sit Liv har i Gemyttet;
 Den nærer sig af Hjertets bedste Blod,
 Og voger op, kun af sig selv beskyttet,
 Thi bly som Barnet, har den Heltens Mod.
 I Trostakstanken dybt den slaaer sin Rod,
 Men Planten lig, til fremmed Jordbund flyttet,
 Den ved sin Tro at roves hendoer sukkende;
 Thi kun i Gæt den lever udelukkende.

Den anden Art fra Phantasien stammer,
 Og drømmende den kun sig føler fri;
 Den seer sin Gjenstand helst som Maleri,
 Og sørger altid for forgyldte Rammer.
 Til Engle den forvandle kan Madamer,
 Lav Prosa til sublime Poesi,
 Men hvis den sine Konster godt skal gjøre,
 Maa Verden Hjælpetropper den tilføre.

Ravn, Byrd og Stilling, Rigdom, Glands og Vre,
 Roes, Rygte, Folketsnak i Sold den ta'er,
 Og altid seer den gennem farvet Glar,
 For Følelsen ved Illusion at nære.
 Men stærk kan denne Kjærlighed dog være,
 Endnu som Heelhed den sin Gjenstand har,
 Skjondt rigtignok den falder tidt i Stumper,
 Og til den tredie, sidste Art neddumper.

Thi Nummer tre, af Sandser født, kun bygger
 Paa lutter Indfald, hen i Veir og Bind;
 Den er en Kjærlighed i bare Stykker,
 Et Hjertevæv af løsest Hjerneskind.
 Et Die, som lidt mørkt Haar overskygger,
 En Taille, som sig bugter ud og ind,
 Et Skjort, et Been, en Barm, en Arm, en Finger,
 Ja selv et Strømpebaand den let frembringer.

Den trives som bekjendt især paa Ballerne,
 Naar Herrerne tilbords med Damer gaae,
 Der leende begrave sig i Schavlerne,
 For først til Cotillonen op at staae.
 Til Nummer Een den sig forholde maa,
 Just som til Rjærnen sig forholde Skallerne;
 Den har kun Værd, hvis der er noget bag den,
 Men da det ei kan lugtes — nu, saa smag den!

Vor Helt fik alle Arterne at smage,
 Mens han paa Galtenborg drev Tiden hen
 Ei blot to, tre, men hele otte Dage,
 Uagtet tidt han vilde bort igjen.
 Thi Sagen var, han Afsted maatte tage,
 Og hvergang hvisted Clara da: Min Ven,
 Vil alt De bort? — Endnu en Dag for min Skyld;
 Og Adam blev og tænkte: Ja for din Skyld.

Men knap blev ene han, for misfornøiet
 Sin Svaghed og sit Løfte han fortrød;
 Han stillede sig sin Elskede for Diet,
 Og o, hvor blev om Hjertet da han blød.
 En ny Beslutning frem i Villien skød,
 Men midt i Væxten blev igjen den boiet,
 Og vaklende som før han gik beflemt;
 Dog nu imorgen reiser han bestemt.

Sit Forsæt har han styrket med en Gød;
 Bed Frokostbordet høit han det forkynder,
 Og fast han bli'er og slaaer ei Diet ned,
 Skjøndt Fruen at fixere ham begynder.
 Da hun det seer, at svare hun sig skynder:
 Hvad De vil gjøre, De jo selv bedst veed;
 Men da dog ikke bort idag De tager,
 Vi ride vil en Tour, om Dem behager.

Hvor blev han glad, ved her at kunne taffe,
 Og slippe for sig meer at holde stiv!
 Han iled op paa Kamret, hvor en Grasse
 Han knapped stramt omkring sit ranke Liv.
 Da han kom ned, en Ridesnægt i Jasse
 Stak ham i Haanden Ridskens tynde Siv,
 Og spændte store Sporer til hans Hæle,
 Der pludselig fik Klang og kom til Mæle.

Han gif omkring, med Tanken paa sin Seier;
 Men just som bedst han følte Friheds Magt,
 Gif Døren op — og i sin Ridedragt,
 Hvis lange Slæb bagefter hende feier,
 Og med Baret, hvorfra en sort Fjer vaier,
 Og med sit Haar i Dobbelst-Fletning lagt,
 Og med en lille Ridesids i Haanden,
 Indtræder Fruen, seirende i Aanden.

Bed Synets Deilighed vor Helt stod lammet,
 Thi vevselviis hans Blod blev hedt og foldt;
 Med Hat i Haand han et Par Ord fremstammed,
 Og sloi saa ned og hendes Boile holdt.
 Hun steg tilhest, mens Toilen kjæft hun strammed,
 Saa Fuxen vrinskende sig hæved stolt.
 Exemplet Adam fulgte — bort de iilde,
 Og bagved Rideknægten red og smilte.

Det var en skyfri Dag foruden Blæst;
 Saa varme Smil Septembersolen sendte,
 At fast de lyse Straaler Adam blendte,
 Der første Gang i lang Tid var tilhest.
 Til alle Kanter rundt han Diet vendte,
 Den hele Tour ham forekom en Fæst;
 Han folte sig saa let, saa løst fra Sorgen,
 Han fri jo var — han ta'er jo bort imorgen.

Hvorhen nu ride? spørger ham medeet
 Den Skjonne, som i Sadeln om sig vender:
 I Skoven, nær ved Stranden Veien ender;
 Endnu har ei det gamle Slot De seet,
 Og heller ikke Uglen De jo kjender,
 Som der i Taarnet har sit Leie redt.
 Om hvem er Taler? Adam her udbryder —
 Om Kammerherrens Dufel, Svaret lyder.

Han i sin Ungdom gjorde stort Rabalder,
 Og som en Guldfugl fløi han viden om,
 Til han med stækket Binge, træet af Alder,
 Her som en Lazarus tilbage kom.
 En Philosoph, jeg troer, han selv sig kalder;
 Gritænker er han efter Præstens Dom,
 Og Ravn af Altheist ham giver Degnen,
 Mens han den graa Galt hedder rundt i Egnen.

Den graa Galt? gjentog Adam. Clara lo,
 Mens frem igjen hun sprængte hjært forvoven,
 Saa han til flere Spørgsmaal ei fik No.
 De red i Trav nu nedad imod Skoven,
 Og snart bag Lovet gjenlød Hestehoven,
 Og først ved Stranden standsed begge to
 Ved Syn af Slottets Taarn og røde Mure,
 Hvis spidse Gavle dybe Nister fure.

Knap foran Taarnet holdt de stille, førend
 Ad Snegletrappens Trin tilveirs de gaae.
 Ved Trappens Ende banker Clara paa,
 Og indenfra en Haand dem aabner Døren.
 Der stod den lille Mand med store Dren,
 Med store Dine, gnistrende og graae,
 Med Næsen spids, med Munden smal og visjen,
 Og klædt i Graat fra Foden indtil Tøsen.

Aha! (saa pøb han næsten som en Rotte)
 Aha, ma belle cousine — vær saa god!
 Og i et Taarngemaal nu ind de traadte,
 Der rundt og hvælvet sig for dem oplod.
 Det hele Gulv var en uhyre Maatte,
 Om Bordet store Lænestole stod,
 I Bæggens Nischer saae man Folianter,
 Og Vindver var der rundt til alle Kanter.

Bor Helt blev forestilt og Plads man tog.
 De seer, Hr. Onkel! (Clara let begynder)
 At jeg, uagtet alle Deres Synder,
 Endnu ei ganske Haanden af Dem slog.
 At bringe Dem en Ben jeg her mig skynder,
 En Ben, som snart er tabt, (et Suk hun drog)
 Hvis ikke De, min Onkel, veed at røre
 Den strenge Skjæbne, som ham bort vil føre.

Den strenge Skjæbne! pøb den lille Mand,
 Idet han smed i Stolen sig tilbage:
 Altid De over Skjæbnen har at klage,
 Skam Dem, Niece! brug dog lidt Forstand.
 Hvor kan et sligt Ord De paa Læben tage,
 De, som saa klogtig er, saa fuld af Plan,
 At tidt endogsaa selv De Skjæbne spiller —
 Tys! truede ham Clara: Ingen Piller!

Nei ingen Piller — Sukkergodt, Cousine!
 Og De, min Herre! (her i Talens Ild
 Udstrakte han sin Haand, den spinkle, fine)
 De troer vel sagtens og paa Skjæbnens Spil?
 Nei, svared Adam med en munter Mine,
 Af Hjertensgrund jeg det forsværge vil;
 Den Skjæbne, som engang mig haardt behandlet,
 Forlangst har til et Forsyn sig forvandlet.

Godt! smilte Galt ironisk — meget godt!
 Af Deres Tro De sikkert høster Hæder;
 De burde klæde Dem i Himmelblaat.
 Men De, Niece, De hvem Skjæbnen glæder,
 Bor farve purpurrode Deres Klæder.
 Jeg, som De seer, jeg klæder mig i Graat.
 Min Tro er farveløs, men den er siffer,
 Og mellem Sort og Hvidt den netop ligger.

Disputen her blev varm; thi Clara kæmped
 For Skjæbnen som med Ord, med Diekast,
 Og Adam, skjøndt en Smule han sig lemped,
 Bestandig paa sit Forsyn dog holdt fast.
 Den graa Galt Stridens Hestighed ei dæmped,
 Han knytted Traaden sammen, naar den brast,
 Og kom dem begge to til Hjælp i Aanden;
 Men nu meddeet han slaaer til Lyd med Haanden.

Læg Deres Vaaben, skjønne Amazone!
 Hør mig, min Herre! Hør en gammel Mand,
 Som med en Iver, der var værd en Krone,
 Har efter Skjæbnen rendt fra Land til Land;
 Som har et Forsyn søgt i hver en Zone,
 Ja, som i lang Tid her fra Taarnets Rand
 Har figget ud med Blik, som Brillen væbne,
 Men aldrig dog seet Forsyn eller Skjæbne.

Kun een Ting har jeg seet; men desto værre,
 Mit Syn var som jeg selv en graa Gestalt;
 Thi De bør vide det, min tappre Herre,
 Tilfældet er det, som regerer Alt!
 Tilfældet, ogsaa Hændelsen jo kaldt,
 Som i Systemet vel man ind kan spørre,
 Men som bestandig deraf bryder ud,
 Og sætter sig paa Thronen som en Gud.

Her bukked dybt sig ned den solvgraa Taler,
 Og under Bordet aabned han et Skrin,
 Hvoraf han fremtog trende Glaspokaler
 Med samt en Flaske gammel Cypervin.
 Han skjenked i, og mens i Bægret daler
 Den klare Drik, saa rød som en Rubin,
 Begeistret sine Gjester han den byder,
 Hvorpaa han svinger Glasset og udbryder:

Tilfældets Skaal! I Skikkelse af Skipper
 Har det i Sommer bragt mig denne Skat,
 Der, skjondt den fødtes paa de græske Klipper,
 Begroves i min danske Kjelders Nat.
 Drif ud, min Herre! Drif, for Geisten slipper!
 Mod sli'g en Geist er Deres Forsyn mat;
 Den griber Hjertet, pirrer ved Erkjendelsen,
 Og gi'er os Gen paa Skallen, just som Hændelsen.

Og De, min deilige Niece — flink!
 Gorglem Anskuelser, som længst er mugne,
 Ja som er hverken hugne eller stukne,
 Og kom! Med Deres gamle Dunkel flink!
 I denne Viin jeg Skjæbnen nu vil drukne,
 Herefter lystre vi kun Deres Bink;
 Thi naar jeg først faaer Livet af Personen,
 Vi sætte Dem i Skjæbnens Sted paa Thronen.

Tilfældet altsaa jeg skal forestille,
 Gjensvared Clara, mens den Gamle drak:
 Nei, min Hr. Dunkel, nei, jeg siger Tak!
 En Kjole, som er graa, mig klæder ilde,
 Og troer De, jeg vil laane Deres Grak?
 De selv faaer denne noble Rolle spille,
 Thi jeg — det er paa Tiden — maa afsted;
 Og jeg — tilføier Adam — følger med!

Besøgets Korthed dybt Hr. Galt beklaged,
 Han udbad sig et længer næste Gang,
 Hvorpaa han ned til Porten dem ledsaged,
 Hvor strax i Sædlen op sig begge svang.
 Saa snart sin Tomme Damen havde taget,
 Red de afsted mens Skovens Fugle sang,
 Og om til Taarnet sig den graa Galt vendte,
 Hvor Lykke paa Reisen! han endnu dem sendte.

Dog ei paa ham det unge Par nu hørte.
 I Skovens Dykning alt de boied ind,
 Hvor sagte sig de høie Kroner rørte,
 Mens gjennem farvet Løv faldt Solens Skin;
 Hvor dybe Skygger fængslede Blik og Sind,
 Og Stilhed snart til Tausshed dem forførte.
 De red kun Fod for Fod ad Veien frem,
 Og Rideknægten langt red bagved dem.

Men selsomt sølte sig vor Helt tilmode;
 Den stærke Biin gik i hans Hoved om,
 Og Geisten virked paa hans Tanker, som
 Forunderlige Spring sig her tillode.
 Han i den svundne Tid sig hensat troede,
 Og drømmende det fast ham forekom,
 Som gamle Dnster her opfyldte vare —
 Som red han paa sit Gods nu med sin Clare.

Paa eengang vrinsked Hesten — brat forsvunden
 Var Gods og Drom, og vaagen op han saae;
 Hans Die mødte Glaras, og paa Bunden
 Af hendes, syntes ham, en Smerte laa.
 Han dreied halvt sig om og aabned Munden
 For Bished dog i denne Sag at faae,
 Og sagde — thi han for sig sole vilde —
 Jeg synes, Deres Naade bli'er saa stille?

O, svared hun, idet med Haanden Haaret
 Hun bort fra Kinden og fra Panden strøg:
 Elig Stilhed kommer tidt om Efteraaret
 Og gjør i Skov og Lunde mig Besøg.
 See disse Træer! See denne ranke Bog!
 Den Skjønhedskrone, som den stolt har baaret,
 Om kort Tid smuldrer hen som viscent Løv —
 Hvad eengang var et Haab, er snart kun Stov.

Naturen spotter Haabet. Sorgens Bud
 Saatid mig Efteraarets Toner bragte;
 Men De, min Ven, vil ei mit Haab foragte,
 Vil paa min korte Fryd ei gjøre Brudd!
 Ja, blev hun ved, mens Haanden ud hun rakte,
 Reis ikke bort! bliv denne Maaned ud —
 Dog Adam rysted tvivlsom paa sit Hoved,
 Skjondt Hjertet halvveis det Forlangte loved.

Hans Hoveddrysten Clara knap blev vaer,
 For sig i Læben ærgerlig hun bider,
 Hvorpaa hun op den slupne Lomme ta'er
 Og frem i stærkest Trav ad Beien rider.
 Men ogsaa Adam spored Hestens Sider,
 Hans Pligt var ham paa eengang bleven klar:
 Han fra den Sørgende ei burde vige,
 Til hendes Ønske ja han burde sige.

Thi traved rast han fremad — dog forgjæves!
 Den Skjonne skifter Trav nu med Galop,
 Mens lig en Sylphe hun paa Sadlen hæves,
 Og smal og smækker gynger ned og op.
 Vor Helt, af hvem en større Fart udkræves,
 Da galoperer frem og holder Trop;
 Dog Clara, som ham Mores vilde lære,
 Nu sætter pludselig i Carriere.

Ha, smiler han: hun bryde vil en Landse!
 Og frem i Carriere selv han foer,
 Mens om hans Øren op floi Stov og Jord,
 Og han for Luftens Tryk knap kunde sandse.
 Hift — tænker han — hift maa sin Fart hun standse,
 Thi Ledet luffet er, saavidt jeg troer,
 Og over Bommen hun sig neppe vover —
 Hvordan! Hun i et Spring jo sætter over.

Han maatte med! hans Vre ham det bød;
 Dg skjøndt en Stemme hvisker: Gjør det ikke!
 Dog hen mod Bommen som en Pii! han skød.
 Med Tungen sees han Læberne at sliffe,
 Hans Kind er falmet, stive staae hans Blikke,
 Dg dybt han dukker sig, bestedt i Rod.
 Kun Driftighed et heldigt Udfald lover —
 Et Slag af Pidsken — Hesten sætter over!

Den sætter over — men paa eengang strammes
 Af Rytt'ren Toilerne med Voldsomhed,
 Dg Dyret, som nu brat i Springet lammes,
 Sig styrter hovedfulds mod Jorden ned.
 Bor Helt af Faldets hele Styrke rammes,
 Thi Hestekroppen over ham sig smed;
 Dg knap sin høire Arm han folte brækket,
 For Mulm og Mørke pludselig ham dækked.

Besvimet laa han — vist en Time randt;
 Men dengang endelig med største Moie
 Som af et dunkelt Svøb han ud sig vandt,
 Dg med Bevidsthed lofted op sit Die:
 Da paa sit Kammer seer han Glara boie
 Sig ned mod Leiets, hvor han selv sig fandt;
 I hendes Die blinked der en Taare,
 Just som en Gelftær aabned ham en Aare.

Hun fjerned sig med Fingeren paa Munden
 Og med et Blik, der Meget sige vil,
 Hvorpaa hans Arm af Lægen blev forbunden. —
 Dog mens vor Helt nu her i Feberild
 Maa ligge stille, for at skaane Bunden:
 Vil vi, min Læser, som jo hidindtil
 Ham mest fra Hjertets Side lærte kjende,
 Os fra hans Hjerte til hans Hoved vende.

Thi skjøndt der er et Stykke mellem begge,
 Og hver af dem et Rige falder sit,
 Saa er der dog et Fællesskab, og tidt
 Til Virksomhed det Samme kan dem vække.
 Man Hjernen kan see Tanker at udfælde,
 For at forsvare Videnskabens Skridt;
 Og, omvendt, Hjertet Følelsen ophidse,
 For Tankebraadden rigtig at tilspidse.

Ja denne Forbundspagt saavidt kan gaae,
 At de hinanden Pladsen kan indromme,
 Saa hvor man troer at høre Hjertet slaae,
 Det kun er Hovedet, man hører domme;
 Og, omvendt, mærker Følelserne strømme
 Med Brusen, hvor Logik man ventede paa,
 Og klar, besindig Tænkksomhed sig loved —
 See, derfor er os vigtigt Heltens Hoved!

Han var for lyst et Hoved, til at ikke
 Et Slag, der havde truffet ham saa haardt,
 Jo^o maatte drive mange Taager bort,
 Der hidtil kun formørkede hans Blikke;
 Og da fra Dag til Dag han syg maa ligge,
 Mens ærlig han i Tanken stræber fort,
 Og da han født er til at reflectere,
 Saa maa han paa sin Tilstand speculere.

Forsynets Mening med hans Fald fra Hæsten,
 Hvorved der for hans Rejse sattes Pind,
 Det var det store Thema, som nu næsten
 Beständig varieertes i hans Sind.
 Forsynet — som ham naadigt var forresten —
 Bist ei ham forte planløst ud og ind;
 En Hensigt med hans Sygdom sammen hænger;
 Men hvilken Hensigt? — Tanken kom ei længer.

— Det var en Morgen og i Drommesyner
 Den graa Galt's Billed for hans Die hang,
 Da klart og pludselig, som naar det lyner,
 Tilfældigheds-Begrebet første Gang,
 Just som han vaagned op i sine Dynner,
 Frem af hans Hjerne fik og færdigt sprang.
 Ja — hvisker han — den graa Galt han er sikker!
 Tilfældet skyldes det, at her jeg ligger.

I Tanken gif tilbage han i Tiden,
 Da faldt medeet ham Bæltpassagen ind,
 (Den første Grund til hvad der hændtes siden)
 Og selsom Uro nu betog hans Sind.
 Hvad! udbrod han — har jeg da været blind?
 Tilfældet mangled reent jo i min Viden!
 At jeg tilfældigviis med Clara saaes,
 Deraf min Tilstand ene kan forstaaes.

Han kom i Svingning. Fortids lange Kjæde
 Han led for led ihast nu gjennemløb,
 Og dyb Forundring i hans Sjæl tog Sæde.
 Det var, som saae sit Liv han uden Svøb,
 Som om den sande Marsag kom tilstede
 Til Ting, der for i Skjul bag Skjæbnen krob:
 Tilfældet han paa alle Veie modte,
 Bed hvert et Skridt paa Hændelsen han stodte.

Var det ei Hændelsen han kunde takke
 For Modet, hvor han sorte Trine saae?
 Var det ei Hændelsen, som i hans Nasse
 Ham holdt tilbage, da ved Volgen blaa
 Paa Langebro han søgte Charons Smaffe?
 Var det ei Hændelsen han stodte paa
 Siin Aftenstund, da Fristeren han horte,
 Da stakkels Lotte han paa Glatiis forte?

Forunderligt! En ganske ny Besvaring
 Af Livets Gaader viste sig jo her,
 Og mærkeligt det syntes ham især,
 At den saa noie stemmer med Erfaring.
 Men reent umulig dog er sli'g Forklaring!
 Han har jo seet et Forsyn ganske nær,
 Han længst jo havnet er i Christendommen,
 Saa Nemesis ham reent er uvedkommen.

Han med sin Slutning dog var knap tilende,
 Før paa hans brufne Arm hans Blik faldt hen,
 Og Eivlens Dæmon indsendt sig igjen.
 Hvad end hans Tanke vilde ham indvende,
 Tilfældets Magt han maatte her erkjende,
 Han saae sig selv en Bold for Hændelsen,
 Ind i hvis dunkle Spil hans Die skued,
 Og for hvis Lovløshed hans Hjerte grued.

Thi naar en lunet Magt kan Alt beskikke,
 Hvor er det muligt sig at mene fri?
 Og naar sin Frihed man beholder ikke,
 Er og det Troens Paradiis forbi,
 Hverti Lyksalighedens Væld skal ligge.
 O, mindre Trost og Haab der gjemtes i
 Den lumste Magt, hvis Spil han her opdaged,
 End i den Skjæbne, som ham fordum plaged!

Han sølte sig for Trøstegrunde tom,
 Han laa urolig, dækket af sit Lagen,
 Og ingen Hvile fandt han hele Dagen,
 Ja hele Ugen ei til Ro han kom.
 Tilfældet, som ham nu var Hovedsagen,
 Saa heftigt kæmped med hans Christendom,
 Og rystede saa stærkt hans Hjernefiste,
 Alt snart han ind og ud ei mere vidste.

Han bandede den graa Galt — dog maaskee
 De vakte Tvivl af ham just kan fordrives!
 Af denne Tanke han en Dag oplives,
 Da i Besøg den Gamle lod sig see;
 Thi trykked han den Haand, som venligt gives,
 Thi skristed han sin indre Rod og Bee,
 Og medens op for Tvivlens Sæk han løste,
 Sin Tro han i et Skriftemaal udøste.

Den graa Galt smilte muntert, alt imens
 Han tog en Priis og sig i Stolen strakte;
 Hvorpaa han lidt paa Skriftemaalet smagte,
 For rask han udbrod: Hvilken Consequens!
 Tilfældet synes dybt De at foragte,
 Og dog De gruer for dets Existens;
 Den gyldne Frihed byder De velkommen,
 Og dog De trælle vil i Christendommen.

Min Mening er, at skal der være Gilde,
 Saa skal tilgavns det være; reen Bæst!

Ei fra vor Sands og Drift vort Bæsen stille,
 Og ærligt tilstaae, at vi Intet veed
 Der, hvor Forstanden virkelig staaer stille.
 Min Tro er derfor baade kold og hed:
 I alt det Ydre Epicuræisme,
 I alt det Indre afgjort Skepticisme.

Min Mester er den gamle Epicur,
 Hvem jeg alene takker for Omvendelsen
 Fra tomme Hjernesvind til sund Natur.
 Ved Hjælp af ham jeg klared mig Erkjendelsen,
 Til jeg forstod, at Gud vil sige Hændelsen,
 Der allevegne ligger som paa Luur;
 Der kommer som en Hund i et Spil Regler,
 Og gennemkrydser alle vore Regler.

Lyksalighedens Lære fatted jeg,
 Dengang jeg blev i hans System indviet,
 Der Mennesket fra Dyret skiller ei,
 Der fra den dumme Dødsfrygt os befried,
 Der har paa Døren drevet Hykleriet,
 Og viist os Livets Maal paa Lystens Bei
 I dette Bud: Bed Livet du dig fryde,
 Men nyd det, saa du stedse kan det nyde!

Men skjondt jeg sætter Manden høit, som sagt,
 Saa er alligevel det dog min Mening,
 At kun med Skepticismen i Forening
 Gaaer ret til Ro han vore Hjerter bragt;
 Thi medens Sands og Drift, i hver Forgrening,
 Sit Scepter Epicur har underlagt,
 Har Pyrrhon i det Oversandselige
 Grundfæstet sit uendelige Rige.

Dg naar han der os byder: tvivl om Alt!
 Dg jeg med Consequens den store Lære
 Har gennemført i den moralske Sphære,
 Da faaer jeg vel et Nul kun til Gehalt,
 Men med mit Nul kan Verdner jeg undvære:
 Med i dets Intet Friheds Skranke faldt,
 Samvittigheden sluges op af Nullet,
 Dg, fyldt kun af mig selv, jeg fylder Hullet.

See der min Tro in nuce, fjære Ven!
 Dg tænk blot aldrig at i den jeg vakler,
 Fordi en halv Snees halvstudeerte Stakler
 Et overvundet Standpunkt kalder den.
 Gjør maaskee Christendommen fleer Mirakler,
 Naar til et Hissæt den os viser hen?
 Naar Mennesket og Livet den halverer,
 Dg netop bort det bedste Stykke skærer?

Den Gamle taug; men Adam rundt nu søgte
 Om Støtter for sin Christendom og Tro;
 Dog med hans Ord den lille Galt kun spogte,
 Og for hvert nyt Beviis paany han lo.
 De præfer, sagde han, kun i en Lygte;
 Men da De Christendommen priser jo,
 Vil en Bekjender af den vi betragte,
 Og see, hvorvidt han svarer til det Sagte.

Vor Christen er en Synder — det er vist.
 Hver Morgen han et dydigt Forsæt fatter,
 Men inden Aften han det slipper atter,
 Hvorpaa med Hovedet han hænger trist.
 Han flavrer op igjen, og ned han dratter
 Igjen fra Dyd og Forsæt just som sidst,
 Og just som sidst han angrer og dolerer;
 Men dette Liv i Længden fatigerer.

Vor Christen agter ei paa Verdens Tant!
 Hans Hu staaer kun til Himlen, vil han sige;
 Men stil ham lige for det sandselige,
 Det friske Liv, og prøv om det er sandt.
 Da seer man pludselig hans Himmerige,
 I Forhold til den Jord, han syndig sandt,
 At tabe Farven som den blege Maane,
 Der for det friske Sollys strag maa daane.

Vor Christen falder stundom i Ekstase,
 Han mærker at han fødes skal paany:
 Man seer ham mod sit eget Kjød at rase,
 Og fra sig selv, som fra en Fiende, flye;
 Men følg ham over i hans nye Phase,
 Da sees den gamle Adam, uden Sky,
 Midt i sit gamle Liv — med sit Oremus
 Saa gjenfødt justement som Nicodemus.

Vor Christen sig i Døden hjulpen veed!
 Som i Triumf ham Englene modtage;
 Men hvorfor er da Døden ham at smage,
 Som om han i det sure Æble bed?
 Saa at han heller mellem Synd og Plage
 En god Deel Aar endnu sit Liv hensesled,
 Ja saa han meget gjerne kysset Niset,
 Naar blot det drev ham hjem fra Paradiset.

Vor Christen — dog De selv maa heelt udføre
 Det slaaue, jammerlige Contrasei,
 Hvorved min Haand ei længer gider røre;
 Desuden — det er Tid, jeg gaaer min Vei.
 Her sprang han op og sagde: vil De høre
 Min Dom om Fyren? Jeg den følger ei.
 Jeg kalder ligesrem en saadan Synder
 En Mellemting af Hykler og af Fjender.

Han foer af Døren ud, som i han slængte,
 Hvorpaa han hjem til Taarnet skyndte sig,
 Mens Adam, ganske hed i Ho'det, tænkte:
 Mon mig han meente? Gjaldt hans Tale mig?
 Var det personligt? — Tanken dybt ham frænkte.
 Men Tingen var dog ikke rimelig;
 Thi hvorfor skulde Manden Sligt ham sige?
 Alt var vist meent i det Almindelige.

Men hvorum Alting er, den Ting staaer fast,
 At aldrig han til sine andre Synder
 Vil soie Hyfleriets stygge Last.
 Derhos hans Blik at klare sig begynder;
 Det er ei ham man kalde skal en Glynder,
 Thi godt han seer, ved første Diekast,
 At for der var et Gul i hans Erkjendelse,
 Der kun kan stoppes med Begrebet Hændelse.

Dog vil sin Tro han derfor ikke svige!
 Endnu et Forsyn han sig holder til,
 Skjøndt Sammenhængen ei han seer saa lige
 Imellem det og Hændelsernes Spil;
 Saameget med Bestemthed tør han sige,
 At naar et Forsyn ikke hindre vil
 Tilfældets Griben-ind — er ubetinget
 Den Enkeltes Ansvarlighed forringet.

Det var det store Resultat omtrent,
 Som ikke blot det Tænkte og det Sagte,
 Men som den lange Sygetid frembragte
 Paa vores reflecterende Patient.
 To Maaneder paa Leiet han sig strakte,
 I hvilken Tid han noie blev bekjendt
 Med Clara, som ham daglig monne røgte,
 Og med den graa Galt, som ham tidt besøgte.

— Hans Arm var lægt. En trist Novembermorgen
 Han første Gang igjen for Speilet stod
 Og sig barbered, fyldt af Afskedsforgen,
 Thi Reisen sig ei meer forhale lod.
 Hans Bligt ham vinker bort fra Galtenborgen,
 Og til at trodse den har ei han Mod.
 I næste Bondeby vil Vogn han leie,
 Den næste Morgen Huset Ryggen dreie.

Han pakker ind og gjør sin Koffert klar,
 Men overst lægger han de sorte Klæder;
 Thi dem han denne Aften paa jo ta'er,
 Naar frem han i den store Verden træder,
 Der møder rundt fra Egnens Herresæder
 Til Selskab for den Prinds, som meldt sig har;
 Og denne Prinds nu spøger i hans Tanker,
 Alt mens han ned til Bondebyen vanke.

Der kom om Bognen snart han til Accord;
 Men af sin Længsel saa mod Skoven draget,
 Der fjernt i Horizonten mørk fremraged,
 Ad Markens Sti han atter iler bort.
 Hans blode Hjerte syntes det for haardt
 At reise, før han Afsted havde taget
 Med hine Steder, som vijt aldrig meer
 I Folgeskab med Glara han gjenfeer.

Ved Skovens Indgang standsed han og sukke:
 Her var det, — ja ved Ledet her det var,
 Jeg for den Skjønnes God mit Die luffed;
 Og netop her maaskee hun staaet har,
 Og med en stille Taare mig bedugget,
 Dengang bevidstløs man affted mig bar.
 O, hvorfor maa man Dødens Glemsel smage,
 For slige dyre Perler at modtage!

Det er et kostbart Offer (blev han ved)
 Som dig, min Alma, her din Elsker bringer,
 Ved løs at rive sig fra dette Sted,
 Hvor Glands og Skjønhed laaner Livet Binger;
 Et Smertenssuk i Offersangen flinger,
 Og Hjertets Beemodsstrenges tone med.
 Men villig dog mit Offer hen jeg giver,
 Thi tro til Døden jeg mit Løfte bliver.

Kort af sit eget Ord han vandrer frem,
 Og længe gif han eensom om i Vunden,
 Til, enig med sig selv, i Aftenstunden
 Som fra en vunden Seir han vendte hjem.
 Der mødte ham en voldsom Gjoen af Hunden,
 Der holdt for Døren Wienervogue fem,
 Og Lys i alle Husets Vindver brændte,
 Mens op og ned ad Trapperne man rendte.

Ha, tænkte han, det gjelder sig at rappe!
 Han ilede op og flædte raske sig paa;
 Men da saa ned han ad den store Trappe
 Bleg, rank og sortflædt hurtig monne gaae,
 Og i Forventning følte Hjertet flappe,
 Et nys ankommet Brev man lod ham faae.
 Sit Navn han med sin Faders Haand saae skrevet,
 Og strax han brød og gjennemlæste Brevet.

Hans Fader om sin egen Tilstand meldte,
 At ypperlig den var i Et og Alt;
 Hvorfor hans Brev kun Adams Sygdom gjeldte,
 Som var ham meldt af Kammerherre Galt.
 I Spøg han faderlig sin Son udstjeldte,
 Der blev en rigtig Rytterstøvle kaldt;
 Og ret alvorlig han ham her formanede,
 Til at benytte Veien, som var banet.

Lad mig nu see (han skrev) at ei du speger
 Mig dette Gavn, der spandtes til dit Held,
 Men at du bruger Veiligheden vel,
 Saa at dit Gald kan føre dig til Seier.
 Jus proponendi Kammerherren eier,
 Og dybt hans Præst til Doden er i Gjæld;
 Hæng derfor i, og slip ei Manden, førend
 Han med et Kaldsbrev jager dig paa Døren!

Høist skurrende for Adam Dette løb;
 Han Intet om det Forslag vilde høre,
 Der her at søge Præstekald ham bød.
 For Clara Præstekjole sig iføre!
 Den blotte Forestilling gjør ham rød.
 Imidlertid — hvad skulde han da gjøre?
 Imod sin Faders Ønske reise hjem? —
 Hvem gav ham her det gode Raad — ja hvem?

Betænkksom aabned Døren han til Salen,
 Og nu han i det store Selskab var,
 Hvor Lys og Speile ret gav Glæds til Taler.
 Man stod i Grupper og gif Par og Par:
 Baronen, Kammerherren, Generalen,
 Hofjægermestren, Greven, Junkren har
 De tusind Ting hinanden her at sige —
 Men Adam tænkte: Lutter Adelige!

Han listet langsomt frem, lidt varm i Rinden,
 Op hvor de fløielsklædte Damer sees.
 Der sad som ædle Fugle høit paa Binden
 Stiftsdamen, Baronessen og Grevinden,
 Mens rundt om Deres Naader vift en Snees
 Af smuktfriseerte Frokner danned Kredts;
 Men pludselig i Kredsen kom der Røre,
 Just som i Gaarden Bogne lod sig høre

Vor Helt sig trykket baglænds op mod Stolen,
 Thi med en usædvanlig Energi,
 I Uniform, med Røglen bag paa Kjolen,
 For Kammerherre Galt ham her forbi,
 Af Fruen fulgt, der, straalende som Solen,
 Bar Diademet med Juveler i.
 Det skønne Syn han neppe havde vundet,
 For som et Stjernesfud det var forsvundet.

Han ved den fjerne Salsdør det forliste,
 Men brat blev begge Døre revne op,
 Og som en Pragt-Comet med Svands og Krop,
 Han Stjernesfuddets Deilighed nu priste:
 Ved Glaras Haand den ædle Prinds sig viste,
 Fulgt af de snorte Officerers Trop,
 Der, dannende Cometens lange Hale,
 Med deres røde Uniformer prale.

Cometen langsomt sig bevægede frem,
 Og Prindsen, smygt med Baandet og med Stjernen,
 I Følgeskab med Glara, dannede Kjærnen
 For Adam, der nu stift betragtede dem.
 Hans Tanker tummelumske blev i Hjernen,
 Han saae sig hensat til Olympens Hjem;
 Af Mars og Venus skued han et Billed,
 Imens de Andre sig til Cour opstilled.

Af Herrer og af Damer Rækken fyldes.
 Hans Høihed gaaer omkring og er charmant;
 Ved hvert et Ord man drages og man trylles,
 Ved hvert et Smil en Sjæl han til sig bandt;
 Thi Prindsen er Magneter — dem det skyldes,
 Ei blot at Livets Høidepol man fandt,
 Men deres Nærhed løsner alle Skruer
 I Hovedet paa Herrer som paa Fruer.

Bor Helt fik og en Skrue løs; thi bare
 Han seer sit Snit, han Plads i Rækken ta'er.
 Men da Hans Høihed ønskede at erfare,
 Af hvad Familie og Slægt han var,
 Da hørte man ham tillidsfuld at svare:
 Af Slægten Homo! — Prindsen gav til Svar:
 Den Slægt jeg kjender ei; er den fra Holland? —
 Nei, stammed han, Familien er fra Volland!

Og hermed Audiensen var forbi;
 Thi bort at gaae det Prindsen maa behage,
 Og selv han, for Magnetens Virkning fri,
 Traf sig i Bindveskrogen nu tilbage.
 Der kunde ret i Diesyn han tage
 Det sjeldne Skuespil, hvis Poesi
 Holdt ham i Spænding tryllet fast til Muren,
 Indtil Hans Høihed færdig var med Couren.

I alle Bærelser man sig adspredte,
 Og Adam tænkte: Nærmere jeg maa
 Den store Verden dog paa Klingen gaae!
 Den Aand, hvoraf sin Størhed den udledte,
 Hvorved sin Magt saa frit og vidt den bredte,
 Maa i dens skjulte Væsen jeg forstaae!
 Thi tog han godt sig sammen paa det Samme,
 At ei ved Modet han skal staae tilskamme.

Han veiede sin Kundskab op og ned;
 Udbyttet, hans Examen havde givet,
 Med hvad han hidtil havde lært af Livet,
 Og hvad af Kunst og Videnskab han veed,
 Alt ordned han i Tankeperspectivet,
 Og saa til Modet rustet frem han stred.
 Bed Døren, som den tykke Greve spærrer,
 Han stodte paa den store Verdens Herrer.

Han spidser Dre — Hector er paa Tale.
 Her gjelder det Homer, nu strax han troer;
 Men nei! Man taler her om Hector's Hale,
 Om Hector efter Algerhøns paa Spor,
 Og derhos føies mangt et „Fanden gale“
 Til andre ham ufattelige Ord;
 Thi Talen er om Jagt paa Høns og Vender,
 Hvortil desværre han Sletintet kjender.

I Afstand fra ham Navnet Moses lod,
 Og Navnets Klang som Theolog ham loffer.
 Han lytter til og samler Talens Brokker,
 Men paa Prophetens Vegne blev han rød;
 Man stred om Moses' Been, om Moses' Soffer,
 Om Blodet, som i Moses' Aarer flød,
 Og endelig — hvad Sammenhængen rober —
 Om næste Beddeløb, hvor Moses løber.

Hvor kom tilfjort hans Kundskab denne Gang!
 Med hans Uvidenhed ham først forsoner
 Musikens saa forstaaelige Toner,
 Der brusende fra Sidesalen klang.
 Han ilede ind, hvor under Lysekroner
 Med Damer rundt sig Officerer svang;
 Hvor Floiten fulgte Fiolinens Luner,
 Og Glæden udbasuntes af Basuner.

Der i et Hjørne stod han som bedaaaret,
 Med Dret tryllet og med Synets Sands
 Tabt i den adelige Ungdoms Dands:
 Da Glara, med Juvelerne paa Haaaret,
 Til Prindsens Valserinde her udfaaret,
 Fløi let forbi ham i sin Fløiels-Glands —
 Nei! Noget saa vidunderlig Dphøiet,
 Saa mystisk Deiligt, saae vist aldrig Diet!

Prindsesse — hvad Prindsesse! Nei Gudinde!
 Og selv Gudinde vilde knap forslaae,
 For Navn til denne Følelse at faae,
 Der i sit Dyb lod hans Forstand forsvinde.
 Hvor maatte saa naturligt han det finde,
 At til ham selv iasten ei hun saae;
 Hvor kunde slikt han af Gudinden vente —
 Og dog saa godt han hendes Sind jo kjendte!

Han maatte med i Dandsen! — Høist en lille,
 Men sikkert meget fornem Dame sad;
 Thi fra de Andre sees hun sig at stille
 Ved Minen og et vist — han veed ei hvad.
 Hun hidtil eensom havde siddet stille;
 Men nu, da han en Polka sig udbad,
 Med et forbindtligt Smil hun strax sig hæved,
 Og let til Polka-Dandsen Parret svæved.

Her Lykken ham nu ret favoriseerte;
 Thi Damen polkede med røde Skoe,
 Og han med Clara gjorde dos à dos,
 Ja med Hans Høihed selv han figureerte.
 Han paa sin Dames Navn just speculeerte,
 Da nærmed sig Grevinde Bärenflo
 Og sagde høit til Damen, midt i Dandsen:
 De dandser net, min gode Mamsel Jansen!

Hvorledes? tænkte Adam: Mamsel Jansen!
 Det altsaa kun en Gouvernante var!
 Og pludselig forbi var hele Glandsen.
 Alt noget Ordinært hun ogsaa har,
 Han sporer tydeligt; thi efter Dandsen
 Til Tak hun neier for hun Afsted ta'er.
 Han den Fugl flyve lod, og noksom mættet
 Af Toner gif han ind i Cabinettet.

Der netop op fra Spillebordet stod
 Stiftsdamen, Excellencen, Generalen,
 Der, af en Kammerjunker fulgt i Halen,
 Bor Helt til Eensomheden overlod.
 Han nærmed sig det Bord, hvor nylig Talen
 I Beter og i Trumfer kun slog Rod,
 Og mens de spredte Kort han sammen lagde,
 Heel takkefuld han til sig selv nu sagde:

Hvormeget har jeg dog endnu at lære!
 Just som jeg reise skal, jeg træder ind
 I Livets høiere og større Sphære;
 Hvad Under, at uroligt er mit Sind?
 Jeg seer, hvad jeg blev født til at undvære:
 Et Liv, omstraalet af et gyldent Skin;
 Jeg seer et Folk, der Lykken Altting skylder,
 Et christent Folk, der Epicur dog hylder.

Hvad skal jeg gjøre? Valget falder haardt!
 Hvis hjem jeg reiser, vil min Fa'er ei glemm'et,
 Og bliver jeg — naar kommer da jeg bort?
 Vel! udbrød han: Tilfældet skal bestemm'et!
 Ifald blandt disse Kort jeg træffer Sort,
 Saa reiser uden vid're jeg til Hjemmet.
 Han blanded Kortene — tog af forknytt;
 Men stod som slagen — Kortet var jo rødt!

Til nye Betragtninger han Tid ei fik;
 Igjennem Bærelset kom Damer feiende,
 Og selv han saae — mod Salen om sig dreierende —
 At Prindsen just tilbords med Clara gif.
 Dem fulgte Par og Par, mens overveiende
 Sin Stilling Aldam stod med spændte Blik.
 En gammel Frosken Thott var kun tilbage,
 Og hende da paa sig han maatte tage.

Som sidste Mand han fik den sidste Stol
 Ved Bordets Ende, langt fra Paradiset,
 Hvor Glara throned mellem Solbservicet
 Hos Prindsen, Taflets egentlige Pol.
 Der straalte Porphyrvasen som en Sol,
 Der taltes Tydsk; der blev der leet og sniset;
 Der var man fri og fornem i Gebærden;
 Der — føler dybt han — er den store Verden!

Men han, som troer at kjende Tonen godt,
 Det Spørgsmaal til sin Dame nu henvendte:
 Nedstammer Frøkenen fra den bekjendte,
 Af Danmark høit fortjente Otto Thott? —
 Den gamle Frøken et Par Blik ham sendte
 Og gav til Svar: Ja ikke dette blot!
 Thi her, blandt alle Kongens Undersaatter,
 De seer den Sidste af de gamle Thotter.

Bed disse Ord i Totten hun sig pirred
 Og vendte stolt sig til sin Dmelet;
 Men hvert et Blik og hver en Borgnet
 Sig dreied hen mod ham, der heel forvirret
 Red i Tallerkenen nu hoirod stirred,
 Og knuged voldsomt om sin Serviet.
 Han horte hviske, medens spændt han lytter:
 Saa det er den ulykkelige Nyttter?

Det gjelder mig! han tænkte med Forfærden,
 Og atter tænkte han: prostitueert!
 Prostitueert, og for den store Verden,
 Just som i den jeg bli'er introduceert!
 Vel vandt han Holdning ved et Slags Forhærden,
 Men Bordets Glæde var for ham spoleert;
 Og roligt slog hans Hjerte først i Varmen,
 Da man fra Taslet reiste sig med Varmen.

Og hermed Punktum. Men for Adam ei,
 Der, atter holdt af Hændelsen tilbage,
 Da nys i Frihed bort han vilde drage,
 Nu maatte gaae Tilfældighedens Bei;
 Thi hvergang Galt's Indbydelser modtage,
 Kan han, som bedes med, ei sige Nei;
 Saisonen var begyndt, og rundt paa Landet
 Sig adelige Sammenkomster danned.

Fra Herregaard til Herregaard han fjorte;
 Tre Maaneder han fjorte som i Ring
 Med Grever og Baroner, og berorte
 Den store Verden milevidt omkring.
 I hvert et Selskab Glara ham indførte;
 Som hendes Protegé fra ingen Ting
 Han steg i Manges Dine snart til Noget,
 Saa Livet blev ham meer og mere broget.

Han lærte nu den store Kunst, at nyde;
 Dog denne Kunst bestod for ham kun i
 At jage Reflexionen bort og skyde
 Grindringen i Tankerne forbi,
 Og sig for hver en Fremtidsforg befrie,
 Ved kun om Diebliffet sig at bryde;
 Saa det, som han tilegnede sig godt,
 Var Konstens negative Side blot.

Men glemte reent han Alma? — Ingenlunde!
 Til Skriverbordet satte han sig tidt
 Og skifted ærlig alle sine Skridt,
 Ja gjorde hende klart ved mange Grunde,
 Hvordan af Vængsel her han havde lidt.
 Men aldrig han et Brev fuldende kunde;
 Han standsed gjerne med det Udraab: Nei,
 En Hyfler allerlidst dog bliver jeg!

Ihi Navnet Hyfler var en Skræk ham blevet,
 Og dette Navn, med Hændelsen i Bagt,
 Var Aarsag til at aldrig der blev skrevet,
 Og at han aldrig Reisen selv opleved,
 Skjendt nok af Reiseplaner der blev lagt.
 Tilfældet stod med Hyfleren paa Bagt:
 Det første fast til Galtenborg ham surret,
 Den sidste hver et Skriftemaal forpurret.

Paa denne Viis fik efterhaanden Læring
 Den indre Drom, hvori han leved for:
 Den Drom, der af Gemyttet suger Næring
 Og dybt sin Sæd i Tankelivet stroer.
 Hans Phantasi kom udenfra i Gjæring;
 Læt om hans Sjæl sig lagde Laagens Slør,
 Hvorpaa fra Dag til Dag sig lod tilskue
 Syvfarvet Illusionens Glimmer-Bue.

Thi altid først et Slør for Sjælen skygger,
 Hvorpaa det ydre Liv kan kaste Skin,
 Naar Farvebuen lig, som Iris bygger,
 Sig Illusionen nærme skal et Sind.
 Med sligt et Slør sig hver en Sjæl dog smykker,
 Saasnart i Verden kun den træder ind,
 Og hvergang den af Laagebindet dækkes,
 Af Illusionens Spil den ogsaa gjækkes.

Thi samme Dieblif som Livet trænger
 Gjennem Slorets Laage med sin Glands,
 Forvandles Skinnets til en farvet Krands,
 Der sig for Diet breder og forlænger.
 Ved dette Skin alt Patteglutten hænger,
 Mod det seer Drengen op med henrykt Sands,
 I det maa Pigebarnets Hjerte smelte,
 Saa strax i Officerer hun seer Helte.

Ved dette Skin man af sig selv fortrylles,
 Naar stor i Andres Dine man sig seer;
 Af dette Skin man tidt med Hovmod fyldest,
 Saa lig en Dalai-Lama man sig teer;
 Til dette Skin den hele Storhed skyldes,
 Det svinder hen — og man er Tøsse-Peer;
 Gi blot i Andres Dine dybt man synker,
 Men rovet Skinnen, kun sig selv man ynker.

For dette Skin arbeide stedse Skræderne,
 Som dermed lappe Menneskets Gestalt;
 Ved dette Skin man kjender Fjolk paa Klæderne
 Og Hund paa Haarene man skuer alt;
 I dette Skin fremtræder tidt en Bjalt
 Og gjør Furore som en Helt paa Bræderne;
 Kort sagt: ved dette Skin en Sol der tændes,
 Hvoraf man ikke varmes, men kun blendes.

Først naar sig Hjertets Drommeliv forbinder
 Med dette Skinliv, det et Indhold faaer,
 Som Form og Fasthed ved Erfaring vinder,
 Og som, naar Skinnen flygter, end bestaaer.
 Thi al den laante Glands tilsidst dog svinder,
 Og Sjælens Taageslor itu dog gaaer;
 Men naar af Tiden tyndslidt det maa brikte,
 Paa Stumperne man holder til det Sidste.

Forgjæves! Een for een de slagre bort,
 De lette Taager, fulgt af Klagetoner,
 Og een for een af Livets Illusioner
 Med dem til Undergangen ile fort.
 Alart, koldt og nogent da fremtræder haardt
 Et visstent Liv, som paa Ruiner throner,
 Og skulde nu med det man noies blot,
 Da maatte Sjælen gjøre Bankerot!

Da gjelder det, om den af indre Dromme
 Har bygget sig en Ark, der kan bestaae,
 Og hvori frelst som Noah den kan svømme,
 Mens Illusionens Verden maa forgaae.
 Da gjelder det, midt i de stride Strømme
 Til Tinden af et Ararat at naae,
 Hvor Fredens Due bringer Oliebladet,
 Mens Livet stiger gjensfødt op af Badet. —

Dog nu til Heltens Illusion tilbage!
 Jul var forbi og Fastelavn var nær,
 Da over Adams hidtil skjønne Dage
 Fra Claras Side der traf op et Veir.
 Hun syntes sig i Luner at behage,
 Hun tidt var spydig og mod ham især,
 Og medens Godt og Guurt hun sammenblandet,
 Et Dieblif hun kold var, varm et andet.

Hvad var vel Grunden? Var det Nervespænding?
 Var det af Vinterkulden Virkning kun?
 Var det en lidenskabelig Forbrænding
 Af Elskovsstof i Hjertets dybe Grund?
 Var det i hendes Følelser en Bending? —
 Al, ingensteds hans Gisninger fandt Bund!
 Og høist begribeligt! thi hvor vel bunde,
 Hvor Konsten i Instinktet gaaer tilgrunde?

Men han Taalmodigheden ogsaa trætted!
 Den skjonne Frugt for Glaras Die hang,
 Hvoraf hun lidt at nyde sølte Trang,
 For i sin Drken her at blive mættet;
 Og da nu Frugten aldrig faldt i Nettet,
 Naturligviis mod Grenen op hun sprang:
 Hun rysted og hun rokked og hun pirred,
 Saa Adams Sind og Sands hun reent forvirred.

Men hvad hans Sjæl ved disse Loier led,
 Det kan kun føles, men kan ei beskrives.
 Af Emerterne til blodig Daad han drives;
 Thi nu paa Jagt med Skytten tidt han skred,
 Og mens af Krattets Torne selv han rives,
 Han mangt et Harehjerte sondersled.
 Fra Dag til Dag han lærte bedre styde,
 Men aldrig Fruens Sigten ret at tyde.

Den Egevægt, som hidtil han med Moie
 Bevared, paa det sidste Vers nu sang:
 Kun Claras Stemme for hans Dre flang,
 Og Dag og Nat stod hun ham kun for Die.
 Ved hendes Bæsen grublende han hang,
 Med hendes Billed steg han mod det Hoie,
 Til, af sin fordums Videnskab paakaldt,
 Han i dens aabne Svælg tilbage faldt.

Der laa han, til igjen ham laaner Binger
 En Hændelse, som af Betydning blev,
 Da til et Udbrud Følelsen den tvinger.
 En Aften, da omkring han eensom drev,
 Og just sin egen Nød sig selv beskrev,
 En planløs Vandren ham til Skoven bringer,
 Hvor han paa kryds og tværs en Stund gif om,
 Til endelig ved Stranden ned han kom.

Der laa den gamle Borg i Maaneglandsen,
 Og i den graa Galts Vindver Lys han saae,
 Hvis Skin faldt gjennem Krattet ned paa Skandsen,
 Som Strandens Bolgeslag med Brusen naae.
 En Stund han stirred taus paa Bolgedandsen,
 Da imod Taarnet op hans Dine gaae:
 Ja, siger han, han maa et Raad mig give!
 Som nu det er, kan ikke meer det blive.

Han steg i Taarnet op, ved frem at samle
 Sig gennem Mørket, lig en natlig Ravn;
 Men først da høit han havde nævnt sit Ravn
 Og banket længe, luffed op den Gamle.
 Vor Helt gav ei ham Tid til sig at samle,
 Han styrted strax sig voldsomt i hans Favn,
 Udsende sin Lidelse, sin Smerte,
 Idet han aabned ham sit fulde Hjerte.

Sin Følelse for Clara han beskrev ham,
 Sin Længsel og sin Trængsel Dag og Nat.
 Han klaged, at hun grusomt sonderrev ham,
 Ved Haab at vække, som hun dræbte brat.
 Han svor, at til Fortvivlelse hun drev ham,
 Han vidste knap, hvordan det meer var fat;
 Tegn stod mod Tegn, og dersom Galt ei vidste
 En Hjælp i Nøden, maatte Hjertet bryde.

Den lille Galt, som da vor Helt kom ind,
 I dybe Rynker havde trukket Panden,
 Ret som han ærgerlig var i sit Sind,
 Udbrod nu halv distrait: Det var som Fanden!
 Gengang De næsten havde tabt Forstanden,
 Og nu, med Hjertet tabt, ved Maanestien
 De kommer som den Unge til den Gamle,
 For Raad og Hjælpetropper her at samle.

Og hvilken Hjælp kan Dem den Gamle byde,
 Naar De paa Mod og Kraft Dem søler tom?
 Hverledes kan til Maalet jeg Dem skyde,
 Naar selv De Maalet skyder udenom?
 Den kræver dristigt Mod, den Kunst at nyde! —
 Men da De lidt paatværs mig nylig kom,
 Var just jeg ved at holde Helligaften;
 Folg med! Maafløe det styrke kan Dem Kræften.

Her i Tapetet han en Dør oplukked,
 Som førte til et dunkelt Galleri,
 Hvor høit bag brustne Ruder ugler sukked,
 Da fulgt af Adam rask han gik forbi.
 En Trækvind Lysen i hans Haand udsukked,
 Og bagved dem med Larm slog Bindvet i.
 Kun fremad! skreg den Gamle; slukt er Praasen,
 Men her er Døren. Jeg har fat i Laasen.

De traadte ind, hvor klare Lamper lued,
 Og i det Lys, som blendende fremsprang,
 En gammel Ridderfal nu Adam stued,
 Hvor rundt paa Bæggene Portraiter hang.
 Men ingen Ridder der i Rustning trued,
 Og ingen skægget Helt sin Landse svang;
 Thi Summen af de samtlige Portraiter
 Var smilende Blondiner og Brumetter.

Der hang i Klædedragter, lidt porøse,
 Saa man de skønne Former klarlig saae,
 Galante Damer med Zigeunertøse.
 Og sorte Dine veglede med blaae.
 Der saae man En sit Strømpebaand at løse,
 En Anden halvpaaklædt for Speilet staae,
 En Tredie slumrende paa Græs i Lunden,
 En Fjerde med Champagneglas for Munden.

Som om han smagte selv Champagnevinen
 Vor Helt i Salen stod med tryllet Blik.
 Imidlertid omkring den Gamle gik
 Som artig Bert og fyred i Kaminen,
 Og frem paa Bordet Glas og Glasfer fik;
 Tilfids af Posen ud han Violinen
 (Den ægte Cremoneser) varsomt drog,
 Hvorpaa han klimprende tilorde tog:

Min unge Ven! som staaer i Synet tabt
 Af hvad der nok kan daare svage Hjerner,
 Af mine svundne Dages lyse Stjerner,
 Hvis Blik har Lægedom, er Hjertet slapt:
 Her seer De Lykken, som sig aldrig stjerner,
 En flygtig Lyst til evig Fryd omskabt!
 Her seer De Frugterne, som jeg har sanket
 Mens i min Ungdom rundt jeg Kloden vanket.

O skjønne, uforglemmelige Tider!
 (Blev i sin Tale han begejstret ved)
 O Hær af Minder, som forbi mig glider,
 Og drager Sjæl og Blik fra Sted til Sted:
 O spanske Donna, som paa Mulen rider!
 O Schweizermø, midt i dit Urtebed!
 O Romerinde, glimrende Coquette!
 Hvem paa min Liste skal jeg øverst sætte?

Han gik til Bordet hen, hvor rast han tomte
 Et Bæger af en stærk og krydret Viin,
 Og lokked frem saa af sin Violin
 Et Hav af Toner, hvori Belyst drømte.
 Snart paradisiske og snart fordomte
 Steg Tonerne med Lyst og sank med Hviiin,
 Til med en fuld Accord han Spillet endte;
 Hvorpaa mod Adam han igjen sig vendte.

Min Helligdom (han sagde) har De seet;
 De kjender nu de tryllende Gudinder,
 Som fordum jeg har elsket og tilbedt,
 Som end jeg dyrker, fyldt af søde Minder.
 Een Gang om Ugen jeg mig her indfinder,
 Naar Mørkets Glør er over Jorden bredt;
 Og midt i Natten aabner sig min Himmel
 I disse yndige Gestalters Brimmel.

Her saae han sig omkring med adspredt Mine,
 Og strog Fiolen, saa den lifligtklang;
 Hvorpaa han raft sig nærmed en Blondine,
 Der Tambourinen slog til Dands og Sang.
 O, mumled han, fortryllende Rosine!
 Hvor er den Tid, da vi omkring os svang?
 Da om dit ranke Liv jeg slynged Armen,
 Og af dit Hjertes Puls-slag folte Barmen!

Bildt rased over Strengen nu hans Bue,
 Hans lille Fod bevæged sig i Tact,
 Frem af hans Dine skød en mægtig Bue,
 Og reven hen, som af en Tryllemagt,
 Ind i en Drom han syntes dybt at skue,
 Saa ikke meer paa Adam han gav Agt.
 Som drukken saae han mod det skjonne Billed,
 Imens han forfra sin Bolero spilled.

Vor Helt, der hidtil taus forundret stod
 Og af de skjonne Syner lod sig friste,
 Ei ret om han var vaagen meer nu vidste,
 Saa selsomt virked Spillet paa hans Blod.
 Han Galt sig nærmed, just som denne Sidste
 Sin Dandsferinde med et Buf forlod;
 Han vilde ham sin Drommetilstand male,
 Men Galt var ikke meer at faae itale.

Han stod fordybet i et andet Billed,
 En bleg Gestalt, der laa paa Knæ og bad,
 Og en bodfærdig Nonne forestilled,
 Med løste Haar, som Binden spredte ad.
 Dybt sukked Galt, mens en Choral han spillede,
 Hvorpaa i Psalmetone rørt han quade:
 Min Bon dig rørte, skønne Magdalene,
 Men dine Bonner her maae røre Stene.

Du var saa spansk og stolt — det varede længe,
 Før du dig fange lod med søde Ord.
 Jeg gik omkring, som Munken gaaer i Enge,
 Og hæs mig for dit Bittervindue svor.
 Jeg for din Gelle rørte Githrens Streng,
 Jeg led og stred — men Seiren og var stor!
 Ja stor var Lønnen! Han en Hymne spillede
 Og traadte hen saa for det næste Billed.

Der vistes frem, i mindre hellig Stilling,
 Med Smil om Mund og ret paa Traaden løs,
 En laset, ung og deilig Tiggertøs,
 Som holdt paa Skjodet fast en Ratteskilling,
 Og bad, med Haanden udstrakt, om en Skilling.
 Ha! raabte Galt: Skjondt pjaltet, ei du frøs!
 Dit Blod var hedt! Jeg aabned knap dig Armen,
 Før glødende du styrted mig til Barmen.

Her Violinen næsten Heber sig,
 Og længe foran Billedet han dvæled,
 Imens for Rattefillingen han fjæled;
 Hvorpaa i Kredsen videre han gif,
 Idet med Toner han sin Lyst besjæled,
 Beständig veglende med ny Musif.
 Det ta'er paa Kræfterne! meddeet han mumled,
 Og ned i Lænestolen mat han tumled.

Bor Helt, som netop satte bort sit Glas,
 Afsted til Bistand hovedfulds sig skyndte,
 Og tog ved Siden af den Gamle Plads,
 Der, kommen lidt til Kræfter, strax begyndte:
 De seer mig gjøre Bod for hvad jeg syndte;
 Altfor lyfsalig, blev jeg utilpas.
 Jeg kom i Svingning mod min egen Willie,
 Og ligger her nu som en knækket Vilie.

Dog nok om mig! som først om otte Dage
 Paany betræder dette Glædens Hjem;
 Thi nu, da jeg igjen er ved de Fem,
 Og atter mægter Veiret let at drage,
 Vil faderlig jeg snakke lidt med Dem.
 Hvad var det nu? — De vilde Raad modtage?
 Eh bien! Men før mit Raad jeg kommer med,
 Maae vi den tørre Tunge faae paa Gled!

Til Skjenkebordet hen han Adam førte,
 Og satte Viin for ham og sagde: Drik!
 Drik ud, min Ven! kun for det drukne Blik
 Sig Paradisets Herlighed aflørte.
 Til Lysten Periaen altid hørte,
 Til Venus Bacchus — det er gammel Skif;
 Thi den Begeistring, som er paa det Torre,
 Den kan umulig gjøre Hjertet større.

Her Glasferne symmetrisk han rangered,
 Og medens Adam tømte sin Pokal,
 Syv, otte Sorter Viin Hr. Galt prøvered,
 Hvorpa han udbød: Af, med hvilken Pral
 Har Philosopherne vor Tid tracteret!
 Om Eenhed, Eenhed snapper man sig gal;
 Men hvad er Eenhed? Hvem vil ei den vrage,
 Naar han Mangfoldighed kan faae at smage?

Er Eenhed Mand? Jo pyt! Begrebets Aeenhed
 Ei mindste Spiritus fordrage kan;
 Og hvis man vilde søge Vinens Eenhed,
 Jeg vedde tør, man fandt det bare Band.
 Nei! Livet kjender ei til sli en Pænhed,
 Det slaaer Mangfoldighedens Toner an;
 Med hundred Sorter Viin det Hjertet fryder,
 Og Qvinden ei, men Qvinder det os byder.

Det er det første Punkt, som vel bør mindes:
 Kun i Mangfoldighed boer Hjertets Trøst;
 Dernæst er Talen om Begrebet Lyst,
 Thi Lysten er jo Skatten, som skal vindes.
 Men naar vi spørge nu, hvor Lysten findes,
 Da svarer os Erfarings vise Røst:
 Den ægte Lyst kun dybt i Mindet throner,
 Hvoraf den loffes frem ved Viin og Toner.

See der, min unge Ven, min Theori,
 Af hvilken De min Praxis sagtens gjetter:
 Omgiven af de samtlige Portraiter,
 Jeg først mig stemmer ved en Melodi,
 Som mig i Mindets Drom tilbage sætter.
 Dernæst bemægtiger min Phantasi,
 Af Binen vakt, sig hvert et enkelt Billed,
 Udførende hvad halvt kun er fremstillet.

Nu vil De spørge, hvad det Dem gaaer an;
 Men bild Dem ind, at her De modtog Daaben! —
 De er jo virkelig en smuk, ung Mand,
 Og hele Verden staaer endnu Dem aaben.
 Brug mod de Skjønnes Hjerter Deres Baaben,
 Og saml saamange Minder som De kan;
 Thi husk! til Vintren saltes Gild i Vaaren,
 Og med at faae til Hosten venter Daaren.

Men godt det var, ifald en lille Billig
 Af Lyffens gode Ting De kunde faae,
 Og fremfor Alt en uafhængig Stilling,
 Thi kun paa den Viis kan De Maalet naae.
 Tag Dem en Kone, som har et Par Skilling,
 Hvis ei paa anden Maade det vil gaae;
 Bed hendes Guld De snart faaer gyldne Binger,
 Hvormed De som en Phønix op Dem svinger.

Og nu — her han polist sit Die hefter
 Paa Adam, som andægtig lytter til:
 Og nu, da jeg er kommen godt til Kræfter,
 En Skaal vi til Finale tomme vil.
 Gjør mig Bæst og giv mig Intet efter!
 Den skjønne Claras Gunst staaer her paa Spil:
 Skaal for den Helt, hvem Seiren skal tilsmile!
 Skaal for den Barm, hvorved han ømt skal hvile!

Bor Helt blev purpurød, men dog han blinket
 Med Galt, der fyldte Glasset nok engang
 Og samtlige Portraiter huldt tilvinket,
 Idet begejstret han Pokalen svang.
 Skaal, mine Nymphes! raabte han og blinket
 Med Vinene, hvori der Taarer hang;
 Gid i mit Liv I holde frisk mig Flammen,
 Til ved min Dod vi kan begrave sammen!

Her brød han op, og med fortunlet Sind
 Tog Adam Afsked med den lyse Scene,
 Og snart igjennem Taarnet steg han ene
 Ned ad den dunkle Bindeltrappes Trin.
 Han stod nu atter der i Maanens Skin,
 Som glimted frem imellem Skovens Grene,
 Og langs med Havet, Bolgerne forbi,
 Han ilede hjemad paa den øde Sti.

Og medens hed af Binen frem han iulte,
 Et nyt Lys over Livet op ham randt;
 Thi skjøndt, naar Tanken ved den graa Galt hvilte,
 Ham Manden forekom extravagant,
 Og skjøndt han ad hans Færd endogsaa smilte:
 Saa syntes det ham dog, at noget Sandt
 Laa skjult i Læren om Mangfoldigheden,
 Som Grundlag for Lyksalighed herneden.

Hans eget svundne Liv ham randt i Minde,
 Der viste fattigt sig paa Poesi.
 I Forhold til den Gamles Galleri,
 Hvor Elskerinde hang ved Elskerinde.
 Det syntes ham en herlig Lod, at vinde
 Saamange Hjerter og dog være fri;
 Det syntes ham en høist poetisk Tanke,
 Et saadant Galleri sig selv at sanke. —

I flig en Stemning drufnet og forliift,
 Han Trapperne paa Galttenborg berorte,
 Hvor alt tilaften længst man havde spiißt,
 Hvad han paa Gangen af en Tjener horte,
 Af hvem med Lys han blev til Døren viift,
 Der ind til Fruens Dagligstue forte.
 Der sad den Skjonne ved en Lampes Skin,
 Med Kort foran sig, Haanden under Kind.

Der sad hun klædt med Smag og Elegance,
 Heel tankefuld og med alvorligt Blik,
 Og spilled i sin Eensomhed Patience,
 Hvad tidt om Aftenen var hendes Skif.
 Hun høit just gæbed da hun Die fik
 Paa Adam; men med megen Contenance,
 Idet fra Stolen hun stod op med Jil,
 Forandred hun sin Gaben til et Smiil.

Med dette Smiil gaaer hun ham let imøde,
 Men pludselig hun sagtnet sine Skridt;
 Thi han, hvis Urefrygt gif tidt forvidt,
 Betragter hende nu med Blik, der gløde;
 Og han, hvis Ord paa Læben ofte døde,
 Tiltaler hende nu fortrolig frit;
 Ja han, hvem qvindlig Blyhed ellers smykker,
 Til Læben fyrigt hendes Haand nu trykker.

I sin Forundring hun tilbage viger
 Og sender ham et fremmedt Diekast;
 Men da endnu han holder Haanden fast,
 I hendes Lieliefinder Blodet stiger,
 Og — vendende mod Bordet sig ihast —
 Hun peger paa de spredte Kort og siger:
 Ei sandt, Piquet det er et morsomt Spil?
 Hvis De har Lyst, vi det forsøge vil.

Ja med Fornøielse! han kjæft udbryder,
 I det ved Divansbordet Plads han ta'er.
 Men Clara, som til Alting Tanke har,
 Nu sammen i en Bunke hurtig skyder
 Aviserne, der nylig komne var;
 Hvorpaa hun ringer og sin Tjener byder,
 At bringe Kammerherren denne Koft
 Med Hilsen, at det var fra sidste Post.

Da det besørget er, hun ned sig sætter,
 Og maalende med Blik sin Contrapart,
 Hun skruer Lampen op og Bægen retter,
 Saa den dem begge to belyser klart.
 Imidlertid vor Helt, hvad let man gjetter,
 Har bland't og givet Kort i største Hæst;
 Og til det store Spil han nu sig skynder,
 Thi Fruen fra sin Forhaand alt begynder:

Syv Kort har jeg i Ruder — De, min Herre,
 Hvor stor en Rommel kan De vise frem?
 Alf, svarer han med Kjæthed: De er slem!
 De romler saa jeg tumler; thi desværre
 Jeg maa bekjende, mine Kort er færre,
 Kun fire Hjerter kan jeg byde Dem.
 Dog — hvis det Deres Naade ei forstrækker —
 Mit eget, som det femte, til jeg lægger.

Man seer at Helten, for hver Frygt befriet,
 Beruust af Viin og gridst paa Eventyr,
 Og med sit Hoved fuldt af Galleriet,
 Begyndte Spillet som den raske Fyr.
 Men Clara var i Spillet godt indviet;
 Hun viser ham en Pande fuld af Skyer,
 Og siger strengt: Hold Dem til Spillet's Regler,
 Og troe for Altting ei, vi spille Regler!

Det gjorde Birkning. Rusen strax gik over,
 Det stolte Mod saa dybt i Hjertet faldt,
 At knap et frygtsomt Blik han fæste vover
 Paa Damens høit sig brystende Gestalt.
 En saadan Ydmyghed den Skjønne hover,
 Hun siger med et Smil, der siger Alt:
 Bekæmp mig kun saa tappert som De mægter,
 Thi her paa Haanden har jeg fjorten Knægter.

D, tænker han, hun kunde femten tælle,
 Hvis til de fjorten mig hun lagde blot;
 Men høit han svarer: Deres Anægter gjelde,
 I Støvet mine Tier har De traadt.
 Som i Triumf hun vedblev nu at melde
 Konger og Quarter, Terzer, Stort og Smaat,
 Til hun i Stolen sig tilbage lagde,
 Og leende Halvfemsfindsthye sagde.

Nu — raabte hun — nu har jeg Intet meer.
 Men De er taus; mit Slag for haardt Dem rammer.
 Ja vist, jeg reent forløren er, han stammer,
 Idet fra Kortet op igjen han seer.
 Han seer hvor hendes Kind og Die flammer,
 Hvor ham imøde Purpurlæben leer,
 Mens af sin Skulder rask hun Skavlet river
 Med dette Udraab: Puh! hvor varmt her bliver!

Det var formeget! Strax han tabte Spillet,
 Endstjondt hun spiller ud for første Gang.
 Skaal for den Barm! nu for hans Dre flang,
 Og Hvilen ved den han sig forestilled.
 Alt svandt for ham, kun ikke Claras Billed;
 Han Kortet slap, mens han iveiret sprang,
 Og Træet lig med overhugue Nodder,
 Sank han med disse Ord for hendes Fodder:

O tilgiv mig! O tilgiv, Deres Raade!
 Men i min Dval send mig en Vindring ned.
 Hvad? spørger hun, paa eengang mild og vred,
 Hvad gaaer der ad Dem? De er mig en Gaade,
 Som jeg i Sandhed ei formaaer at raade.
 Alf, stammed han, det er jo Kjærlighed!
 Dem elsker jeg! for Dem mit Hjerte brænder!
 Her som i Krampe greb han hendes Hænder.

Saa det er mig, hvem Kjærligheden gjælder?
 Hun siger langsomt, men tilføier fort:
 Der noget Splinternyt De mig fortæller.
 Nu! Slip min Haand! De flemmer den saa haardt.
 Hr. Homo — jeg maa be'e Dem! Slip mig, eller —
 Her reiser hun sig op og skyder bort
 Den Knælende; men ogsaa han sig hæver,
 Og siger blussende, mens Stemmen bæver:

Fortryllende! hvem alle Gratier smykke,
 Tilbedte! til hvis Slave jeg er dømt,
 O Clara! Clara! Und mig dog den Lykke,
 Hvorom ved Dag og Nat jeg kun har drømt,
 Engang til dette Hjerte Dem at trykke —
 Her slyngede han Armen fast og ømt
 Om hendes Liv, og skjøndt et Blik ham skrækker,
 Med hede Kys han hendes Mund bedækker.

Hr. Homo! læsped hun: hvad skal det sige?
 O, svarer han: jeg sagde det jo nys.
 Hr. Homo! raabte hun: Ulyffelige!
 Men hendes Raab han qvæler med sit Kys.
 Hr. Homo! stammed hun: skal jeg da skrige?
 Men blegnende meddeet hun hvisker tys!
 Thi Døren knirker og en Stemme brummer:
 Af Bladene der mangler jo et Nummer!

Bort! raaber Clara nu — og heftigt støder
 Hun bort vor Helt, der, dreierende sig om,
 Den Slaabrot-flædte Kammerherre møder,
 Som med et Lys i Haanden mod ham kom.
 Han troer at see et Blik, der hævnfuldt gløder,
 Han troer at see i Glammeskrist sin Dom,
 Og lammet som paa Lemmer saa paa Sandser,
 For Galt's Medusahoved stum han standser.

Der stod han stivnet, ret i Rattepine,
 Mens end med udstrakt Arm man Fruen saae
 I Forsvarsstilling stolt og ædel staae,
 Med slig en Bærdighed i Blik og Mine,
 At Hoiærværdighed det kaldes maa.
 Men ubevægelig, som en Maskine,
 Betragted dem Hr. Galt phlegmatisk foldt,
 Mens resignereet han Lysset for dem holdt.

Medeet han vinker ad sin Gemalinde,
 Og ind i Cabinettet begge gif:
 Hun, for at rense sig for hver en Klif,
 Og han, deels for at lade sig forblinde,
 Deels for den manglende Uvis at finde,
 Hvorefter speidende gif rundt hans Blik.
 Men knap var Egteparret borte, forend
 Bor Helt ad modsat Bei sloi ud af Doren.

Ad Trappen op han til sit Kammer piilte,
 Og Klæder, Stovler, Linned, Løst og Fast,
 Han pakked sammen i den største Hast,
 Hvorpaa i Huset han ei længer hvilte.
 Betyngtet af sin Kofferts svære Last
 Han stønnende til Bondebyen iilte,
 Hvor Bogn han leied og en Kudsk fik fat,
 Som fjorte bort med ham ved Midienat.

Hiin Tømmen holdt, men selv han Pidsken forte,
 Hvormed saa rask paa Dgene han slog,
 At gjennem Ratten som en Storm de jog,
 Og snart han Morgenhanens Galen hørte.
 Men stedse frem mod Middelfart de fjorte,
 Og ind i Byen han før Middag drog.
 I Havnen laa en Smakke, nylig tjæret,
 Den han besteg — og nu først trak han Veiret.

Han sukked dybt dengang fra Land man stødte,
 Og rystende af Kulde mørk han saae
 Tilbage mod den fyenske Kyst, der mødte
 Ham vinterfold og taagefuld og graa.
 Den tætte Regn hans Kappe gjenneblødte,
 Paa sine Been han neppe kunde staae,
 Han følte sig paa Sjælen gjennempidsket,
 Af Tro forladt, af intet Haab forfrisket.

Han kom ihu, hvor Alt var anderledes,
 Da han isjor gif over store Bælt;
 Og nu — idet sig Smakken nærmed snelt
 Den jydsk Kyst, som for hans Blik udbredtes —
 Hen paa hans Fremtidsstjæbne Tanken ledes.
 Lang Tid i Tvivl og Uro stod vor Helt,
 Da sukked han, som truffen af Erkjendelsen:
 Hvad er man Andet, end Product af Hændelsen?

Trykfeil og Rettelser

i første Deel.

Side	86	Linie	4	op ad læs: op i
—	125	—	23	Rygtet brydes læs: Dommen sældes
—	139	—	17	og en stor læs: snart en stor
—	171	—	15	Hverpaa læs: Hverhø
—	174	—	4	Det saa læs: Os saa
—	187	—	22	forbi. det læs: forbi dem
—	197	—	2	læs: Og skrev med Ord, der Hjerter kunde sprænge,
—	208	—	8	ad Trappen. læs: af Trappen.
—	236	—	22	læs: At denne Døds Begreb den overstiger.
—	238	—	8	ringer for hans Dre, læs: maa Commando føre,
—	242	—	24	paa Sværmen læs: blandt Sværmen
—	258	—	23	læs: Mens Gangene, der revne var i Flamme,
—	273	—	2	fra Gangen, læs: i Gangen,
—	282	—	12	hugged læs: hugget
—	283	—	15	Tankens læs: Livets
—	286	—	3	læs: Og nu den unge Prædicant opdager,
—	341	—	11	Men men læs: Ibi men
—	364	—	17	saavidt læs: saa vidt
—	367	—	10	hans brufne læs: den brufne

